

7-193 603

Osud horší než draci

John Moore

Autor knihy *Zlý princ Charlie*

„Devět rytířů za deset let,“ řekl Terry. „Na draka téhle velikosti to není zase tak špatné. Je to míň než jeden ročně.“

„Na druhé straně je to stoprocentní úmrtnost, sire. V odvěkém zápase rytířů s draky je tento neporazeným šampionem.“ Huggins pokračoval, jako by mu to právě přišlo na mysl. „Pořád ještě se můžeme otočit a jet pryč.“

„Nevrátíme se, aniž bychom se o to alespoň pokusili, Hugginsi. Tenhle drak už deset let terorizuje místní obyvatelstvo. Poctiví, těžce pracující vesničané jsou vražděni na polích, jejich malé nevinné děti se choulí v chatrčích a všichni žijí v neustálém strachu, neznajíce dne ani hodiny, kdy se na ně náhle z nebe snese strašlivá smrt...“

„Nějak si nevzpomínám, že byste se kdy dřív staral o vesničany, sire.“

„Odměna za to většinou nestála.“

„Myslíte za jeho zabití? Ta pořád ještě není dost vysoká. Počkejte ještě nějaký čas. Nechte ho, ať zabije ještě pár rytířů, a pak za něj nabídnou skutečný balík.“

„Nemluvím o penězích, Hugginsi. Měl jsem na mysli jinou odměnu. Skutečnou odměnu. Ruku princezny.“

Knihy Johna Moorea
ve vydavatelství POLARIS:

ZABIJ A ZACHRAŇ
NEPOHLEDNÝ PRINC
HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY
ZLÝ PRINC CHARLIE

John Moore

Osud horší než draci

POLARIS

John Moore

OSUD HORŠI NEZ DRACI

(A FATE WORSE THAN DRAGONS)

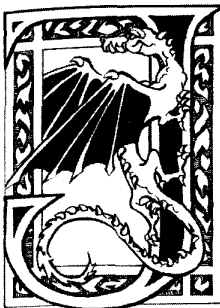
Copyright © 2007 by John Moore
All Rights Reserved

Translation © 2007 by Petr Caha
Cover art © by Walter Velez

ISBN 978-80-7332-108-6

Věnováno Ashley. Colleen. Morgan. Lindě, Juli, Rhondě a Kathy. A taky Dusty a Renee a... no dobře, tak tedy všem ženám, které se mne ptaly: „Proč je ve tvých pohádkách rusovláska vždycky ta špatná? Proč někdy nenapíšeš román, ve kterém je rusovláska hodná?“

Tenhle to není.

e to prvotní les, v němž šeptající borovice a tysi bradaté šedým mechem stojí jako druidi z dávno minulých dob, zatímco mladé jilmy se kolébají jako námořníci v jedenácté hodině půldenního volna. Je to prvotní les, kde ve všudypřítomném šeru tiše září zlaté oči a bílé tesáky a srnci poděšeně prchají dlouhými skoky za šelestění suchého listí. Je to prvotní les, v němž je právě čas oběda.

Po pravdě řečeno, v prvotním lese je čas oběda víceméně pořád, stejně jako v lese novodobém, ve kterém je více otevřeného prostoru a přirozeného světla a jenž přitahuje modernější druhy predátorů. Vždycky se najde nějaký ten velký masožravec shánějící se po jídle, i když někteří z nich jsou vybíravější než jiní. Vlci a medvědi si rádi pochutnají na pěkné mršině, ale lev nebo leopard si svůj oběd rád zabije sám. Také draci dávají přednost čerstvému masu. A mají ho rádi dobře propečené.

Na okraji lesa se něco pohnulo. Terry se domníval, že by to mohl být drak. Dalo se to těžko rozeznat. Slunce bylo vysoko na obloze a zářilo jasně a vzdálené stromy vrhaly hluboké stíny. Listoví už změnilo barvu. Do měsíce všechno listí ze stromů opadá, ale teď ještě pevně

ulpívalo na větvích a stín, který koruny stromů vrhaly, byl dost temný, aby se v něm mohlo ukrýt něco velkého, nehledě na to, že ptáci usazení na těch stromech náhle umlkli. To ukazovalo na přítomnost predátora a nebyl to jen nějaký náznak. Ti ptáci nejenom že odmítali zpívat, oni byli ochotni odpřisáhnout, že se toho dne nacházeli na opačné straně lesa a pět přátel jim to může kdykoliv dosvědčit. V jisté vzdálenosti od stromů se na mýtině otáčelo kůzle nabodnuté na rožni. Pod ním hořel malý oheň. Terry na své straně mýtiny pevně svíral kopí a snažil se proniknout pohledem mezi kmeny; byl i se svým koněm ukrytý v porostu, kousek dál od otevřeného prostranství, kde ho nebylo vidět.

Vedle koně stál podsaditý chlapík v kožené vestě. Jednou rukou držel oře za uzdu a v druhé svíral láhev s pestrou vinětou. „Pořád se neobjevuje,“ řekl. „Říkal jsem vám, že na to jdete špatně. Rozmarýnu a mátu, ty jste měl použít. Je to známý recept.“

„Ale na jehněčí, Hugginsi. Tohle je kůzle,“ opáčil mladík v sedle. „Můj recept je správný. Kromě toho, to koření je kouzelné. Nejdůležitější ingredienci jsem koupil od jednoho prvotřídního čaroděje. Říkal, že se po tom draci můžou utlouct.“

Huggins si přečetl nálepku na prázdné láhvi: EXTRA OSTRÁ ČARODĚJNICKÁ GRILOVACÍ OMÁČKA – STARÝ RODINNÝ RECEPT. „Jasně.“ Odhodil láhev do křoví. Pak o několik kroků ucouvl, za koně, mimo Terryho zorné pole, vylovil z kapsy vesty malou lahvičku, odzátkoval ji a pořádně si přihnul. „Tak mě napadlo, sire,“ začal. „Říkal jsem si, jestli byste mi nemohl vyplatit mzdu třeba teď.“

Terry nespouštěl oči z porostu. Pohyb, o kterém si myslel, že ho předtím zahlédl, se zatím neopakoval. „Hugginsi, ty přece víš, že dokud mi nepřijde renta, jsem totálně švorc. Pak ti zaplatím. Copak jsem ti už někdy zůstal dlužen?“

„To ne, sire.“ Huggins měl ten kulatý, bodrý obličej, který okamžitě budil důvěru u malých dětí, ale málokdy u dospělých. „Ovšem předpokládejme – jen předpokládejme – že by se vám něco stalo, řekněme cestou domů. *Po tom*, co zabijete draka. Mohl byste třeba onemocnět, například. Jsem si jist, že byste nechtěl, abych se pak ocitl ve finanční tísní.“

Mezi stromy se znovu něco mihlo. Terry přivřel oči. „Hugginsi, tvoje nezvyklá starost o moje zdraví vytváří ovzduší jisté nedůvěry. Mám tomu snad rozumět tak, že mému věrnému panoši chybí víra v mé schopnosti?“

„To ne, sire, to vůbec ne,“ ujistil ho jeho věrný panoš spěšně. „Vždycky můžete počítat s mou absolutní oddaností, sire. Když říkáte, že dokážete zabít draka, ani v nejmenším o tom nepochybuji. Na druhé straně je ale pravda, že těch devět předchozích rytířů si nejspíš taky věřilo. A všichni –“

„Měli panoše, kteří se neopili.“

„Jenom jsem si kapánek lóknul, abych si uklidnil nervy, sire.“

„Takže to bys je teď měl mít tak pevné, že by se jimi dal podepřít kulečnickový stůl. Schovej tu flašku. A vylíj na toho koně ještě pár věder vody.“

Huggins ponořil vědro do mělkého potoka a potom chrstl jeho obsah na Terryho. Rytíř měl na sobě brnění, ale přes něj měl přehozené mokré přikrývky. „Na koně, Hugginsi.“ Také kůň byl zabalený v přikrývkách hnědé a

šedé barvy, aby byl mezi stromy co nejméně nápadný. Ale nohy mu zakrýt nemohli, alespoň ne, pokud z něho chtěli vymáčkout potřebnou rychlost, a Terry mu bylo jasné, že se jeho oř večera nedožije. Kůň sebou vrtěl, bylo na něm znát, jak je nervózní. Terry ho popleskal po plecích a šeptal mu uklidňující slůvka. Jiní rytíři mu říkali, že se svými zvířaty mluví, konejší je, povzbuzují je před bitvou, a tvrdili, že to přináší dobré výsledky. Terryho kůň zakoulel očima pokaždé, když na něj jeho pán promluvil, ačkoliv se nedalo říct, jestli to dělá proto, že se bojí, nebo jestli si o Terryem myslí, že je idiot. Nechal toho a řekl nahlas: „Devět rytířů za deset let. Na draka téhle velikosti to není zase tak špatné. Je to míň než jeden ročně.“

„Na druhé straně je to stoprocentní úmrtnost, sire. V odvěkém vznešeném zápase rytířů s draky je tento neporaženým šampionem. Uvědomujete si to, sire?“ Huggins pokračoval, jako mu to právě přišlo na mysl. „Pořád ještě se můžeme otočit a jet pryč. Nikdo se vám nebude smát. Doma přece nikdo neví, že jsme sem jeli.“

„Nevrátíme se, aniž bychom se o to alespoň pokusili, Hugginsi. Máme svou zodpovědnost. Tenhle drak už deset let terorizuje místní obyvatelstvo. Poctiví, těžce pracující vesničané jsou vražděni na polích, jejich malé nevinné děti se choulí v chatrčích a všichni žijí v neustálém strachu, neznajíce dne ani hodiny, kdy se na ně náhle z nebe snese strašlivá smrt...“

„Nějak si nevzpomínám, že byste se kdy dřív staral o vesničany, sire.“

„Odměna za to většinou nestála.“

„Jaká odměna? Myslíte za jeho zabití? Ta pořád ještě není dost vysoká. Počkejte ještě nějaký čas. Nechte

ho, ať zabije ještě pár rytířů, a pak za něj nabídne skutečný balík.“

„Nemluvím o penězích, Hugginsi. Měl jsem na mysli jinou odměnu. Skutečnou odměnu. Ruku princezny.“

Tentokrát zakouleli očima kuň i panoš. Huggins nabídl Terrymu svou láhev. „Napijte se, sire. Možná vás to probere. Jestli tady jde o nějakou holku –“

„Dej to pryč, Hugginsi. *Hned*. A není to *nějaká holka*, je to ta nejnádhernější dívka v *celých* Dvaceti královstvích. Nejsladší, nejpůsobivější, nejčarovnější... ehm... nejztepilejší... jak se to řekne...“

„Nejopojnější,“ zkoušel mu pomoci Huggins.

„Abys taky chvíli myslel na něco jiného! Princezna je – hopla! A je to tady!“

Hugginsovi odskočila ruka s lahví od úst. Rozběhl se vpřed, před okrajem mýtiny se zastavil, vyhlédl z porostu a hned se zase spěšně stáhl. „Zkurvysyn!“ Pokusil se zastrčit si láhev za opasek, jako obvykle zjistil, že mu v tom brání jeho sádelnaté břicho, a tak ji schoval do kapsy kazajky. Pak popadl vědro a začal divoce cákat vodu na Terryho.

Terry pozoroval draka. Byl to drak normální velikosti, což znamenalo, že byl zatraceně velký. V kohoutku byl vysoký asi jako kuň, ale tělo měl dvakrát tak dlouhé. Zlověstně šlehající ocas jej ještě prodlužoval. Působil dojmem, že se skládá hlavně ze zubů, drápů a svalů pokrytých silnými šupinami. Vynořil se ze skrytu lesa, ale stále váhal vyjít na mýtinu, věřil, přecházel sem a tam podél hranice stromů a přitom otáčel hlavou, aby si prohlédl rožníci se kůzle nejprve z jedné a pak zase z

druhé strany. Z koutku tlamy mu skanulo několik kapek slin. Z druhého koutku mu stoupal kouř.

Pak Terrymu rozmazala výhled voda, kterou mu Huggins šplíchl do obličeje.

Zvedl si hledí, aby si ji mohl vytrít z očí. „To už stačí, Hugginsi. Už jsme dost mokří. A proč se tváříš tak překvapeně? Vždyť to zvíře stopujeme už tři týdny. Vzchop se, chlape.“

„Ano, sire. Říkal jste, že ho stopujete.“ Panoš už měl v rukou další vědro vody. Začal se otáčet a hledat něco, na co by ho vychrstl. „Ale lichotky stranou, sire, vaše stopařské schopnosti nestojí za fajfku tabáku. Většinou jste se jen tak potloukal po kraji a vyptával jste se lidí, jestli v poslední době nezahlédli draka. A oni vždycky říkali, že jo, a pak vás poslali do nějakého prokletého močálu nebo houštiny, případně na vrcholek strmého útesu. Připadalo mi, že si z vás jen tak utahují.“

„Jsi ty to ale duše důvěřivá, Hugginsi.“ Rytíř po celou dobu nespustil oči z draka. Ten mezitím přestal přecházet sem a tam a upřeně hleděl na rožnící se kůzle. Tuk kapal do ohně a plameny olizovaly maso. Jeho vůně útočila na nozdry zvířete. Drak začal slintat. Z čelistí mu tekly potoky slin. Byl to skutečně nechutný pohled, ale Terry se usmál. Teď měl stvůru chycenou na háčku. Bez oběda už neodejde.

„Hugginsi!“ řekl ostře. Jeho panoš zíral na draka pohledem plným děsu a přitom pomalu ustupoval. „Dones kladivo a hřeb!“

Huggins se vrátil zpátky do reality. Chvíli se přehraboval v sedlových vacích a pak z nich vylovil palici a velký hřebík. Tázavě jej pozvedl, aby si ho Terry mohl prohlédnout.

Terry přikývl. „Hugginsi, tento kůň utrpí těžká zranění. Nechci, aby trpěl. Jakmile se k němu budeš moci bezpečně přiblížit, prokaž mu to milosrdenství. Udělej to ještě předtím, než se postaráš o mě. Rozuměl jsi?“ Huggins přikývl, oči doširoka vypoulené. Než mohl cokoliv říct, drak zaútočil.

Z porostu poplašeně vzlétlo hejno tetřívků. Terry si spustil hledí, sevřel kopí pevněji a předklonil se v sedle. *Počkej si na něj, počkej si na něj*, opakoval si. Draci jsou rychlí. Na zemi dokážou předejnat koně. *Nech ho, aby se dostal k potravě. Ať rozptýlí jeho pozornost*. Teprve když zvíře skoro dorazilo ke kůzleti na rožni, nasadil Terry svému koni ostruhu a vyrazil vpřed.

Hledí omezovalo jeho zorné pole na světlý proužek louky, sluneční světlo a šupinatou obludu. Ta mezitím doběhla až ke kůzleti. Terry zřetelně slyšel zakřupání žeber, jak se její tlama sevřela. Pak už mu v uších zněl jen dusot koňských kopyt. Drak v jeho zorném poli byl stále větší a větší. Byl skloněný nad kůzlem a Terry zamířil hrot svého kopí na místo mezi kohoutkem a krkem. Řekli mu, že pokud se mu podaří proniknout skrze šupiny a hrot nenarazí na žádnou kost, mohl by při troše štěstí zasáhnout srdce. Pak ale drak zvedl hlavu a Terry změnil cíl na hrdlo. Ve všech knihách se tvrdilo, že šupiny na hrdle jsou slabší a že zásah do těch míst může být i smrtelný. A potom drak uviděl Terryho.

Polkni, pomyslel si Terry. *Polkni, zatraceně*. Drakovi visely z obou stran tlamy zbytky kůzlete. Jestli ho spolkne, bude ho mít v krku a Terry získá cenné vteřiny navíc předtím, než na něj drak začne chrlit oheň.

Bohužel, proti sobě měl draka se silně rozvinutým smyslem pro povinnost, takového, co si uvědomuje, že

práce je vždycky na prvním místě. Upustil kůzle na zem, otevřel tlamu dokořán a zařval.

Kůň se málem dal na útěk, a to by byl jejich konec, ale byl to dobrý kůň a poslušně reagoval na tlak Terryho kolen a jeho ruce na šíji. Sklonil hlavu a rozběhl se ještě rychleji. Drak se nahnul z místa. Terry namířil kopí na jeho otevřenou tlamu. A drak na něj vychrlil oheň.

Zdálo se, jako by k tomu došlo v jediném okamžiku. Terry se v jednu chvíli díval na neuvěřitelné množství neuvěřitelně velkých a křivých zubů. V příští vteřině byl pohlcen plameny. Měl pocit, jako by byl každičkový čtvereční palec jeho pokožky seškvařený a potřený slanou vodou. Vzápětí zaplavila jeho plíce agonie. Drak zmizel za stěnou oslepujícího oranžového světla. Kůň zařičel bolestí a klopýtl. Terry cítil, že jeho kopí narazilo do něčeho tvrdého. Pokusil se ho udržet, ale kůň pod ním padl a on byl vyzdvižen do vzduchu a odmrštěn stranou. Oranžové světlo zmizelo. Na okamžik zahlédl modré nebe. Na okamžik zahlédl temně zelenou travu. A pak viděl už jen černou prázdnotu.

Když znovu nabyt vědomí, spatřil nad sebou kruh ustaraných tváří. Někdo mu sundal přilbu. Chladivý vzduch jej pohladil na kůži. Zareagoval na něj dlouhým záchvatem dusivého kašle, který ostatní zjevně považovali za dobré znamení, protože nejstarší muž se otočil a zakřičel: „Žije!“ Terry uslyšel jásot. Ze všech stran se sbíhali lidé – místní vesničané – z nichž některé Terry poznával ze své včerejší návštěvy hostince. Dychtivé ruce mu pomohly na nohy.

„Jmenuji se Brimble,“ představil se nejstarší muž. Byl to zavalitý chlapík s úhledně zastřiženým bílým plnovousem. „Jsem starosta vesnice Dasgut. Včera jste se

myslím ubytoval v mém hostinci. Odpočiňte si, pane. Ta bestie s vámi hodila pěkně daleko.“

Terrymu se konečně podařilo ovládnout záchvat kašle. „Je mrtvý?“ Rozhlédl se, ale draka nikde neviděl. Z druhé strany mýtiny k němu mířil Huggins.

„Mrtvý, dočista mrtvý. Ano, sire. Našli jsme ho v lese s kopím zaraženým v tlamě. Velice profesionální práce, skrz horní patro rovnou do lebky, přesně jak to stojí v knihách. Vyplatí vám pěkně kulaťoučkou sumičku, sire rytíři. Zastavte se v mé hospodě a já se postarám o všechno papírování, co je s tím spojené. Tohle je šťastný den pro nás pro všechny. Roky jsme se kvůli tomu strašnému drakovi museli zamykat ve svých domech. A maso jsme mohli jíst jenom vařené.“

Někoho napadlo rozezvonit kostelní zvony. Od vesnice k nim přes louku běželi lidé. Další se sbíhali ze všech stran. Bylo mezi nimi i několik vojáků na koních.

„Už jsem vyslal posla ke králi. Bude mít obrovskou radost. Čekal velice dlouho, až se stane něco takového.“ Brimble na něj mrkl. „Vsadil bych se, že hned jak se to dozví, poběží s tou skvělou novinou za svou dcerou.“

Dav stále rostl, lidé se kolem nich tlačili se zájmem i úžasem. Z domků s doškovými střechami vybíhaly malé děti a prodíraly se mezi dospělými k Terrymu. Terry si uvědomil, že je vhodná chvíle pro dramatické gesto. Napřímil se. Připadalo mu, že má tělo jednu velkou modřinu, ale vynasnažil se zaujmout vznešenou pózu. „A já ji dychtivě sevru v náruči,“ prohlásil s rukou přitisknutou na srdce. „Protože ačkoliv jsem si její ruku vydobyl až teď, mé srdce jí patří odedávna. Planu vášní stejně žhavou jako dračí oheň a nedokážu myslet na nic jiného

než na ni. Budeme navždy svoji, spojeni věrnou láskou, princezna Glorie a já se už nikdy nerozloučíme –“

„Jana,“ skočil mu do řeči Brimble.

„Cože?“

„Princezna Jana, vznešený sire rytíři.“

Terry se rozhlédl po shromážděných vesničanech. Nikdo z nich nepromluvil. Vlastně to vypadalo, že se před ním většina z nich snaží uhnout pohledem, až na dva vojáky, kteří na něho přísně shlíželi z koňských hřbetů. „Glorie,“ prohlásil pevně. „Princezna Glorie z Medully. Dobře ji znám.“

„Aha,“ řekl Brimble a rozvážně potřásl hlavou. „Už chápu, kde je zakopaný pes. Ne, sire rytíři, tady už nejste v Medulle. Překročil jste hranici do Oblongaty.“

„Hranici přece tvoří potok,“ namítl Terry. „Jsme na medullské straně.“

„Už ne.“ Jeden z vojáků přijel blíž a zapojil se do hovoru.

„Přesně tak,“ navázal Brimble. „Kdo by si byl býval pomyslel, že se konečně dohodnou na hranici, o které se už roky vedou spory? Ale přede dvěma týdny byla smlouva konečně podepsána a hranice mezi Oblongatou a Medullou se posunula o tři míle. Naše vesnice Dasgut změnila majitele. Nyní je naším regentem král Dafoe a princezna Jana je jeho jediná dcera. A samozřejmě vaše nastávající nevěsta, sire rytíři.“

Terry na něho zděšeně vytřeštil oči. „Princezna Jana Dafoe z Oblongaty? *Šílená Jana*?“

Brimble zalapal po dechu. Nervózně se ohlédl po vojákovi, pak se obrátil zpátky k Terryemu. „Ale no tak, sire rytíři, je velice negalanční nazývat ji šílenou. Vůči tak otevřené a dobrosrdečné dívce, jako je princezna

Jana, to ani není fér. Spíš by se dalo říct, že mašíruje v rytmu jiného bubnu.“

Místní kolem přikyvovali a Terry zaslechl tiché souhlasné mručení: „Je to tak, není ani trochu šílená.“

„Nanejvýš kapánek výstřední.“

„Nekonvenční.“

„Možná malinko ujetá.“

„To jsou všechno nemístné řeči,“ prohlásil voják s rukou výmluvně položenou na jílci meče.

„Vždyť mluví se zvířaty!“ namítl Terry.

„A proč by to někomu mělo vadit?“ opáčil Brimble. „Není přece nic neobvyklého, že dívky mumlají něžná slůvka štěňátkům nebo koťátkům. Vlastně je to docela roztomilé. A kdo říká, že dělat to je nesmyslné? Já sám mluvím na svého loveckého psa. Je to báječný pes, neobyčejně inteligentní. Podívá se na vás, zavrtí ocasem a přísahal byste, že rozumí každému vašemu slovu.“

„S mrtvými zvířaty!“

„Schopnost rozmlouvat s duchy by neměla být zesměšňována,“ řekl Brimble upjatě. „Popíráte snad, že jsou mezi námi tací, jejichž smysly sahají dále než naše vlastní, a ovládají síly, které se nedají vysvětlit prostou filozofií? Je možné, že posmrtný život nemají jen lidé, ale i zvířata. Za předpokladu, že naši zvířecí společníci také dokážou překročit prázdnotu do jiného světa, jejich hlasy by docela dobře mohly –“

„S mrtvými a upečenými zvířaty! Vede dlouhé, zanícené debaty s dušeným hovězím.“

„Dovolte, abych to uvedl na pravou míru,“ řekl voják na koni. Snažil se, aby to znělo co nepřátelštěji, ale nesnažil se nijak silně. Způsob, jakým se nakláněl nad Terryem, i to, jak se druhý voják začal prodírat kupředu, v

sobě měly nezaměnitelný náznak výhrůžky. „Když někdo prokáže službu království, jak jste to právě udělal vy, a král mu nabídne ruku své dcery, není to jenom tradice. Je to vyznamenání, že? Když si ten dotýčný jeho dceru nevezme, je to, jako by jí pohrdal. Což vůbec není dobré. Protože jestliže někdo pohrdne královskou dcerou, králi se to nebude líbit. Bude to považovat za urážku.“

„A přece byste nechtěl urazit našeho krále,“ dodal druhý voják.

„To je pravda, to byste určitě nechtěl. Takže teď půjdete navštívit krále Dafoa a vznést nárok na svou odměnu, rozumíte? A hezky s úctou. A abychom se ujistili, že se cestou náhodou někam nezatouláte, doprovodíme vás k němu.“

„Protože on se tu mišuge holku snaží provdat už celé roky,“ řekl druhý voják.

„Sklapni,“ okřikl ho první voják. „Osobně bych vám radil, abyste, až se setkáte s králem, dal patřičným způsobem najevo radost nad jeho velkorysou nabídkou manželství s jeho dcerou. Protože pak nám nebude muset rozkázat, abychom bránili jeho čest.“

„Já?“ podivil se Terry. „Já se mám setkat... aha, už chápu, v čem spočívá to nedorozumění. Vy si myslíte, že jsem draka zabil *já*! Kdepak, to vůbec ne. Odpusťte mi, že jsem to hned neobjasnil. Když jsem říkal, že jsem zabil draka, nemluvil jsem samozřejmě za sebe, ale za svého pána, statečného sira Hugginse.“ Rozpráhl ruce a v dramatickém gestu ukázal na svého panoše, který k nim kráčel přes mýtinu, v jedné ruce palici a v druhé hřeb.

„On?“ zeptal se Brimble tónem, který lidé ve spojitosti s Hugginsem používali velice často. „Nejstatečnější a nejgalantnější rytíř, který kdy zdobil

Dvacet království. Žádný jiný se mu nemůže rovnat. Prosím, nenechte se oklamat jeho vzhledem. Rád se obléká jako prostí lidé, aby dal najevo svou pokoru. Když je někdo tak dobrý jako já, říká mi vždycky sir Huggins, snadno by mohl propadnout pýše. Jedněte s ním, jako kdyby byl obyčejný člověk. Má to tak rád.“

„Ale vy máte na sobě brnění,“ namítl první voják.

„Patří siru Hugginsovi. Trval na tom, abych si ho oblékl. On už je takový. ‚Terry,‘ řekl mi. ‚Já zabývám draky, jako jiní lidé zabíjejí mouchy, ale pro tebe by to mohlo být nebezpečné, můj věrný panoši. Vezmi si moje brnění; a obleč si ho, to tě ochrání. Já se s tou obludou utkám bez něj. Čest a milost krále, to je ta jediná zbroj, kterou potřebuji.‘ Řeknu vám, slzy mi vhrkly do očí, když mi tohle řekl.“

„To věřím,“ odpověděl voják zamyšleně. Pak pobídl svého koně a zamířil k Hugginsovi, který se zrovna dostal na doslech. „Vy, pane,“ zeptal se ho. „Zabil jste to zvíře?“

Huggins shodil z ramene vak a odložil palici a hřeb. Podíval se na své ruce. „Musel jsem,“ zamumlal lítostivě. „V tomto stavu už nebylo k ničemu. Není to snadná práce, ale když na to přijde, udělat se musí.“

Lidé kolem souhlasně přikyvovali. Voják stále ještě nebyl přesvědčen. „Takže to vy jste mu prohnal ocel hlavou? Jen vy sám? Mohl byste to odpřísáhnout?“

„Samozřejmě.“ Huggins se popleskal po kapse; hledal svou láhev. „To je nejlepší způsob. Pořádná rána rovnou do čela. Vůbec to necítí. Člověk přece nechce, aby to ubohé zvíře trpělo, že?“ Odžátkoval láhev, která – jak se ukázalo – byla prázdná. Lítostivě na ni pohlédl.

„Ehm, to asi ne,“ odpověděl voják, kterému pocity draků jaktěživ nedělaly nejmenší starost.

„Člověk musí mít soucit s němou tváří. Jsou to koneckonců jen hloupá zvířata. Nechápu, proč je někdy musíme zabít.“

„V tom máte nejspíš pravdu. Tak tedy, sire.“ Voják se zjevně rozhodl. „Dovolte, abych vám blahopřál.“ Uklonil se v sedle.

„Cože? K čemu? Vždyť jsem jen udělal, co bylo třeba.“

„Je skromný,“ informoval Brimble vesničany. Všichni souhlasně zabručeli. Pak starosta přistoupil k Hugginsovi a nahlas řekl: „Dovolte, sire, abych byl prvním, kdo vám koupí pití.“

„Cože to... pití? No tak to jo, mockrát děkuji. Fakt je, že něco ostřejšího bych si dal docela rád.“

„A já vám koupím další sklenku,“ připojil se voják.

„Díky.“

„Bude to jen první z mnoha rund, tím jsem si jist,“ prohlásil Brimble. Objal Hugginse kolem ramen. „Vraťte se do mého hostince, pane, a peníze nechte v měšci, protože vás teď budou hostit občané Dasgutů. Dnes se bude slavit!“

„To je od vás laskavé,“ řekl Huggins dojatě. Ohlédl se po Terryem, který mezitím tiše zmizel. „Tak slavit říkáte? Co kdybychom si o tom promluvili nad pintou piva?“

V dávných časech, když byl svět ještě neprozkoumaný a každá cesta byla dobrodružstvím, psávali i ti

nejvzdělanější kartografové na okraje svých map varovná slova: ‚Tady žijí draci.‘ Někteří je tam dokonce i přimalovali.

Tato slova a obrázky označovaly hranice známého světa. Zpoza těchto hranic se vracely pouze útržky informací, v lodních denících, ve vyprávění cestovatelů, v pověstech a písniích tajemných domorodců. Výjimkou bylo Dvacet království, ten slepenec pohádkových zemiček rozkládající se mezi horami a mořem. I tady psali kartografové na okrajích map: ‚Tady žijí draci,‘ ale v tomto případě by se ten nápis stejně dobře vyjímal uprostřed. Nebo dole. Nebo nahoře a po stranách. Kdekoliv, protože ta mizerná havěť měla odporný zvyk objevovat se právě; tam, kde o ni nejméně stáli. Což bylo víceméně všude.

Výsledkem bylo jisté napětí mezi kartografy a představenými měst. Městští radní totiž soudili, že být spojován s výskytem draků neprospívá obchodu. Proto kdykoliv se chystala k vydání nová mapa, zasypávali kartografa přívaly korespondence. V ní poukazovali na to, že se jejich městečko pyšní prvotřídními restauracemi a místnímu pivu se žádné jiné nevyrovná, daně že jsou tu rozumně nízké a ulice září čistotou. Zdůrazňovali, že přilehlé lesy jsou husté, louky žírné a pole úrodná. Neopomněli se zmínit o čistém ovzduší a přátelském obyvatelstvu. Se vši vehemencí popírali, že se to zbrusu nové kulturní středisko navržené a postavené renomovanou architektonickou firmou propadá rychlostí čtyř palců za rok. Jejich městečko, tvrdili, je po všech stránkách báječné místo na to, aby tu člověk založil rodinu nebo nový podnik, a přihlédneme-li ke všem jeho

nepopíratelným kvalitám, jistě by bylo jen spravedlivé nezmiňovat se o té malichernosti s drakem.

Kartograf se však přesvědčit nenechal. Odložil svoje encyklopedie, chopil se pera a posléze poslal městským radním zdvořilý, vyhýbavý dopis, v němž je ujišťoval, že všechny zdroje informací byly velice pečlivě prošetřeny, a možná i přiložili kupón na 40% slevu nové edice.

Pak vydal mapu přesně tak, jak původně zamýšlel. Obvykle tím celá záležitost skončila. Někdy se ale debata vyhrtila. Dopis střídal dopis a vyhrožovalo se soudními žalobami, a kartografovi nakonec nezbylo než vytáhnout svoje trumfové eso. Naznačil, že by se také mohl zmínit o věcech, které jsou horší než draci.

Tohle vždycky spolehlivě umlčelo jakkoliv zarputilého kritika. Protože každý věděl, že Dvacet království jsou sice země kouzel a divů, galantních rytířů a půvabných dam, kamene, mechu, dubu, křišťálu a podivuhodných krás divoké, nespoutané přírody, ale také jsou v nich věci, které jsou *mnohem* horší než draci.

Město Sulcus nebylo ani za nejpříznivějších okolností příjemným místem k životu. V létě tam bylo vedro a vlhko, v zimě zase zima a vlhko. Dalo se z něj dobře vládnout, protože se nacházelo skoro uprostřed Medully, ale lidé, kteří neměli spojení s palácem, mívali tendenci stěhovat se do Occipitalu na pobřeží, kde byly báječné pláže a mnohem příjemnější klima. Jako přístavní město měl Occipital i zajímavější noční život. Většina Sulcusanů s tím nesouhlasila. Namítali, že Sulcus má muzea, památníky, univerzitu, knihovnu a vůbec je

středkem vzdělání a kultury. Sulcusané považovali Occipitalany za lehkomyšlné příživnické povaleče. Occipitalané odpovídali, že Sulcusané jsou nudní staromilci, kteří neumí žít.

Sulcusané měli sklon brát si to osobně.

Po celé Medulle byl pošmourný, vlhký podzimní den, vzduch byl těžký vláhou, která byla příliš hustá na mlhu, a ne dost těžká na déšť. V Sulcusu strhával vítr kouř z komínů dolů do ulic, kde se mísil se šerem a mlhou. Uprostřed města se jako křídový útes nad mlžným jezerem zvedaly bílé kamenné zdi medullského paláce. Tohle nebyl vhodný den na postávání venku. Ulice byly blátivé, výkladní skříně krámků neprůhledné vysráženou vlhkostí a v holých větvích si ptáci zimomřivě načechrávali peří a podezíravě shlíželi na Minu. Ta stála pod stromem, na okraji malého náměstíčka blízko středu města. Byla nejmenší a nejmladší z palácových služebných. V ruce svírala minci a třásla se strachy, že ji ztratí. Zavázala si ji do cípu šátku, ale neodvážila se ji dát do kapsy u zástěry; příliš se bála, že až tam příště sáhne, mince tam už nebude. Od chvíle, kdy přišla do města, poprvé opustila zdi paláce. Toužila zajít si do některého z krámků, ale nechtěla riskovat, že by ji někdo mohl poznat. Nemohla ani zůstat stát na ulici, protože by ji mohl někdo zahlédnout z oken paláce. Proto žmoulala minci zavinutou v šátku v dlani, tiskla se zády ke stromu a opatrně vykukovala za roh.

Většina lidí, kteří ji míjeli ukrytí ve svých pláštích nebo kočárech, ji ignorovala a starala se o své záležitosti. Ale tu a tam některý muž zpomalil a začal si Minu prohlížet. Dívka nervózně klopila oči k zemi a snažila se předstírat, že je nevidí. Náhle si uvědomila přítomnost

muže, který stál vedle ní a upřeně na ni hleděl. Měl křivá ústa a šilhavé oči a pod paží svíral svazek brožovaných knížek vytištěných na špatném papíře a zavinutých v promaštěné kůži. Mimoděk ucouvla a přitkla se zády ke kmeni stromu. Oba je pokropila voda. Muž podrážděně zasyčel: „Čcha.“ Pak bez dalšího vytrhl Mině z ruky šátek s mincí, strčil jí jednu z knížek a dlouhým krokem odešel po ulici.

Mina schovala knihu pod zástěru. Těch pět bloků, které ji dělily od paláce, proběhla. Kuchyňskými dveřmi proklouzla dovnitř, šťastná, že má svůj úkol za sebou a že je v teple a v suchu, obklopená vůní pečeného masa a pobíhajícími kuchtičkami. Junie, nejstarší kuchařská pomocnice, ji spatřila. „Jdeš pozdě,“ pokárala ji.

„To on se opozdil,“ odpověděla Mina pokorně.

„Nejde pozdě,“ ozvala se Trixie, která pocházela ze stejného městečka jako Mina a tady v Sulcusu byla její nejlepší kamarádka. „Máš to, Mino? Ne, tady to neukazuj. Odneseš to nahoru.“

„Učeš jí předtím vlasy,“ řekla Junie Trixii. „Tohle je důležitá schůzka. Budeme mít návštěvu.“

„Cože!“ zvolala Trixie poplašeně. Ohlédla se, aby se přesvědčila, že jsou dveřezavřené, a pak vzala Junu za ruku. „Nemůžeme zvát návštěvy! Kdo jiný o tom ještě ví?“

„Uklidni se, to je v pořádku.“ Ostatní kuchtičky na ně zíraly. „Jsou z těch nejvyšších vrstev,“ ujistila je Junie. „Můžeme jim věřit.“

„Kdo je to? Řekni mi to!“

„Nekřič tak. Poznáš je, až je uvidíš, ale nevyslovuj jejich jména. Teď odved' Minu nahoru. Nesmíme se příliš zdržovat, nebo se nám setmí. Hned přijdu za vámi.“

Dívky ovládly svou zvědavost. Vyměnily si zástěry za nové, čisté, a pak vyběhly po schodišti o čtyři patra výš, do horního podlaží hradu, kde měly malou komůrku s oknem, kterým dovnitř ještě pronikalo několik paprsků zapadajícího slunce. V místnosti nebyly žádné židle ani jiný nábytek kromě několika truhel, ale dívky si sem nanosily polštáře, takže mohly sedět v kruhu na zemi. Mina tajila dech. Bylo to poprvé, kdy ji starší dívky pozvaly na svoje tajné setkání, a ona byla velice pyšná, že si získala jejich důvěru. Už tam bylo deset děvčat, pět z kuchyně, tři komorné, jedna panská a zahradníková dcera. V klíně měla klubíčka vlny, bavlnky nebo příze a jejich prsty mechanicky pohybovaly pletacími jehlicemi, háčky, krajkářskými paličkami, látacími jehlami a vyšivacími jehlami. Trixie zastrčila závoru na dveřích. Mina podala knížku Trixie, která ji předala panské. Ta odložila pytlík s pletením a natočila se tak, aby jí světlo z okna svítilo přes rameno. Trixie a Mina se posadily na podlahu a místností se ozvalo šustění sukní, jak se kruh dívek roztahoval, aby jim udělaly místo. Čekaly, s pohledy upřenými ke dveřím, dokud se neozvalo tiché zaklepání.

Trixie vyskočila a odsunula zástrčku. Dovnitř vklouzla Junie následována čtyřmi dalšími dívkami. Dvě z nově příchozích na sobě měly tmavé pláště s kapucemi, které jim halily obličej do stínu. Přesto hned bylo všem jasné, kdo ty dvě jsou, zvláště když s sebou měly svoje osobní služky. Kruh se znovu roztáhl, aby se mohly posadit. Obě princezny zalovily pod pláště a vytáhly si vyšivací jehly, protože i dívky z královské krve byly vedeny k tomu, aby nenechávaly ruce ani na okamžik zahálet. Když se všichni usadili, starší z princezen, jejíž

plavé vlasy nedokázala kápě úplně zakrýt, řekla: „Můžeš začít, Roweno.“

Panská otevřela knihu a začala číst: „*Vášeň okovů aneb Obchodníci s bílým masem z Alhambry*. Kapitola devatenáctá.

Racksturm jí podal pero, aniž se jí přitom podíval do očí. „Napiš jim dopis,“ řekl ostře. „Musíš jim dát jasně najevo, co se s tebou stane, když nezaplatíš výkupné.“

„Moje rodina si nemůže dovolit zaplatit,“ zvolala zoufale. „To by je ožebračilo!“

Otočil se k oknu, jeho široká, svalnatá ramena se ostře rýsovala proti slunci. „Mohou prodat svoje pozemky.“

Melanie zalapala po dechu. Prodat Eventide? Prodat jediné místo, které může nazývat svým domovem, kde byla vždycky šťastná? To bylo nemyslitelné! Nikdy by svého dědečka nepožádala, aby udělal něco takového. Vzdorně odhodila pero na stůl. „Můžeš se mnou udělat, co chceš, sire Racksturme, ale tvým požadavkům se nepodvolím.“

Prudce se otočil a sevřel její ramena svýma silnýma rukama. Znovu cítila, že se nedokáže vzepřít jeho síle a vůli. „Ty hlupačko! Copak to nechápeš? Já ty peníze potřebuji z důvodu, který ještě nemohu vysvětlit.“

Jeho bezohlednost se jí zabodla do srdce jako meč, ale dál se mu vzdorně dívala přímo do očí. „A to je všechno, co tě zajímá, sire Racksturme: peníze? Copak pro tebe nemá nic jiného význam, dokonce

ani po...‘ Skoro se svými slovy dusila. „Po tom všem, co se stalo?“

„Čert tě vem!“ zaklel Rackstunn a v příštím okamžiku ji svíral v náruči, hltal její polibky, tiskl svá ústa na její a drtil jí rty svou vášní. Jeho prsty našly její živůtek a divoce rozervaly krajku i satén, takže její nahá pokožka zůstala vydána na milost jeho chtíči. Nebránila se, jen se prohnula jako mladá vrba v divoké bouři a přitiskla se prsy proti jeho hrudi. Racksturm ji drtil v náruči, ale ona necítila bolest, jen teplo, které se jí rozlévalo po celém těle, a vášnivě vzednutí jeho... ach!“

Rowena odhodila knihu. „Nemůžu popadnout dech.“ Tvář měla brunátnou a přerývaně lapala po dechu.

„Rozepněte jí šaty,“ nařídila princezna Glorie. „Otevřete okno.“ Vstala a vzala Rowenu za ruku, aby ji odvedla k oknu, kde ji podepírala tak dlouho, dokud se panská rudá rozpaky trochu nevzpamatovala. Obě je ovanul chladivý vánek. „Cítíš se už lépe?“ Dívka přikývla. „Chceš zůstat až do konce?“ Další přikývnutí. „Možná by měl chvilku číst někdo jiný, co říkáš, Junie?“

Junie zvedla knihu a ostatní dívky zaujaly svoje místa v kruhu kolem ní. Znovu se ozvalo cinkání pletacích jehlic. Ale než mohla začít číst, ozvalo se další zaklepání na dveře. Dívky kolektivně zděšeně vydechly. „Co teď?“ vyjekla Glorie.

Její služebná odstrčila závoru na dveřích. Když je otevřela, stál v nich v pozoru malý chlapec v modré livři se zlatými knoflíky. „Omlouvám se, slečno Alice, ale Její Veličenstvo královna Medully si žádá okamžitou

přítomnost princezny Glorie.“ Podíval se do místnosti. „Ahoj, Mino.“

„Dobře, Samíku,“ řekla Alice pážeti. „Můžeš královně vyřídit, že vím, kde princezna je, a bezodkladně jí její vzkaz předám.“ Nijak ji nepřekvapilo, že ji páže našlo na místě jejich ‚tajných‘ schůzek. Bůh ví, jak to dělali, ale malí chlapci obvykle znali v paláci každou skulinu a skrýš. Nejspíš právě proto je využívali jako pážata. Natáhla ruku, aby ho pohladila po vlasech, ale chlapec ucukl a dal se na útěk. Služebná za ním zavřela dveře.

Princezna Jennifer vyskočila. „Jo! Určitě jde o tvoje zasnuby! Chce oznámit tvoje zasnuby!“ Vzala Glorii za ruce a zvedla ji z podlahy. „Musí to být ono.“

„Uvidíme,“ odpověděla Glorie klidně. Nechala se odvést ke dveřím. Alice vykročila za ní, ale Glorie ji poslala zpátky. „Prosím, nenechte se tím rušit. Klidně pokračujte beze mě.“ S Jennifer v patách zamířila ke schodišti a za roh zahnula právě včas, aby ještě stačila zahlédnout, jak se všechny dívky vyhrnuly ze dveří. Poté co učinily zadost dekoru, když počkaly celých deset vteřin, se teď hnaly, co jim nohy stačily, aby tu novinu roznesly po paláci.

Glorie držela vlastní vzrušení na uzdě, dokud nedorazila do šatny, kde ze sebe shodila plášť s kapuci a nechala svou odpolední róbu sklouznout na zem. Když si začala oblékat těsné hedvábné šaty barvy šampaňského, zjistila, že na to, aby si sama zapnula knoflíky, se jí příliš třesou ruce. Jennifer jí přispěchala na pomoc. „Nejraději bych si vzala ty svoje nové červené šaty s krajkovým živůtkem. Ale schovávám si je na podzimní ples.“

„Já si na ples nechávám ušít černé krajkové šaty. Ale moje švadleny říkaly, že na ně možná neseženou dost krajek.“

„To říkají švadleny každý rok, ale každý rok se jim je nakonec nějak podaří sehnat. S tím si nedělej starosti.“ Princezna si přidržela u uší zlaté kroužky, zkoumavě se prohlédla v zrcadle a pak se rozhodla pro jiné náušnice.

„Kdo si myslíš, že to bude? Je jich tolik.“

„Samozřejmě Terry.“ Glorie si tím byla jistá.

Jennifer nikoliv. „Bojím se, že Terry to nebude, Glorie. Rozhodně na to moc nespolehej. Vždyť je pouhý rytíř. Nepatří ani mezi šlechtu.“

„Rytíř může být uveden ke dvoru. To je jediné, co by mělo matinku zajímat.“

„Nemá peníze. Matinka by tě nikdy nezasnoubila s bezzemkem.“

Glorie si vybrala náušnice a zapnula si je. „Můj Terry není žádný bezzemek. Má pozemky v Middletonu. Vynášejí mu padesát royalu ročně.“

„Padesát royalu ročně není mnoho, Glorie. Můj George má devět set royalu ročně a největší soukromě držený pozemek v Medulle.“

„Vy mladá děvčata tolik přeceňujete význam peněz,“ povzdechla si Glorie, které bylo devatenáct. Několikrát si pročísala vlasy stříbrným hřebenem. „Peníze nejsou důležité. Důležité je, aby byl muž silný, odvážný a průbojný. Ale musí být také věrný a laskavý. A samozřejmě musí dobře vypadat. Pokud má všechny tyto vznešené přednosti a padesát royalu ročně, každá dívka by s ním mohla být šťastná. Potřebuji přepudrovat?“

„Ne, jsi dobrá. Když si vezmeš Terryho, nedostaneš od mámy a táty žádné peníze. To přece víš. Z čeho budete žít? Z padesáti royalu ročně se žít nedá.“

„Samozřejmě že dá, když se s penězi zachází šetrně. Za padesát royalu ročně si můžeme pořídit domek v Middletonu s kuchařkou, služkou na plný úvazek a samozřejmě panošem pro Terryho. Zbude nám i na to, aby k nám jednou týdně chodil zahradník nebo možná komorná. To si ještě musím rozmyslet.“

„Za padesát royalu ročně si nemůžeš držet stáje. Nemáš kočár. Můj George má kromě jezdeckých koní dvě kompletní spřežení.“

„Kočár nebudeme potřebovat. Middleton je na dostavníkové lince. Můj Terry bude mít svého koně v nájemné stáji, a když pojedeme do města, můžeme si kočár půjčit. Neměla bych si vyčesat vlasy?“

„Určitě,“ prohlásila Jennifer rozhodně. „Je to oficiální oznámení.“

„Podej mi, prosím tě, ty sponky, buď tak hodná.“

Její sestra se chvíli přehrabovala ve věcech na toaletním stolku a pak jí podala několik sponek do vlasů. „A co školy? Nebudeš si moci dovolit poslat svoje děti do internátní školy.“

„V Middletonu je skvělá veřejná škola,“ odpověděla Glorie spokojená sama se sebou.

„Ty jsi myslela na všechno, že ano?“

„Každé léto si budeme moci dovolit dva týdny u moře a každou sezónu můžeme uspořádat dva večírky s hostinou. Všechno jsem to spočítala.“

„Budeš se nudit,“ věštila jí Jennifer ponuře. „Unudíš se k smrti. Na venkově se ti nebude líbit. Každý týden budeš přijíždět do města za mnou a Georgem.“

„Čerstvé mléko!“ kontrovala Glorie. „Čerstvá vajíčka. Ty a George budete každý týden přijíždět k nám, abyste se pořádně najedli.“ Naposledy si uhladila vlasy. „Tak jdeme. Kde mám rukavičky?“

Jennifer doprovodila Glorii k hlavnímu schodišti, ale nahore zůstala stát. Tohle byla Gloriina chvíle a neslušelo se, aby od ní kdokoli odvracel pozornost, když se chystá na svůj velký výstup. A velký výstup to rozhodně byl. Hlavní schodiště vedlo do mramorové síně zabírající na výšku celá tři podlaží. Dole čekala nablýskaná parketová podlaha, aby ji přivítala. Svíce zářily v každém výklenku a koutě a jejich světlo se odráželo od křišťálového lustru vévodícího stropu. Na stěnách visely portréty bývalých králů a královen Medully a výherců hlavních cen loterie. Glorii skoro připadalo, že se na ni usmívají, gratulují jí a schvalují její volbu. Pomalu sestoupila po schodech, přičemž se jednou rukou lehce dotýkala zábradlí z leštěného ořechového dřeva, hedvábné šaty za ní vlály, vlasy vyčesané do vysokého účesu, její půvabný obličej zdobil pokojný úsměv a oči jí zářily klidným sebevědomím. Zpráva se rychle šířila palácem. Když Glorie dorazila do velké síně, vypadalo to, že každý z početného královského služebnictva tam má právě něco na práci. Jak procházela kolem do předpokoje královniny komnaty, kývnutím hlavy odpovídala na jejich pozdravy. Uvnitř to jen šumělo dvořany, šlechtici, politiky a dámami, tvořícími královnin úzký kroužek – a přirozeně právníky, kteří měli na starosti formální stránku zasnoubení. Všichni se Glorii uctivě klaněli. Zbrojnoš jí otevřel dveře do královnina přijímacího pokoje. Vešla dovnitř a tam zůstala stát, dokud neuslyšela, že se dveře za ní zase zavřely.

Královna zářila štěstím. Na sobě měla strohý černý kabátek a sukni a byla nalíčená jen lehce, protože se osobně účastnila jednání a chtěla vypadat přísně a nesmlouvavě. Teď, když už bylo po všem, přecházela sem a tam po místnosti a dávala rozkazy číšníkům, kteří připravovali tácy se šampaňským a chuťovkami. Jedna láhev už byla otevřená. Když zrovna nerozkazovala, tancovala královna po místnosti s číší v každé ruce a broukala si nějakou dětskou písničku. Sotva k ní Glorie vykročila, její matka se jí vrhla v ústrety, aby ji políbila na tvář, a pak jí podala číši šampaňského. „Moje milá Glorie, já jsem tak šťastná!“

„Ano, maminko.“

„Budeš tak ráda, až uslyšíš, koho jsme ti vybrali.“

„To určitě budu, maminko,“ přisvědčila Glorie a myslela při tom na Terryho.

„Pojď sem a posad' se ke mně.“ Královna vzala Glorii za ruku a odtáhla ji k pohovce. Dívka usedla na krajíček, zatímco její matka se pohodlně uvelebila mezi polštáře. „Takže, miláčku, dalo nám to spoustu práce, ale jsem si jistá, že sama uznáš, že to stálo za to chvilku si počkat.“

„To rozhodně, maminko.“

„Je po všech stránkách dokonalý, vzdělaný a inteligentní.“

„To ano.“

„Ach, Glorie!“ Královna vzala svou dceru za ruce. „On je tak hezký! Počkej, až ho uvidíš. Vůbec od něho nedokážeš odtrhnout oči.“

„Ne,“ vydechla Glorie.

„Taková partie tu ještě nebyla. Každická dívka v království ti bude závidět. Já prostě vím, že spolu budete šťastní.“

„Určitě budeme,“ přisvědčila Glorie s úsměvem.

Královna jen zářila. „No, už tě nebudu déle napínat. Dnešním dnem jsi oficiálně zasnoubena s...“ Královna se dramaticky odmlčela. „Rolandem Westfieldem.“

„Uhm,“ udělala Glorie. Její mozek jako by se najednou zpomalil. Bylo to, jako by se všechny její myšlenky nalepily na velkou karamelu a ona je musela odtrhávat jednu po druhé. Viděla, jak na ni její matka hledí s očekáváním, a snažila se vymyslet nějakou odpověď, ale jediné, na co se zmohla, bylo další: „Uhm.“

Královna ji chápavě popleskala po ruce. „Vím, jak se cítíš, miláčku. Samozřejmě jsi tu novinu čekala a byla jsi na ni připravena, ale když to konečně přišlo, stejně to bylo nečekané a vyrazilo ti to dech.“

„Nečekané,“ řekla Glorie a rozhlédla se po místnosti. „Ano.“ Cítila se jako po ráně do hlavy. Oči jí padly na sklenici, kterou držela v ruce. Zírala na ni, dokud nebyla zase schopna zaostřit pohled, a pak se opatrně napila, načež jedním douškem polkla zbytek. „Roland Westfield. Myslím, že ho znám. Počkat, Westfield? Není to ten Westfield z Westfieldových pekáren?“

„Ano,“ odpověděla její matka potěšeně. „Jsou velice, velice bohatí.“

„O tom nepochybuji,“ odpověděla Glorie mrazivě. „Velice bohatí, to jistě! A ty víš, jak přišli ke svým penězům, že?“

„Samozřejmě, miláčku. Mají patent na krájený chléb.“

„Přesně tak!“ Glorie vstala. „Mami, jak jsi mi to mohla udělat?“

„Ale Glorie, nezačínej zase s tou záležitostí s krájeným chlebem. Na krájeném chlebu není nic špatného. Nemůže nikomu ublížit.“

„To nemůžeš vědět! Nikdo to ještě neprokázal!“ Glorie se přestala ovládat. „Krájený chléb nebyl nikdy patřičně otestován. Vůbec nevíme, jaké by jeho konzumace mohla mít v dlouhodobém výhledu účinky na naše zdraví!“

Královna se jen usmála. „Až se za Rolanda provdáš, můžeš ho přimět, aby změnil svou obchodní politiku.“ Mávla rukou. „Nebo co budeš chtít. Teď to musíme veřejně vyhlásit. Nesmíme nechat naše hosty čekat.“

Glorie sevřela prázdnou číši. „Okamžik, mami. Kdy byla podepsána zasnubní smlouva?“

Královna se zatvářila překvapeně. „Ani ne před hodinou, miláčku. Proč se ptáš? Poslala jsem pro tebe hned, jakmile to šlo.“

„Ano. Cením si toho, mami. Ale nestalo se dnes ráno něco význačného? Chci říct, nepřišla ráno zpráva o něčem, co se stalo už před několika dny? O drakovi? A rytíři? Zdálo se mi, že jsem něco zaslechla. Znáš toho obrovského draka na jihu? Táta se celé roky snaží sehnat někoho, kdo by ho zabil.“

„Vlastně ano, miláčku. Na jihu byl opravdu zabit drak. Tohle ti dělalo starosti? O tom už víme všechno.“ Královna pohladila Glorii po rameni. „Ale s tím si rozhodně nemusíš dělat starosti. Naše plány to nijak neovlivní. Rytíř, který draka zabil, na něho narazil za hranicemi s Oblongatou.“

„Cože?“

„A teď dostane za ženu princeznu Janu.“

„Janu!“

„Jsem tak ráda. Ta chudinka čekala na ženicha tak dlouho. Víš přece, jaká je...“ Teď bylo na královně, aby si upřeně prohlížela sklenici ve své ruce, zatímco pátrala po správných slovech. „Ona je tak neobyčejná dívka. Hrozně milá, svým způsobem, to ano. Předpokládám, že budeme pozváni na svatbu. Už se těším. Neviděli jsme je tak dlouho.“

„Doufám, že se zase nepohádá s pečeným vepřovým,“ řekla Glorie, která se z té noviny stále ještě mentálně úplně nevzpamatovala.

„Zvláštní je, že toho draka podle všeho zabil jeden z našich rytířů. Neznám sice jeho jméno, ale řekla bych, že jsi o vlásek unikla katastrofě. Podle toho, co jsem slyšela, je to strašný hrubián a neotesanec.“

„To tedy není! Náhodou ho znám a je to velice jemný mladý muž.“

„To ráda slyším. No, myslím, že už jsme je nechali čekat dost dlouho. Jsi připravená?“ Aniž počkala na odpověď, odvedla Glorii do předpokoje. Řada číšníků s podnosy, kteří je následovali, jí odřízla únikovou cestu. Okamžitě byly obklopeny dvořany. Glorie přijímala jejich poklony, pukrlata a blahopřání s nepřítomným úsměvem. Ale zatímco vedla lehkou konverzaci, její oči těkaly po místnosti. Chvilí trvalo, než našla muže, kterého hledala, protože se jejímu pohledu úmyslně vyhýbal, ale nakonec ho přece jen zahladla do kouta. „Rádce Miligrasi,“ oslovila ho rozzářeně. „Jsem tak ráda, že vás zase vidím.“

„Děkuji vám, princezno,“ odpověděl právník a pokusil se diskrétně vycouvat, ale zjistil, že mu v tom brání dav.

„Velice si vážím úsilí, které jste do toho vložil. Jsem si jistá, že to bylo dlouhé a obtížné jednání.“

Miligras měl vysoký tuhý límeček, který jako by byl najednou ještě vyšší a tužší, jak se v něm scvrkával. „Nemohu si sám uzurpovat všechny zásluhy, Vaše Výsosti. Podíleli se na tom i jiní. Byl jsem jen součástí týmu.“ Jeho hlas zněl takřka prosebně. „Nebyl jsem to jen já.“

„Doufám, že vy i vaši spolupracovníci přijmete za tu snahu můj dík. Ale rádce Miligrasi,“ pokračovala princezna, „pro prostou dívku, jako jsem já, je to všechno tak komplikované a matoucí. Nemohla bych si s vámi o tom promluvit o samotě? Ujasnit si několik bodů?“

„Samozřejmě, samozřejmě. Proto jsem přece tady. Jsem šťasten, když mohu posloužit, Vaše Výsosti. Myslím, že bych si mohl najít čas příští úterý –“

„Okamžitě, prosím, když budete tak laskav,“ řekla Glorie sladce. „Tady vedle je prázdná místnost. Opravdu, nepřipravím vás ani o celou minutu vašeho vzácného času.“

Pokynula hlavou ke spojovacím dveřím. Miligras jí je dvorně otevřel a pak ji následoval dovnitř. Byl to malý pokojík, kde si mohly královniny dvorní dámy napsat pár dopisů nebo si zahrát karty, zatímco čekaly, až je bude Její Veličenstvo potřebovat. Zatímco Miligras zavíral dveře a otáčel klíčem v zámku, Glorie se líbezně usmívala, ruce sepjaté před sebou. Když se ujistil, že je nikdo nebude rušit, vypjal se, upravil si kravatu, otočil se

ke Glorii a řekl autoritativním hlasem: „Tedy princezno, chápu, že máte důvod být roztrpčená –“

Pár drobných, ale silných rukou ho popadl za límec, smýkl jím směrem k židli a strčil jej do ní tak rázně, až se zhoupala na dvou nohou. Rozhodil ruce, aby získal zpět ztracenou rovnováhu. „Miligrasi,“ zaječela Glorie. „Co si k čertu myslíte, že děláte! Zaplatila jsem vám značnou část své letošní apanáže! Měl jste mne zbavit všech dalších nápadníků, a vy takhle? S kým jste mě to zasnoubil?“

Právnick se schoulil v židli. „Nedalo se tomu zabránit, princezno. Jeho rodina je velice bohatá a tlak, který vyvinula, byl značný – ale víte přece, že jsem po všechny ty měsíce dělal, co bylo v mých silách. A pak dnes ráno přišla zpráva, že se sir Terrence ožení s princeznou Janou... a všechny ženy v týmu byly tak strašně nadšené Rolandem... tak jsem si řekl, *no co, pro ni to bude alespoň nějaká útěcha*. Protože všichni mají, zdá se, za to, že je to pohledný muž. Takže jsem stáhl svoje námitky a dohodli jsme se.“

„Můj Terry se s princeznou Janou nikdy neožení,“ prohlásila Glorie rozhodně.

„Ale Vaše Výsosti, to už je vyřešená věc. Je mi to líto, princezno, ale do satebních dohod jiných států se nelze vměšovat. Vlastně ano, dá se to. Král by mohl, Medulla jako stát by mohla – státy takové věci dělají pořád, ale diplomatickými prostředky. Vy osobně nemůžete dělat vůbec nic. Když do toho začnu strkat nos a vyptávat se, lidé si domyslí, že za tím vězíte vy. Vaši rodiče rozhodně. Kromě toho, i kdyby se siru Terryemu podařilo nějak se vyvléknout ze zasnoubení s princeznou Janou, byl by z toho nepřipustný skandál. Žena ve vašem

postavení by se za něj pak už stejně nemohla provdat. A pokud jde o vaše vlastní zasnoubení, Westfieldové jsou velice vlivní. O ten sňatek skutečně stojí. A mají zatraceně dobrý vyjednávací tým.“

„Zdržujte,“ odsekla Glorie stroze. Začala přecházet po místnosti a usilovně uvažovala. Miligras musel otáčet hlavu, aby ji měl stále na očích. „Nerušte zasnoubení, jen všechno protahujte. Řekněte, že je stále ještě třeba dořešit několik podrobností. Na tom nezáleží, že smlouva už byla podepsána. Sám jste mi říkal, že dobrý právník si může přechíst recept na kafe s frťanem a najde v něm nějakou kličku. Vy to dokážete zdržet.“

Miligras kdysi zaslechl nějakou zmínku o samicích jistého druhu hmyzu, jež z nějakého blíže nespécifikovaného důvodu ukusují hlavy samečkům, kteří vzbudí jejich nelibost. Nyní měl silný pocit, že princezna Glorie je v tom správném rozpoložení mysli na něco podobného. Nervózně si odkašlal a řekl: „No, předpokládám, že skutečně existuje několik detailů, které –“

„Výborně,“ řekla Glorie. „Postarejte se o to. Budu potřebovat některé z vašich poslů. Ne královské posly, soukromé, důvěryhodné posly, které využíváte pro obchodní záležitosti.“ Zastavila se před ním a trhla hlavou směrem ke dveřím. „Dejte mi hodinu, abych to tady mohla dokončit. Pak mi jednoho pošlete do mých komnat.“

„Ach můj Bože,“ zaúpěl Miligras. „Není v tom zase nějaký ten váš plán, že ne?“

„Prostě to udělejte,“ odsekla Glorie.

Jako muž povýšený do rytířského stavu měl Terry své pravidelné měsíční a roční povinnosti vůči králi. Jelikož svolil sloužit v královské gardě, nebyl pro něj problém dostat se kdykoliv do paláce, aniž si ho kdo přespříliš všímal. Schůze byla tajná, a tak na sobě neměl uniformu. Umyl se a převlékl si šaty, hned jak dorazili do města, po boji s drakem jej ale stále ještě bolelo celé tělo a pořád vypadal jako po rvačce. Přesto se dokázal vyhnout hlídce, vkradl se dovnitř málo používaným vchodem pro služebnictvo a proplížil se do komplexu místností, které služebnictvo používalo výhradně ve dne a v noci bývaly zcela opuštěné. Princezna Glorie tam na něj už čekala. Opět se maskovala volným pláštěm s kapuci, ale Terry ji poznal na první pohled. Hlavně proto, že se k němu okamžitě vrhla a pokryla jeho tvář polibky.

Když se po chvíli rozmotali, Glorie mu řekla všechno o Rolandovi, a on jí zase vysvětlil, jak se to má s Janou. Vyprávění celého příběhu mu chvíli trvalo, protože musel každou chvíli počkat, až se Glorie přestane hihňat. „Huggins?“ řekla. „Propáníčka, Huggins! Jémíne, ten ubožák.“ A znovu se začala smát.

„To není legrace,“ namítl Terry, přestože to legrace byla a on sám měl co dělat, aby se hlasitě nerozesmál. „Pořád mu ještě dlužím plat za tento měsíc. Budu mu muset poslat šek.“

„Hlavně budeme muset poslat svatební dar. Co by to mělo být? Pro Hugginse nejspíš něco k pití.“

„Jsem si jistý, že ocení cokoliv, co se převáží v sudech.“

Glorie popadla Terryho za ruku. Zatáhla ho do prázdné místnosti, na stolku u dveří našla křesadlo a podala ho Terrymu. „Mám pro tebe překvapení. Rozsviť tamhle tu svíci, prosím tě.“

Terry zapálil svíci a Glorie mezitím rozsvítila lampu. Malou místnost zalilo světlo. Glorie stála uprostřed pokoje a držela si plášť zahalený, kapuci staženou do očí. Čekala. Když se přesvědčila, že má Terryho plnou pozornost, dramatickým gestem ze sebe plášť strhla a zatočila se na patě. „Tak co na to říkáš?“

„Na co?“

„Ty s na mně ničeho nevšímal?“

Dlouholetá zkušenost Terrymu napověděla, jak má na takovou otázku odpovědět. „Ty jsi zhubla!“ zvolal obdivně. „Vypadáš báječně! Samozřejmě jsi vypadala skvěle i předtím, ale teď, když jsi shodila, se ještě zvýraznily tvoje –“

„Špatně,“ zamračila se Glorie. „Zkus to znovu.“

„Nové šaty,“ řekl Terry nadšeně. „Vypadají perfektně. Ta barva ti dokonale ladí s očima.“

„Copak jsi slepý? Někdy bych přísahala, že všichni chlapi jsou slepí.“ Pohodila hlavou a ukázala na svoje kadeře. „Změnila jsem barvu vlasů.“

Terry si ji pozorně prohlédl. „Ne, nezměnila.“

„Samozřejmě že ano. Teď je mám světlé.“

„Měla jsi je světlé.“

„Ne takhle. Předtím jsem měla lehké medové zlato a teď mám střední mandlovou sluneční září.“

„Mně to připadá stejné.“

Glorie si založila ruce na prsou. „Tomu nevěřím. Víš, Terry, ženy si dávají spoustu práce s tím, aby pro své muže vypadaly dobře, a to nejmenší, co můžete vy

chlapi na oplátku udělat, je, že se pokusíte alespoň předstírat, že to oceňujete.“

„Já si nechám stříhat vlasy každý měsíc. Kvůli tomu ale ještě neposkakuji před každou ženou, kterou potkám, a nevyptávám se, co na to říká.“

„Protože tvoje vlasy vypadají pořád stejně.“

Ale ty tvoje vypadají taky pořád stejně, pomyslel si Terry, avšak nebyl tak hloupý, aby to řekl nahlas. Místo toho zvolil strategický ústup. Vzal ji za ruku a odvedl si ji blíž k lampě. „Ale samozřejmě,“ zvolal přesvědčivým tónem. „V tom šeru jsem si toho hned nevšiml, ale teď, když stojíš blíž k lampě, vidím, jaký je v tom obrovský rozdíl. Ano. Je to moc hezké. Vlastně naprosto úchvatné.“

„Myslíš to vážně?“ zeptala se Glorie a přivinula se k němu blíž.

Terry jí zajel prsty do vlasů. „Samozřejmě. Vypadají skvěle. A barva ti jde dokonale k očím.“

„Ty lichotníku,“ zamumlala Glorie. Naposledy ho políbila a pak znovu přešla do věčného tónu. „Takže. Jestli se někdo bude vyptávat, celý minulý měsíc jsi lovil v lesích lorda George. Řeknu Jenny, aby řekla Georgeovi, ať to potvrdí. Nikdo na to nepřijde – on tam má vždycky nějakou tu loveckou družinu, která honí kance a jeleny. Zítra zajdu na fakultu heraldiky. Mám tam pár známých mezi úředníky. Vytvořit erb pro Hugginse a pozměnit v tom směru záznamy nebude příliš drahé. Viděl někdo tvůj erb?“

„Mám ho na brnění.“

„*Preux chevalier*, že? Helma s červeným pláštěm? Řeknu jim, aby pro Hugginse udělali něco hodně podobného. V Dasgutu si nejspíš tvůj erb nikdo

nezapamatoval, ale kdyby přece jenom, bude si tak myslet, že se asi spletl.“

„Dobře.“

„Zajdu taky za zapisovatelem turnajového výboru a nechám sira Hugginse vpašovat do záznamů z několika posledních turnajů. Pokud nebudeme předstírat, že vyhrál, nikdo se v tom nebude šťourat.“ Glorie se na okamžik zamyslela. „To by mělo stačit. Pochybuji, že někdo bude zkoumat Hugginsovu minulost příliš důkladně. Zdejší lidem je to jedno. A v Oblongatě – hmm – král Dafoe je rád, že se princezna Jana konečně vdává.“

„Huggins si zvykne,“ řekl Terry. „Život je divadelní jeviště, na němž všichni hrajeme, a role urozeného povaleče je pro něj jako stvořená. Ačkoliv...“ Zatvářil se zkormouceně.

„Copak je, miláčku?“

„Ale, já jenom, že... já nevím.“ Terry se odvrátil, jako by se najednou styděl, že dává tolik najevo city. „Chci říct... kolika rytířům se kdy podaří zabít draka? Kolik jich draka vůbec vidělo? A já jsem to dokázal a zásluhy jsem přenechal někomu jinému. Z mého panoše bude hrdina. Samozřejmě,“ pokračoval rychle, aby si Glorie nevysvětlila jeho stížnosti špatně, „stojí to za to, miláčku. Ale kdyby ses měla stejně provdat za Rolanda...“

„Pro mě vždycky budeš hrdina, Terry.“

„Páni, Glorie, ty jsi tak roztomilá. Teď se cítím strašně pateticky.“

„To je mi líto.“ Glorie ho objala. „Já vím, že draka jsi ve skutečnosti zabil ty, miláčku. Bylo od tebe velice

vznešené, že ses vzdal zásluh. A nakonec se vezmeme. S Rolandem si nedělej starosti. Mám plán.“

Zvedla ze země plášť. Terry jí ho pomohl obléknout. „Ať už je to cokoliv, mělo by to dopadnout líp než můj plán zabít draka. V čem spočívá?“

Princezna jej popleskala po ruce. „To ti povím, až přijde čas. Vezmeme se a budeš i hrdina. Teď běž a zítra se přihlas do služby, jako kdyby ses vrátil z měsíční lovecké výpravy. Čekej na zprávu ode mne. A s Rolandem si nedělej starosti.“

Roland se snažil vypadat konzervativně. Svoje elegantní hedvábné košile nechal v převlékárně a vybral si raději konvenčnější košili z obyčejné bílé lněné látky. Zavrhl své módní brokátové kabátce ve prospěch prostého šedého z ručně tkané látky. Nevzal si žádné šperky a měl na sobě stejný kožený opasek s přezkou a vysoké černé boty, jaké měli v oblibě jeho otec a strýcové. Uvažoval dokonce i o tom, že si ostříhá vlasy, ale nakonec se rozhodl, že si nechá jen přistříhnout konečky, a pak si je svázal do koňského ohonu, který si zastrčil vzadu pod límec. Dělal zkrátka, co uměl, aby působil co nejlepším dojmem, tedy jako seriózní, vyzrálý obchodník, a teď, když seděl se svými příbuznými u rokovacího stolu, zjišťoval, že šlápl zatraceně vedle.

„Kmín,“ řekla jeho teta Agáta. Byla nejstarší z tuctu členů rodiny Westfieldů rozesazených kolem dlouhého stolu, o tři roky starší než její manžel, a jakkoliv se všichni snažili předstírat, že to neví, řídila každou schůzi.

Její hlas byl absolutně bezbarvý a monotónní a neprojevovala se v něm ani stopa opovržení, o němž Roland věděl, že teď cítí, stejné opovržení, se kterým přijímala všechny jeho návrhy. Samozřejmě, žádný z nich nikdy přímo nezavrhl. Vždycky řekla něco jako: „Tvůj nápad nám připadá zajímavý,“ nebo „pečlivě tvůj návrh zvážíme.“ Ale v důsledku to vyšlo nastejno.

„Kmínový žitný chléb,“ řekl Roland brskně. Snažil se, aby to znělo vstřícně v naději, že jeho entuziasmus bude nakažlivý, ale do hlasu už se mu začínal vkrádat podtón zoufalství. „Plná chuť žitného chleba okořeněného trochou kmínu –“

„Jedí lidé hodně kmínu, Rolande?“

„Ne *per se*, ne. Ale průzkum ukazuje, že když se přimíchá do žitného těsta –“

„Zdá se, že se hodně věnuješ průzkumům všelijakých semínek, Rolande.“ Jeho strýc Jeffrey zalistoval složkou starých návrhů, kterou si přinesl s sebou. Všechny napsal Roland a všechny byly odmítnuty na předchozích schůzích. „Rohlíky posypané mákem, housky se sezamovými semínky, citrónové muffiny s...“ Nahlédl do návrhu. „Zase s mákem.“

„Všechny výrobky si vedly na zkušebním trhu velice dobře,“ ohradil se Roland. „Stejně jako tohle.“ Předem si připravil vzorky krajíců chleba, které teď čekaly v přikryté ošatce uprostřed konferenčního stolu. Nikdo ze členů výboru se neobtěžoval po nich sáhnout.

„A teď žitný chléb s kmínem,“ řekla teta Agáta. Šťouchla do ošatky, až odletěla na druhou stranu stolu, co nejdále od ní. „Existuje snad nějaký důvod pro tu tvou posedlost semeny, Rolande?“

„Jde mi o prodej,“ odpověděl Roland. „Prodej krájeného chleba začíná stagnovat...“ Říct tohle byla očividně chyba. Pohledy všech kolem stolu okamžitě ztvrdly. Jeho rodina nebyla připravena postavit se tváří v tvář špatné zprávě. Pokusil se zachránit, co se dá. „Chci jen říct, že sílí tendence k návratu k přirozené stravě. Musíme dát lidem ze zdravé výživy produkt, za který by se mohli postavit. Semínka, oříšky, bobule – takové věci oni milují. Když přidáme do našich výrobků semínka, můžeme –“

„Aha,“ řekla teta Agáta.

„Rolande,“ přerušil ho strýc Stimson. „Hrozně nerad říkám něco, co je naprosto zřejmé, ale chléb je vyroben ze semínek. Mouka je směs najemno rozdrčených semínek pšenice a žita. Není třeba přidávat ještě další semínka.“

„I když nám tvůj nápad připadá zajímavý,“ řekla teta Agáta.

„Nenech se tím odradit, Rolande,“ poradil mu strýc Jeffrey. „Můžeš si být jistý, že tvůj návrh pečlivě zvážíme. A teď k dalšímu bodu.“

A bylo to. Diskuse se stočila na cenovou politiku a cenu mouky. Roland si posbíral svoje papíry a odešel ze schůzovní místnosti. Ošatku nechal na stole. Jeho otec se omluvil a vyrazil za ním. Dohonil svého syna na konci chodby a položil mu ruku na rameno. „Rolande,“ řekl. „Chtěl bych, abys věděl, jak moc si tvé snahy cením. My všichni si tvé snahy ceníme.“

„Oni si mé snahy necení, tati. Vůbec mě neposlouchají.“

„Jsou v branži celý svůj život. Získat si jejich důvěru chce čas.“

My ale čas nemáme, pomyslel si Roland. Ne, když prodej krájeného chleba klesá tak rychle. Jestli takhle budeme pokračovat, do dvou let zkrachujeme. Ani se neobtěžoval říkat to nahlas. Už to udělal tolikrát předtím.

Zdálo se, že mu otec čte myšlenky. „Já vím, Rolande. Prodeje zase stoupnou. Podobné poklesy jsme už zažili. Po pravdě řečeno, to nejlepší, co teď můžeš udělat pro rodinný obchod, je pospíšit si s tím sňatkem. Spojení s královskou rodinou pomůže podniku víc, než si dokážeš představit. Pracovali jsme na tom velice usilovně, Rolande, a velice dlouho. Počítáme s tím, že i ty sehraješ svou roli, jak se patří.“

„Jakou roli? Tati, já jsem ženich. Všechno, co musím udělat, je dostavit se tam s prstýnkem a svědkem. Všechnu práci odvede nevěsta a její matka.“ Vyšli z budovy. Pořád ještě bylo před polednem, den byl chladný a svěží, doprava hustá. Stáli na kraji ulice a čekali, než se mezi vozy a rachotícími kárami udělá místo.

„To není pravda, Rolande,“ řekl jeho otec, když přešli ulici. „Nepodceňuj svou roli. Ženich má spoustu důležitých povinností. Musí... ehm... koupit prstýnky, například. A vybrat si svědka. A potom musí... ehm... se dostavit. Dobře, možná nemá zrovna spoustu povinností. Ale jsou to *důležité* povinnosti. Ve skutečnosti by se dalo říct,“ pokračoval jeho otec, kterého to téma docela strhlo, „že dostavit se je vlastně klíčem k celému svatebnímu obřadu.“

„Ano, v pořádku, chápu,“ řekl Roland. Zastavili se před jednou z Westfieldových pekáren. Byla to ta, ve které se Roland angažoval osobně. „Prstýnek, svědek a dostavit se. Budu si to pamatovat. Na mě se můžeš spolehnout, tati. Nenechám rodinu na holičkách.“

Vyměnili si zdvořilosti a pak Roland zamířil po schodišti nahoru do své kanceláře. Stěny lemovaly řady knih pokrývajících snad každý aspekt pekařství. Po jedné straně dveří vel obraz Agáty Teasdaleové, o které se říkalo, že vynalezla knedlíky. Na druhé straně vel portrét Primuse Colazia, filozofa, který jako první definoval spojení mezi slaninou a vejci. Na malých kamínkách, která zajišťovala teplo v místnosti, stála čajová konvice. Jako gentleman musel rezignovat na to, že se bude osobně podílet na pečícím procesu – cech by ranila mrtvice, kdyby se o to pokusil – ale kancelář nad pekárnou mu zajišťovala dostatečnou kontrolu nad jeho zkušebními bochníky. Ošatky s pecny – pšeničnými, žitnými, ječnými i medovými – čekaly na jeho schválení. Na jeho stole ležela hromada receptů zapsaných jeho úhledným rukopisem, s poznámkami přičiněnými na obou okrajích. Vybral si jeden z nich. Byl to recept na žitný chléb. Minulý týden přes něj naškrábal opáleným dřívkem: „bezkonkurenční jednička“, pak přidal vykřičník a zakroužkoval jej. Nyní se na papír zamračil, roztrhl ho na dva kusy a ty strčil do kamen. V náhlém záchvatu vzteku popadl celý stoh receptů a strčil je do ohně, což mělo pouze ten účinek, že ho skoro zadusil. Sáhl po zvonku, který stál na knihovně, a zazvonil na svého osobního sluhu. „Neville,“ řekl, když se muž objevil. „Vidíš všechen tenhle chléb?“ Roland kývl k ošatkám rozloženým podél celé jedné stěny.

„Pane?“

„Odnes ho do chudobince a řekni jim, aby ho rozdali potřebným.“

„Ano, pane. Seženu pár poslíčků.“

„Dobře. A Neville?“

„Pane?“

„Člověk není živ jen chlebem.“

„Ne, pane.“

„Jdi na trh a kup tam k němu něco k zakousnutí. Ovoce, sýr, nakládané okurčičky, však ty už víš, co myslím. Peníze jsou v příborníku.“

„Ano, pane.“

Jeho sluha odešel a tiše za sebou zavřel dveře. O něco později se dovnitř po špičkách vkradlo trio poslíčků, posbírali vzorky chleba a zase odešli. Roland seděl u svého stolu s hlavou v dlaních a díval se do kamen, jak plamínky olizují listy papíru. Oheň se brzy rozhořel a šťastně strávil výsledky jeho dvouleté práce. Roland se začal probírat zbylými papíry na svém stole. Těžká smlouva dorazila teprve před několika dny. Odložil ji stranou, že si ji přečte později. Byla zabalená v hnědém papíře, převázaná a zapečetěná královskou pečetí, přerízl provázek a balíček rozbalil – a znovu jej odložil stranou k pozdějšímu přečtení. Zalistoval v posledních fakturách pro pekárnu a zapsal je do účetní knihy. Pohledem přelétl hromádku marketingových studií a pak je přihodil do ohně. Vesele poskakující plamínky mu nijak nezlepšily náladu. Najednou si začal být vědom hluku, který se už nějaký čas ozýval z ulice. Přistoupil k oknu, otevřel je a podíval se dolů. Vypadalo to, že se venku začínají shromažďovat lidé. Zamračil se a okno zase zavřel. Než se však mohl vrátit ke své židli, dveře se rozletěly a dovnitř vtrhl jeho osobní sluha. „Pane!“ řekl ten muž zadýchaně. „Princezna Glorie byla unešena!“

„Skutečně?“ Roland se posadil, vzal ze stolu jednu fakturu a začel se do ní. Byla od jeho rukavičkáře. Bude ji muset zapsat do zvláštní účetní knihy spolu s účty od

krejčího a kloboučníka. „Která princezna je Glorie? A proč by mě to mělo zajímat?“

„Ta nejstarší, pane.“ Sluha ukázal na svatební smlouvu na Rolandově stole. „Ta, se kterou jste zasnoubený.“

Roland se podíval na smlouvu a upustil fakturu na stůl. „Ale zatraceně. Čert aby to vzal. Přesně tohle jsme teď potřebovali.“

Galloway IV., král Medully, rázoval chodbou v druhém patře východního křídla medullského paláce, v jedné ruce zmačkaný kus špinavého pergamenu, druhou zaťatou v pěst. Ve druhém patře východního křídla měla královská rodina svoje komnaty. Podlahu pokrývaly tlusté koberce, takže se jeho kroky nerozléhaly tak hezky, jako v dolním patře, ale i tak se při tom obrazy na stěnách třásly. Král byl velký muž. Když zahýbal za roh, háv v barvě purpuru, v barvě, která byla v Medulle vyhrazena královské šlechtě, kolem něj majestátně vlál. Pod ním měl flanelové pyžamo. Když ta zpráva přišla, zrovna si dával dvacet.

V patách mu spěchali dva členové palácové gardy – jedním z nich byl Terry – v tlustých vlněných uniformách, s prsními pancíři a oboustranně broušenými vojenskými meči. Z bezpečnostních důvodů se měli držet před králem a chránit ho před případným nebezpečím, ale v Gallowayově případě to nebylo snadné – měl sklony měnit náhle a bez předchozího upozornění směr. Terry a druhý gardista obvykle zjistili, že jsou králi v patách. Dnešek nebyl výjimkou.

Za gardisty se táhl dlouhý, roztažený zástup ustaraných ministrů, dvořanů, pomocníků, státních činitelů a jejich náměstků. Galloway se k nim čas od času otáčel a ječel na ně věci jako: „Co to má k sakru všechno znamenat?“ nebo „Snůška zatracených nesmyslů!“ a mával přitom svítkem pergamenu. Jeho suita to nekomentovala, a jakmile se zase otočil, vyměňovala si mezi sebou rozpačité pohledy. Terry, který byl stejně nervózní jako všichni ostatní, se snažil svoje pocity skrývat. I on obdržel vzkaz, který teď měl dobře schovaný ve vnitřní kapse uniformy. Nijak ho neuklidnil.

Král dorazil ke komnatám princezen, třikrát rázně zabušil na dveře a aniž počkal, až ho někdo pozve dál, vtrhl do pokoje své dcery. Komnata byla prozářená ranním sluncem. V okenním výklenku seděla půvabná dívka a něco vyšívala křížkovým stehem. Když uviděla Gallowaye, vyskočila. Byla vysoká, štíhlá, měla dlouhé světlé vlasy a střízlivé šaty s vysokým límcem. Mlčky a velice uctivě vyčkávala, co se bude dít.

Král jí zamával svítkem pod nosem a zařval: „Podívej se na tohle, Glorie!“ Sotva to dořekl, rozhodl se, že nemá smysl, aby na dívku křičel, a ubral na síle hlasu. „Podívej se na tohle, Glorie,“ zopakoval mírnějším tónem. „Co je to za nesmysl, že jsi byla unesena? Tvoje matka se hrozně vyděsila a celý palác je na nohou. Víš, že takové fórky nemám rád. Podívej se na sebe. Vždyť už jsi skoro dospělá žena. Něco takového je pod tvou důstojnost.“

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla dívka zdvořile. „Jsem si jista, že máte naprostou pravdu. Ale bohužel vás musím upozornit, že nejsem vaše dcera Glorie. Jsem Jana, jedna z jejích dvorních dam.“

„Ty nejsi Glorie?“

„Ne, Vaše Veličenstvo.“

„A víš to určitě?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„V tom případě, sakra, kde je Glorie?“

Zbytek králova doprovodu se hromadil u dveří. Mezi nohama jim hbitě prolezla malá dívka v modré zástěrce. Rozběhla se ke králi a pověsila se mu na nohu.

„Ahoj, tati!“

„Ty!“ Král na ni ukázal prstem. „Ty jsi Glorie?“

„Já jsem Melody, tati!“

„No tak dobře!“ Král se vyprostil ze sevření holčičky, vyrazil ke Glorii šatně a prošel jí až do její ložnice. Po krátké kontrole se vrátil do předního pokoje, který se mezitím zaplnil státními činiteli. Další se tam nevešli a čekali venku. „Která je vlastně Glorie?“

„Glorie je vaše nejstarší dcera, Vaše Veličenstvo,“ řekla Jana.

„Přesně tak, Vaše Veličenstvo,“ dodal Terry.

Z obou stran místnosti i z chodby se ozvalo nespokojené mručení. Dívence vhrkly do očí slzy. „Ty si mě nepamatuješ, tati?“

Král, ve kterém se hnulo svědomí, se okamžitě vrhl na kolena a dívku objal. „Samozřejmě že si pamatuji tvoje jméno, Melody. Jenom jsem se chtěl přesvědčit, jestli si ho pamatuješ ty.“ Druhou rukou zalovil v kapse a vytáhl ji plnou pepermintových bonbónů. „Tu máš, vezmi si cukroví, *Melody*. A teď si běž hrát se svými kamarádkami, *Melody*.“ Dívka spokojeně sevřela bonbóny v hrsti a rozběhla se ke dveřím; ministři a dvořané jí spěšně ustupovali z cesty. „Melody, Melody,“ mumlal si král. Pak zavřel oči a několikrát přešel sem a

tam po pokoji. „Musím si to zapamatovat...“ Otevřel oči a zjistil, že na něj dvořané zírají. „Co je?“ zeptal se. „Myslíte si snad, že nepoznám vlastní děti? Samozřejmě že je poznám... ty!“

Ukázal prstem na další mladou ženu, která natahovala krk přes hlavy ostatních a snažila se zahlédnout, co se děje. „Ty jsi Glorie! Ty šaty si pamatuji! Seděla jsi v nich na ten portrét, co teď ví v hodovní síni. Pojd' sem!“

Dav se znovu rozdělil, aby dívce uvolnil cestu. Ta proklouzla dopředu a vysekla králi pukrle. „Omlouvám se, Vaše Veličenstvo. Já jsem Alice. Jsem osobní komorná princezny Glorie.“

„Je běžné, že vznešené dámy dávají obnošené šaty svým nejbližším služebným, Vaše Veličenstvo,“ ozvala se Jana. „Glorie často dává dárky i svým přítelkyním.“

Král Galloway se přestal ovládat úplně. „A teď už toho mám doopravdy dost!“ zařval. „Chci, aby se všechny ženy z paláce shromáždily do hodiny v plesovém sále! Slyšeli jste mě? Do hodiny. V plesovém sále.“ Zpražil pohledem shromážděné ministry. „Dohlédněte na to!“

Přesně o hodinu později vešel v doprovodu dvou gardistů do plesového sálu. Mezitím se převlékl z pyžama a učesal si vlasy a vousy. Jeho ministři poletovali kolem jako hysteričtí ptáci nebo se shlukovali za ním. Královna Matilda seděla uprostřed přední řady a nepokrytě plakala.

Sluhové museli dovnitř nanosit další židle, protože královna měla vlastní suitu, větší než byla ta králova. Byla obklopena dětmi, dvořany, dvorními dámami, služkami, guvernantkami, kuchařkami, pradlenami,

švadlenami, dvorními dodavatelkami, číšnicemi, učiteli, hudebníky, herečkami, umělci, přítelkyněmi a hostující šlechtou. Všichni se tvářili velice vážně. Všichni vstali, když vešel král obklopený gardisty. Terry, kterému služba ještě neskončila, krácel králi po boku. Galloway zamířil rázně doprostřed místnosti, zvednutou rukou si zjednal ticho a řekl autoritativním hlasem: „Děkuji vám, že jste přišly. Víím, že máte všechny spoustu práce, ale bude to jen chvílička.“ Počkal, až v síni zavládne naprosté ticho. „Ted’ se všechny, kdo nejste moje dcera, posad’te. Rozumíte? Všechny, kdo *nejste* některá z mých dcer, posad’te se, prosím!“

Nastalo všeobecné šustění sukní a hrkání židlí. Sto ženských očí se dívalo, jak král rychle počítá hlavy, pak ještě jednou, a jeho rty se při tom pohybují. Kývl na svého chargé d’affaires, aby k němu přišel. „Mně vychází devět.“

„Já jsem dospěl ke stejnému číslu, Vaše Veličenstvo.“

„Mělo by jich být deset, že?“

„Přesně tak, Vaše Veličenstvo.“

„Vyvolej je podle jména. Zjisti, která z nich schází —“

„Princezna Glorie, Vaše Veličenstvo,“ řekl Terry tiše.

Král se na rytíře podíval. „Víš to určitě?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Má pravdu, Vaše Veličenstvo.“

„Dobře, takže to do sebe zapadá.“ Otočil se k sedícím ženám. „V pořádku. Můžete jít. Děkuji vám za vaši spolupráci.“ Všechny ženy se zvedly, ale žádná neodešla. Všechny se dívaly na královnu, která zůstala

sedět. Galloway si rozpačitě odkašlal, pak se k nim otočil zády.

Kývl na svého hlavního rádce. „Jak se to mohlo stát?“ zeptal se ho tlumeným hlasem, když k němu přišel. Ukázal na zprávu.

„Projížděla se v královském parku,“ řekl někdo. „Park byl vždycky považován za zcela bezpečnou oblast. Vždycky tam jezdila. Všechny dívky se tam projíždějí. A jelikož je princezně Glorii už osmnáct, často posílá svoje strážce pryč. Říká, že potřebuje trochu soukromí. Tak či tak, kuň se vrátil do stáje bez ní. Tento vzkaz byl připevněný špendlíkem na sedlové dece. Píše se v něm, že máme čekat na instrukce.“

„Já vím, co se v něm píše.“

„Samozřejmě jsme pročesali park, ale nic jiného jsme nenašli. Není důvod se obávat, že byla zraněna. Už se přihlásilo několik svědků. Tvrdí, že na západ ujížděla banda lupičů. Byla s nimi mladá světlavá dívka. Říkali, že to vypadalo, jako by se vzpouzela.“

„Tak dobře,“ řekl král. „Zmobilizuj královskou gardu. Ať se vydá po stopách těch lupičů. Zajistěte všechny cesty z města. Nasaď na to každého muže, který je k dispozici. Shromáždí všechny podezřelé, vypiš obvyklé odměny... však víš, jak se to dělá.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Dej mi vědět hned, jak něco zjistíš. Počkej ještě okamžik.“ Král Galloway luskl prsty. „Glorie. Nezasnoubili jsme ji konečně s tím zženštilým hezounem?“

„Myslíte bohatým mladým gentlemanem? Ano, Vaše Veličenstvo.“

„No tak to má problém, že?“ Král se podíval přes rameno k místu, kde královna stále seděla. Už přestala plakat a teď ho probodávala pohledem. Galloway se otočil zpátky ke svému rádcí. „Gloriina matka se z toho zvenčne!“

V prostorách určených pro královskou gardu bylo těsno a horko. Nacházely se na jednom konci paláce, blízko stájí a kasáren, takže Terry musel projít cvičišťem i jízdárnou, aby se tam dostal. V kamnech praskal oheň a na nich stála konvice s bublající kávou. Kapitán gardy vypadal, jako by se v noci vůbec nevyspal, což byla pravda. Seděl u malého konferenčního stolku, lokty se opíral o jeho desku a s bradou podepřenou dlaní zíral na velkou mapu království. Ohořelým klacíkem na ni nakreslil pravoúhlou síť. Špendlíky opatřené barevnými vlaječkami s iniciálami představovaly jednotlivé rytíře. Terry si mapu prohlédl. Jestli byly špendlíky umístěny přesně, většina medullského rytířstva teď byla rozprostřena v širokém oblouku pokrývajícím západní třetinu království. Kapitán vzhlédl zarudlýma očima.

„To je dost, že ses objevil,“ bylo všechno, co řekl. Hlavu si dál svíral v dlaních.

„Byl jsem ve službě,“ odpověděl Terry mírně. „Musel jsem čekat, až mne Jeho Veličenstvo propustí.“

„Hmm-mm,“ odpověděl kapitán. Vybral jeden špendlík, na tupý konec přilepil malý trojúhelníček papíru a napsal na něj rozskřípaným perem Terryho iniciály. „Bojím se, že nejpravděpodobnější oblasti jsou už obsazené.“ Podal špendlík Terrymu. „Ráno se vydali

všichni na cestu. Koně, výstroj, zásoby, panoši – nebylo snadné to zorganizovat, ale za úsvitu vyrazili. Jestli se chceš připojit, vyber si některý volný čtverec.“

„Musím se nad tím chvíli zamyslet,“ řekl Terry. Nalil si šálek kávy a předstíral, že důkladně studuje mapu. „Vypadá to, že jste si docela jistí, že jeli na západ, co?“

„Byl bys tak laskavý a nalil mi taky ještě trochu toho kafe? Ano, o tom není pochyb. Tři nezávislí svědkové viděli, jak ji odvázejí. Mladé děvče, stará žena a pomocník na statku. Jen zřídka máme tolik vzájemně se potvrzujících vodítek. Lupiči na koních, celkem pět, a mířili na západ.“

„To dává smysl.“ Západní pohraničí Medully bylo známé jako území zamořené bandity. „Kde je hranice, tam jsou i pašeráci. Kde jezdí kupci, tam jsou lupiči.“

„Přesně tak. Členitý terén, hustý trnitý podrost, kopce, jeskyně, potoky a ty zatracené rokle, co kříží cestu, kamkoliv člověk zamíří. Celé míle se tam nedá jet rovně, i to bude problém. Narazíme tam na spoustu zlodějíčků a silničních lupičů. Vybrat z nich ty, které potřebujeme, nebude jen tak.“

„Mám pár vlastních nápadů,“ řekl Terry. „Rád bych si promluvil se svědky, jestli je to možné.“ *A ujistil se, že se drží svých historek, dodal v duchu.*

„To nejde. Už odešli domů. Náhodou nikdo z nich nebyl místní. Vyslechli jsme je a pak jsme je nechali jít.“

Aha. Glorie to promyslela dobře. „Jistě. To se dalo čekat. Návštěvníci Sulcusu, kteří si chtěli prohlédnout zámecké zahrady.“

„Stejně je to zpropadená věc. To děvče a žena byly hned vedle parku. Pomocník ze statku byl na okraji

města, na cestě domů. Ale nikdo jiný z okolních městeček je neviděl. Skoro to vypadá, jako by se za hranicemi města vypařili.“

„V tom jsou bandité dobří. Nejsem si jistý, že bychom měli všechny svoje síly zaměřit na pátrání v jednom směru, kapitáne. Myslím, že bychom je měli víc rozprostřít, nevylučovat dopředu ani ostatní možnosti útěku. Takže bych rád zkusil některou jinou cestu.“

„Pokud nechceš marnit čas v severních končinách.“

„Ehm,“ řekl Terry. Gloriiin vzkaz jako by najednou v jeho kapse ztěžkl. „V severních končinách? A proč ne na severu? Jsou tam pustiny. Jistě, je to trochu z ruky, ale možná by to někdo měl prověřit.“

„Ztráta času. Tam žádní bandité nejsou. Nikdy tam žádní nebyli. Bojí se Starce z hor. Proto jsem tam poslal mladého Westfielda.“

Terry měl na okamžik pocit, že mu země zmizela pod nohama, ten pocit, co zakusíte, když kuň pod vámi šlápne do díry a jen tak tak se nesvalí na zem, ale rychle se vzpamatoval. Kapitán byl příliš vyčerpaný, než aby si krátké změny jeho výrazu všiml. „Rolanda Westfielda?“

„Jo. Ukázalo se, že se on a princezna právě zasnoubili. Řekl bych, že si na to nevybrali nejlepší čas. Jeho rodina mu koupí zbrusu novou snoubenku a ta mu vzápětí zmizí. Teď financuje vlastní pátrání. Přišel sem včera večer a pokoušel se najmout rytíře, který by ho doprovázel.“

„Vážně?“

„To poslední, co teď potřebujeme, je nějaký diletant, který je celý hrr nechat se zabít. Tak jsem mu řekl, že všechny stopy směřují na sever. To nám ho bezpečně

uklidí z cesty. Dokud neprovede něco, co nakrkne toho starého čaroděje, nic mu nehrozí.“

„Nemohl jste mu prostě nařídit, aby zůstal ve městě?“

„Jemu ne. Jeho rodina je příliš bohatá a vlivná.“

„To je pravda.“ Terry chvíli přecházel po místnosti sem a tam a přemýšlel. Pak se vrátil ke stolu, znovu si prohlédl mapu, ale to všechno dělal ve skutečnosti jen proto, aby mu kapitán neviděl do obličeje. „Ano, to bylo chytré. Poslat ho na sever. Řídce osídlený kraj, přes hory vede jen málo cest. Je po sklizni a v tuhle roční dobu tam nikdo nejedí. Na několik týdnů ho to zaměstná a pak se nejspíš začne nudit. Ale stejně...“ Zamyšleně se odmlčel. „Říkal jste, že si chtěl najmout společníka?“

Kapitán odložil šálek a přikývl. Pak se odsunul i s židlí od stolu, aby si mohl Terryho prohlédnout od hlavy k patě. „Můj bože, Terry. Ty pořád myslíš na to, jak by sis mohl něco přivydělat, že? No, nemůžu říct, že bych ti to měl za zlé, udržet si postavení ve městě dneska něco stojí. Ale v tomto případě se pleteš. Proděláš na tom. Rytíř, který zachrání princeznu, bude slavný. Přál bych si, abych mohl jet taky. Už ses s Rolandem Westfieldem někdy setkal?“

„Nesetkal. Po pravdě řečeno, kapitáne, o slávu já moc nedbám.“ Terry počkal, jestli na to bude kapitán něco namítat. Když nenamítal, Terry pokračoval: „Ale jestli přijde odnož tak mocné a bohaté rodiny k úhoně, vrhne to na nás na všechny velice špatné světlo. Víte přece, jak jsou tihle zazobaní mladíci nezodpovědní. Možná si to rozmyslí a vyrazí úplně jiným směrem. A jestli nenajde skutečného rytíře, který by ho doprovázel, s největší pravděpodobností si najde nějakého ničemu,

který ho vyláká někam na opuštěné místo, oloupí ho a jeho tělo hodí do rokle. Přinejmenším bych měl zjistit, co plánuje.“

Kapitán se o tom pokusil přemýšlet, ale brzy zjistil, že je příliš unavený, než aby se s Terryem přel. „Jak myslíš. Tady.“ Natáhl se pro pero a kalamář. „Napíšu ti doporučující dopis.“ Terry počkal, až na list papíru naškrábe doporučení, svine ho, zalepí voskem a otiskne do něj pečetidlo. „Tady to máš. Najdeš ho u té malé pekárny na ulici Elán. A jestli zjistíš, že ho budeš muset hlídat, aby ho nesvlékli do naha, za mnou si stěžovat nechod’.“

„Děkuji vám, kapitáne.“ Terry si vzal dopis a strčil ho do kapsy kabátce, do jiné, než ve které měl lístek s instrukcemi od Glorie. „Dám vám vědět, k čemu jsem se rozhodl.“ Vyšel na chodbu a tam počkal, dokud neviděl, že se kapitán znovu sklonil nad papíry a mapou. Obezřetně se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Pak se rozběhl jako o život do pekárny.

Pro ty, kdo si to můžou dovolit, je oblíbeným prostředkem přepravy mezi městy dostavník. Zvenčí se na něm člověk může kochat pestře nalakovanou řezbářskou prací, vysokými, loukot’ovými koly, spřežením krásných koní a kočím v livreji. Uvnitř si cestující užívají sametového čalounění, oken se záclonkami z pravé kůže a moderního systému pérování, jenž činí jízdu dostavníkem stejně příjemnou a pohodlnou jako odpočinek v houpací síti.

Kočí – všichni bývalí gentlemani – jsou hrdinové dne, obdivovaní a napodobovaní muži i chlapci pro svůj styl, elán a schopnost řídit šestispřeží. Jejich původ je zahalen tajemstvím, jejich pověst zevrubně probírána. Patří k nim švihák ‚Baronet‘ Blanco z bismuthské rodové linie, který se nikdy neukázal na veřejnosti, aniž by na sobě měl něco zlatého, a který prý přijal práci kočího, poté co prohýřil rodinné jmění. Je tam jednooký muž známý jen jako ‚Navigátor‘, tichý a zachmuřený, o němž kolují pověsti, že dříve býval pirátem. Nyní je šampionem linky Seltown – Vertebruck. A v neposlední řadě snědý ‚Taťka‘ Jack Deacon, o němž se povídá, že se ukrývá před sérií žalob pro zanedbávání vyživovacích povinností v Alacii. Rychlí, zruční a nebojácní, ujíždějí se svými oři krajinou rychlostí blížící se čtrnácti mílím za hodinu. Když se ozve zatroubení na roh, brány se otevrou a kočí dojedou na svá stanoviště, vítá vyhládlé cestující hojnost pečeného masa, hory sladkých koláčů a korbele horkého kořeněného vína. Hostince na cestě patří k těm nejpřepychovějším, postele k nejměkčím, jídlo je potěchou gurmánů a společnost vybraná. Po pravdě řečeno, není lepší způsob cestování po Dvaceti královstvích než v luxusním dostavníku.

Glorie se ovšem rozhodla pro poštovní vůz.

Pro účely plánu, který vymyslela, to byla dobrá volba. Ačkoliv je poštovní vůz pomalejší, ve skutečnosti vás dopraví, kam potřebujete, rychleji než rychlý dostavník protože poštovní vůz na noc nezastavuje. Nedělá ani zastávky na jídlo – nanejvýš vám dopřeje jen šanci popadnout horký brambor, když kočí zastaví, aby vyměnil koně nebo naložil další pytel s poštou. To byla také výhoda. Znamenalo to, že Glorie nebude muset u

jídelního stolu odpovídat na všetečné otázky ohledně své osoby. Jistě, ve voze byla zima, drncalo to a o nějakém pohodlí se vůbec nedalo mluvit. Kočí nosili obyčejné poštovní uniformy a pláště ušpiněné od bláta. Okna byla otevřená a sedadla pokrytá jen vlněnými sedlovými přikrývkami. Ale poštovní vůz zajížděl do míst, kam dostavník nejezdil, do míst mimo hlavní cesty, odkud se do civilizace dostávaly jen útržkovité zprávy přivážené – jak jinak – poštovními vozy. Glorie, která vyrazila na cestu bez jakéhokoliv odkladu, všechny zprávy o sobě předstihla. Než někdo začne po ztracené princezně pátrat, bude už bezpečně ukrytá na Waylessových pozemcích.

Na hrbolatých, neudržívaných cestách vůz nadskakoval a házelo to s ní sem a tam, ale ona nadskakovala, i když byla cesta hladká – čirým vzrušením. Byla na cestách, sama, bez doprovodu, a to bylo panečku dobrodružství! Nikde žádní rodiče, žádné strážce ani hlídači, žádné gardedámy. Jen ona a vzrušení z toho, že si dělá, co chce. Co na tom, že jí je zima? Co na tom, že má hlad? Má přece teplé šaty a během několika dní dorazí do Bornewaldu. A na konci cesty ji čeká láska, manželství a – aaach! – tak vášnivé noci s Terrym. Jen pomyšlení na to ji stačilo rozehrát. *Skutečná láska a pořádné dobrodružství*, pomyslela si. Bylo to úžasné, jak tyto dva koncepty skvěle zapadaly jeden do druhého.

Měla štěstí, že byla v poštovním voze do Bornewaldu jediným cestujícím, protože nestála o to se s někým vybavovat a nechtěla na sebe poutat pozornost. Mluvil s ní jen kočí a i ten jenom jedenkrát, když zastavili, aby napojil koně. Bylo to ve studeném horském průsmyku, jen několik set stop pod hranicí sněhu. Když Glorie spěchala do domku se studnou, měla na sobě

stylový plášť z bobří kožešiny důkladně zavázaný kolem útlého pasu a schválně si stáhla kožešinou lemovanou kapuci hodně do očí; věděla, že ve studeném větru, který tu vál, to bude vypadat zcela přirozeně. Uvnitř sáhla po plechové naběračce, která obvykle visela na háčku za dveřmi. Koči ji uviděl a zavrtěl hlavou.

„Nepijte tu vodu, slečno. Pro koně je dobrá dost, ale ne pro lidi. Musí se nejprve převařit, aby se zbavila kletby.“

Glorie se podívala na kameny, kterými byla studna vyzděná, pak na dveře domku, potom vyšla ven a prozkoumala dveře z druhé strany, stejně jako překlad, hledajíc místo, kde čaroděj zanechal svoji značku. Žádnou nenašla. Vklouzla zpátky dovnitř a zavřela za sebou. „Zvláštní,“ řekla. „Místní přece museli najmout čaroděje, aby tu studnu prověřil.“

„Tady žádný čaroděj nežije, slečno, tady ne. Nacházíme se na území Muže ve středních letech z hor. Ten ovládá tohle údolí a konkurenci netrpí.“ Kočí výmluvně ukázal nahoru, tedy ke stropu domku, ale když Glorie vyšla ven, znovu se podívala vzhůru. Nebe bylo temné a těžké, nesoucí předzvěst sněhu, ale mezi převalujícími se mraky zahlédla hrad vévodící vzdálenému skalnímu útesu.

„Vsadím se, že za hezkého počasí je odtamtud nádherná vyhlídka.“

„Říká se, že odtamtud je vidět všechno bez ohledu na počasí,“ odpověděl kočí. „Jestli máte žízeň, slečno, nahore jsou soudky s moštem.“

„Děkuji vám.“ Glorie vypudila palác ze své mysli a vypila sklenku moštu. O několik hodin později začali sestupovat do údolí. Začínalo se smrákat, a než vůz

zastavil u poštovní stanice, byla už tma. Glorie si v duchu blahopřála, jak dobře všechno načasovala. Nikdo se neponoukal kolem, když pro ni přijel kočár, aby ji odvezl na panství barona Waylesse.

O hodinu později zahnul kočár na příjezdovou cestičku k Waylessovu pozemku. Chvíli jel ve stínu borovic kývajících se ve větru a pak se vynořil na krátce zastřiženém, povadlém trávníku. Před Glorií se objevilo velké venkovské sídlo se šedou břidlicovou střechou a okny opatřenými okenicemi. Skoro v žádném z nich se nesvítilo. Baron, zavinutý ve starém plášti z medvědí kožešiny, vyšel ven, aby ji osobně přivítal. Se značným pobavením a nikterak velkými rozpaky se díval, jak kočí sundává jedno objemné zavazadlo za druhým. „Plánujete tady pořádat večírek s hostinou, má milá? Kolikerý šaty jste si s sebou vlastně přivezla?“

„Když si je s sebou nepřivezete, nemůžete si je obléct,“ odpověděla Glorie vesele. „Možná uplyne celý týden, než budu konečně zachráněna. Musím přece mít něco, čím bych si ukrátila čas.“

„Já bych vám navrhl, abyste si přivezla nějakou knihu.“ Baron se smutně podíval k oknům své knihovny. „Obávám se, že já jsem ty svoje už všechny prodal.“

„Přivezla jsem si i knihu.“ Počkala, až bude poslední z jejích zavazadel bezpečně na zemi a kočár odjede, a teprve pak si sundala kapuci. Několik sluhů začalo odnášet kufry a krabice. Baron se rozkašlal do kapesníku. Glorie předstírala, že si toho nevšimla, počkala, až se trochu vzpomene, a pak řekla: „Vidím, že pořád ještě máte svoje služebnictvo. Musí vám hodně věřit.“

Baron Wayless zavrtěl hlavou. „Neplatím jim už rok. Většina z nich si našla práci ve vesnici. Pomáhají mi

na poloviční úvazek a já je za to nechávám bydlet v jejich starých bytech.“ Glorie ho následovala do panského sídla. Docela chápala vážnost jeho situace. Většina pokojů byla zavřených. V krbech nehořel oheň. Na stěnách nevisely žádné obrazy a zmizel i skoro všechny nábytek. Všude bylo čistě zameteno, prach byl čerstvě utřený a všechno, co se dalo vyleštit, se jen blýskalo, ale parapety potřebovaly natřít a květinovou zahradu už dlouho nikdo nevyplel. Baronův kabátec byl pečlivě vyspravený, ale na loktech se leskl. A měl prodřené manžety. A límec. Kde nejsou peníze, dokáže usilovná práce napravit jen něco.

Wayless ji odvedl do jídelny, kde byla na velkém ořechovém stole rozložena jeho korespondence. „Dnes večer zničíme všechny vaše dopysi.“ Zapálil svíci a v jejím světle jí ukázal hrst dopisů psaných drobným úhledným písmem. „Máte hlad, princezno? Chtěla byste se najíst, než je spolu probereme?“ Mluvil jen s největšími obtížemi a vzápětí se zlomil v pase pod dalším záchvatem dusivého kašle. Po chvíli se narovnal a odpověděl na její ustaraný výraz mávnutím ruky. „Jsem v pořádku, má milá. To, že budu mít příležitost ještě naposled hraběti Bussardovi pořádně zatopit, na mě zapůsobilo jako hojivý balzám. A věřte mi, raději zemřu vestoje s katovskou smyčkou na krku, než abych pomalu dohasínal v posteli.“

„Bude to rychlé,“ připustila Glorie rozpačitě. Tohle byla část jejich úmluvy, se kterou se stále ještě nedokázala tak docela smířit.

„Na svou popravu si obléknu svoje nejlepší večerní šaty,“ řekl baron. „Pronesu řeč. Přiznám se k únosu, přirozeně, ale pak všechno řádně zamlžím, takže pro

celou zemi zůstane tajemstvím, jaké byly moje skutečné pohnutky. Ještě po letech se budou probírat nejrůznější konspirační teorie. A tohle tomu ještě dodá šťávu: naznačím, že jsem na svých pozemcích zakopal cenné rodinné dědictví. I kdyby se Bussardovi podařilo opět se mého panství zmocnit, do smrti bude mít co dělat s hledači pokladů, kteří se sem budou krást a kopat mu na zahradě.“

„Jste pomstychtivý muž, barone Waylessi.“

„Těší mě, že to říkáte, má milá.“ Wayless ztěžka dopadl do křesla. „Kdybyste jen věděla, jaké utrpení mi ten chlap způsobil. A proč vlastně? Většina tohoto údolí mu už stejně patří. Nejúrodnější půda, nejčistší potůčky, nejčistší dříví je jeho. To mu ale nestačí, musí mít všechno a nasadí všechny prostředky, čisté nebo špinavé, aby to získal.“

Glorie si oddechla. Cestou do Borenwaldu se nejvíce bála toho, že by se baron mohl v poslední chvíli zaleknout a od jejich dohody ustoupit. Místo toho jí teď vesele ukazoval usvědčující důkazy proti sobě, které vyrobil a které poté úhledně založil do čisté složky a tu pak nechal ležet na servírovacím stolku tak, aby byla všem na očích. „Kdyby to přece jen přehlédli, budete je na to muset upozornit, má milá. Divila byste se, kolik vyšetřovatelů by vám řeklo, že je negentlemanské číst soukromou korespondenci jiného člověka, třebaže by to byla jejich služební povinnost.“

Princezna přikývla. Naštěstí ženy takovými předsudky netrpívaly. „Nechci vás zrazovat, barone, ale musím k vám být naprosto upřímná. Když budete zatčen pro únos, rozumí se samo sebou, že všechnen váš majetek propadne králi.“

„Samozřejmě.“

„Uvědomujete si, že jestli si na vaši půdu činí nároky někdo jiný a můj otec ji zkonfiskuje, přijde patrně ke dvoru a bude požadovat kompenzaci. Podle toho o jak vlivného člověka se bude jednat a v jak dobrém rozpoložení můj otec zrovna bude, možná uspěje.“

„Chá!“ Baron jen zářil. „Ano! Král možná vyplatí náhradu, ale bude vyměřena podle zdaňovací hodnoty. A Bussard má berní úřad pod palcem. Sám se postaral, aby byla odhadní částka pouhým zlomkem skutečné ceny majetku. Nakonec spadne do jámy, kterou si sám vykopal. Bude v tom vyšší spravedlnost. Škoda, že už tady nebudu, abych viděl, jak se bude tvářit.“ Odběhl do vedlejšího pokoje. Glorie odtamtud slyšela další tlumený záchvat kašle, ale když baron po chvíli vyšel, usmíval se. V jedné ruce držel čistý kapesník a v druhé zaprášenou láhev vína. „Portské,“ řekl. „Poslední láhev z mého sklepu. Moje žena a já jsme dostali bedničku jako dárek, když jsem zdědil tohle panství. Teď se všechno chýlí ke konci. Prokážete mi tu čest a dáte si se mnou skleničku, princezno Glorie?“

„Děkuji vám, barone Waylessi. Moc ráda.“

„Já osobně proti krájenému chlebu nic nemám,“ řekl Terry. „Mám rád krájený chléb. Jenom si myslím, že by měl být jasně označený jako krájený, takže se zákazník bude moci sám rozhodnout.“

„Ale krájený chléb je úplně stejný jako nekrájený,“ namítl Roland. „Je jenom nakrájený.“

„V tom případě neexistuje žádný důvod, proč by nemohl být jako takový označený,“ řekl Terry. „Zastav.“ Dorazili na místo, kde se cesta dělila. Oba její směry se za rozcestím zužovaly a mizely v hlubokém lese, kde se holé větve vysokých stromů strašidelně pohupovaly ve studeném větru. Celý den nepotkali žádného dalšího pocestného. Byli pořádny kus cesty od města, několik dní rychlé jízdy, a v této části Medully obchod příliš nekvetl, alespoň ne v této roční době. Terry sesedl z koně. Byl statný muž a jel na statném, válečném oři, o půl lokte vyšším než Rolandův závodní hřebec. Počkal, až sesedne i Roland, a pak si klekl na zem.

„Podívej se na otisky kopyt,“ řekl a ukázal na udusanou zemi. „Jsou slabé, já vím, ale dá se z nich poznat, že podkovy měly tři hřeby s půlkulatými hlavami a dva s hranatými. Takové měl kůň, kterého pronásledujeme. Takže bychom se měli dát vlevo.“

Roland si pečlivě prohlédl zemi v místech, kam Terry ukazoval, ale neviděl na ní nic, čím by se lišila od země kdekoliv jinde, hlavně proto, že se od ní nelišila. Zatímco zíral na zem, Terry vytáhl z kapsy kus krajky a pustil ho do větru.

Roland vstal a oprášil si svoje nové módní jezdecké šaty. „Úžasné. V tom ohledu se budu muset plně spolehnout na tebe, Terry. Moje stopařské schopnosti se s těmi tvými vůbec nedají srovnat.“

„Je to jen otázka praxe,“ ujistil ho Terry. Znovu nasedli na koně a vydali se po stezce směřující vlevo. Ale po několika krocích Terry znovu zastavil. „Tam!“ zvolal. V houští u cesty se třepotal malý kousek bílé látky. Ukázal ho Rolandovi.

„Co je to?“

„Krajka. Byla vytržena z šatů princezny Glorie.“

Roland se znepokojeně zadíval do houští. „Myslíš, že je zraněná?“

Terry zavrtěl hlavou a schoval útržek látky do kapsy dřív, než měl Roland příležitost si ho pořádně prohlédnout. „Ne, myslím, že si ji utrhla sama. Není to první kousek, který vidím. Zprvu jsem si myslel, že je to pouhá náhoda. Ale teď si myslím, že je tu nechává úmyslně, aby zanechala stopu svým zachráncům.“

Roland přikývl. „Statečná dívka,“ řekl, když se Terry vyhoupl na koně. „A chytrá. Jestli je to z jejích šatů, máme důkaz, že jsme na správné stopě. Ale proč si myslíš, se to je ze šatů princezny Glorie?“

„Protože je to krajka.“ Terry pobídl koně a vyrazil po stezce. „Glorie krajky miluje. Já vím, že teď nosí krajky všichni – je to módní záležitost – ale u princezny Glorie je to něco jako osobní podpis.“

„To jsem nevěděl. Měla na sobě krajkové šaty i toho dne? Bojím se, že se nepohybují ve správných kruzích, abych to mohl vědět.“

„Glorie? Samozřejmě že měla. Ona nosí krajkové šaty pořád. Nevím, jak ti to mohlo uniknout.“

„Nikdy jsem ji neviděl.“

„Cože?“ Terry byl ohromen. „Ty ses zasnoubil s dívkou, kterou jsi nikdy neviděl?“

„Přesně tak. Byl to domluvený sňatek.“

„Jistě, ale to ses ani nepokusil si ji prohlédnout? Nepožádal jsi, abys byl představen její rodině nebo pozván na některou ze slavností, které pořádají? Copak vůbec nejsi zvědavý? Co když se ti nebude líbit?“

„Co na tom záleží? Mám svou zodpovědnost vůči rodině. Ožením se s ní v každém případě. A když ne s ní,

tak s jinou dívkou, kterou mi vyberou. Jsem zaměstnaný člověk. Nemůžu se jen tak poflakovat a seznamovat se s každým děvčetem ve městě. Jestli je přitažlivá, bude to příjemné překvapení. Když ne, proč se tím mučit dopředu? Ani mě nezajímá, jaká vlastně je. Nejlepší je prostě do toho skočit rovnýma nohama.“

„Nejspíš ano,“ připustil Terry váhavě.

„Ona mne také nikdy neviděla.“

„Pchá. Můžeš se vsadit, že ta o tobě ví úplně všechno.“

„Och.“

Další míli jeli mlčky. Pak Roland řekl: „Ehm, tak jak vlastně vypadá?“

Je ztělesněním krásy, pomyslel si Terry. Ta slova se mu vynořila v mysli okamžitě a bez uvažování. Pohybuje se jako vlnka na jezeře za horkého léta. Vlasy se jí ve vánku vznášejí kolem hlavy jako heboučkový zlatý obláček. Světlo jejího úsměvu dokáže zažehnat temnotu v srdci a teplo jejího doteku ti zažehne oheň v duši. V punčochách a lodičkách na vysokých podpatcích je pekelně sexy. Věděl ovšem, že tohle není popis, jaký by dal příčetný muž svému potenciálnímu sokovi, a tak řekl jen: „Vypadá docela dobře.“

Roland mlčky přikývl. Šplhali úzkou soutěskou, kde jim mrazivý vítr rval dech od úst. Konverzace ustala. Terry měl ruku neustále poblíž jílce svého meče: věděl, že tyhle těsné průsmyky jsou oblíbená místa silničních lupičů. Přímo v této části země by bandité sice být neměli, ale od chvíle, kdy tudy naposledy projížděl, už pár let uplynulo a leccos teď mohlo být jinak. Neviděli však nikoho, a jakmile se dostali na druhou stranu průsmyku, vítr ustal a před nimi se otevíralo příjemné,

kultivované údolí. Pole byla holá, protože sklizeň už skončila, ale u hromádek sena se popásal skot a koně slídili pod jabloněmi a hrušněmi po padavčatech. Oproti drsným, kamenitým kopcům a hustým lesům, kterými projížděli předtím, to byla příjemná změna. Kolem cesty se rozprostírala malá vesnička Bornevald s domky se střechami pokrytými došky. „Je překrásná.“

„Hmm?“ Terry se ohlédl. „Kdo?“

„Princezna Glorie. Musí být překrásná. Tady ve Dvaceti královstvích jsou princezny vždycky překrásné. To je jednou dané. A nejspíš bude i velice příjemná osoba, že?“

„Jistě,“ přvědčil Terry.

„Není náhodou rusovláska, že ne?“

„Ne.“

Roland se na něho zadíval s podezřením. „A nemá náhodou sklony, řekněme, konverzovat s dušenou šunkou?“

„O ničem takovém jsem neslyšel.“ Byli už dost blízko vesnice, aby Terry mohl ukázat na hostinec. „Ale když už je řeč o jídle, navrhuji, abychom se tu zastavili na něco k snědku.“

„Ty nechceš jet dál? Už za nimi nemůžeme být příliš daleko.“

„Tady vozová cesta končí. Dál vedou už jenom koňské stezky a pěšinky. Ve tmě bychom je snadno mohli ztratit. Kromě toho, tato část země je navštěvovaná velice zřídka. Patrně se tu budou cítit v bezpečí. Řekl bych, že tu také přenocují. A já v téhle vesnici mám pár známých. Chci si s nimi promluvit a zjistit, jestli něco nevědí o úkrytu banditů.“

Na tak malou vesnici v zapadlém, jen obtížně dostupném údolí místní hostinec slušně prosperoval – těžil z výhody, že je jediný na cestě stejně jako na konci dostavníkové linky. Jídlna byla příjemně osvětlená praskajícím ohněm a linula se z ní vůně pečeného masa, koláčů a kouře. Dvě mladá děvčata v zástěrách obsluhovala u stolů a u baru. Když měla chvíli volna, vrhala pohledy po Rolandovi a šeptala si mezi sebou. Terry zahlédl pootevřenými dveřmi do kuchyně další děvče, štíhlé a půvabné, s vlasy schovanými pod kuchařskou čepicí. Jídelní lístek byl napsaný křídou na velkém kusu černé břidlice. Oba muže překvapilo, jak byl bohatý. Očekávali obvyklé venkovské menu skládající se z guláše, polévky, klobás a možná dušeného skopového, ale tady měli i výběr ryb, místní zvěřinu a pečivo.

„Vino je taky docela dobré,“ poznamenal Roland. S požitkem upil ze své sklenice. „Nestává se často, že natrefíš na dobré víno z místních vinic. A tahle děvčata vědí, jak s ním správně zacházet. Dáš si taky?“

„Já dávám přednost moštu,“ odpověděl Terry, ačkoliv to nebyla pravda. I on se rád napil dobrého vína, ale obyčejně si ho nemohl dovolit.

„Koláče s marmeládou a marmeládové plundry,“ zamumlal Roland, napůl pro sebe. „To se touhle roční dobou stává vždycky. Místní statky vyprodukují příliš mnoho marmelády a nemůžou se jí zbavit. Hmm, vařená treska.“

„Přece si nechceš objednat tresku tak daleko ve vnitrozemí? Určitě bude sušená.“

„Sušené ryby mohou být ve skutečnosti velice chutné, pokud se připraví ve vodě udržované pod bodem

varu a podávají se s bešamelovou omáčkou,“ řekl Roland, ale nakonec dal stejně přednost pirožkům plněným bažantím masem. Terry si objednal klobásy. Byla to ta nejlevnější položka na jídelním lístku. Drakobijecká výprava mu udělala pořádnou díru do rozpočtu a nezdálo se, že by ho takhle cesta nějak vylepšila.

Bylo to dávno před tím, než se cestování pro pobavení stalo běžným, a cizinci byli v menších městech často přijímáni s podezřením. Kdyby jel Roland sám, mohl by dokonce skončit ve vězení jako uprchlík, psanec, nebo ještě hůře, podomní obchodník. A on to věděl, proto žádal kapitána královské gardy o pomoc. Terryho erb jim oběma zajistil, že pro ně všechny dveře zůstanou otevřené.

Terry s Rolandem putoval jako společník ve zbrani. Roland mu nejprve nabídl, že ho najme jako pomocníka a průvodce. Když Terry odmítl odměnu, Roland navrhl, že bude hradit všechny výlohy. Terry zdvořile odmítl i tohle, vysvětliv Rolandovi, že by nemohl přijmout kompenzaci za to, že vykonává svou rytířskou povinnost vůči králi a zemi.

Pravda byla taková, že prostě nemohl přijmout Rolandovy peníze. Kdyby to udělal, pracoval by pro něj a všechno, co by vykonal, by dělal v jeho jménu, včetně Gloriiny záchraný. I tak nebylo zrovna čestné přebírat dívku svému společníkovi, ale tomu se nedalo nijak vyhnout. Roland se utěšoval, že jen dělá, co mu řekla Glorie. Závazek k ní rozhodně převažoval nad tím, který měl k Rolandovi. Glorie byla koneckonců medullská princezna, zatímco Roland byl sice bohatý, ale pořád jen

pouhý syn kupce. Byla to zkrátka otázka společenského postavení.

Terry si najednou uvědomil, že se ho Roland na něco ptá. „Hmm?“

„Zajímalo mne, proč ses stal rytířem.“

„Ale vždyť víš, jak to chodí. Když jsi největší děčko v okolí, dospělí na tebe začnou házet veškerou zodpovědnost. Chtějí, abys dohlédl na ostatní děti a chránil je před nebezpečím. Takže mi vlastně připadalo tak nějak samozřejmé, že se stanu rytířem. Myslím, že jsem se odjakživa považoval za někoho, jehož povinností je ochraňovat slabé a prosazovat královský zákon.“

„To zní velice vznešeně, Terry.“

„Díky.“

„A zároveň naprosto neuvěřitelně. Jaký byl tvůj skutečný důvod?“

„Chtěl jsem udělat dojem na holky. Děvčata jsou po manících v lesklé zbroji celá divá.“

„Tak tomu už věřím.“

„A co ty? Řekl bych, že kráčíš v otcových stopách.“

„Víceméně. Všechno to začalo mým pradědem. Ten vynášel postup výroby mikrochipsů.“

„To musí být velice složité.“

„No, potřebuješ k tomu hodně malé brambory. A od té doby dělají všichni v rodině do jídla.“

Terry si odsunul židli od stolu. „Omluv mě. Musím zajít za svými informátory. Nebudu pryč dlouho.“

Roland přikývl. „Půjdu s tebou.“

„To není dobrý nápad. Neznají tě. Nebudou před tebou mluvit. Raději zůstaň tady a hlídej dveře.“ Rozhlédl se po místnosti a pak kývl hlavou k ostatním

hostům. „Potřebuji vědět, jestli mě někdo z nich nesledoval.“

„Dobře.“ Roland vytáhl svůj váček s penězi. „Vezmi si s sebou nějaké stříbro. Pověz jim, že jsme ochotni za informace zaplatit.“

Pokušení bylo silné, ale Terry se mu ubránil. „To není třeba. Když uspějeme, Koruna mi všechny výlohy nahradí.“ Roland pokrčil rameny a peníze zase schoval. Terry vstal a s lícenou obezřetností se vykradl předními dveřmi ven. Prošel kolem hostince dozadu, přičemž si dával dobrý pozor, aby nebyl vidět oknem z jídelny, a tam zjistil, že se nachází na dvorku obehnaném plotem s nezamčenou brankou. Usadil se na hromadu dřeva na topení a čekal. Obloha byla jasná, takže se rychle ochlazovalo. Plot trochu chránil před větrem. Přes stromy prosvítal půlměsíc. V duchu si poznamenal, že se nemá vracet dovnitř, dokud měsíc na obloze nedorazí k určité větvi.

Z nudy si chvíli třel uši, aby si je zahřál, pak si začal prohlížet svoje nejbližší okolí. U hromady dřeva ležely obvyklé pomůcky na jeho sekání: sekera, perlík a několik železných klínů. Veden mužským instinktem zvedl nejprve sekeru a pak i perlík a potěžkal je v ruce. Když je zase odkládal, všiml si půl tuctu předmětů s dlouhými násadami, které stály opřené o zeď. Jeden z nich si prohlédl. Byl vykováný ze železa, zčernalého sazemi, a na konci násady měl dřevěné držadlo. Vypadalo to jako vidlice na opékání špekáčků u ohně, až na to, že proti vidlici byla plochá drátěná mřížka. Terryho to zaujalo, a tak tím zamával ve vzduchu; napadlo ho, že by to mohla být nějaká zbraň nebo plácačka na mouchy s hodně tuhým kořínkem.

Vzápětí polekaně nadskočil, když se otevřely zadní dveře. Kuchařka vyšla ven, usmála se na něj a sundala si čepici. I s ní byla velice hezká, ale když si svoje dlouhé vlasy rozpustila, vypadala skutečně úchvatně. „Ahoj,“ řekla. „Můžu ti s něčím pomoci?“

„Jen jsem se šel trochu nadýchat čerstvého vzduchu,“ odpověděl Terry.

„Vidím, že jsi objevil naše vidlice na opékání.“

Terry se podíval na nástroj zkázy ve své ruce. „Tohle?“

„Jo. Je to můj vlastní vynález. Používám je k opékání krájeného chleba.“ Došla k plotu, kde mezi květináči visely svazky česneku a sušeného pepře, a trochu si ho nabrala. „Vím, že to zní hloupě, ale zákazníci se po něm můžou utlouct.“

„Po opékaném chlebu?“ Terry si znovu prohlédl vidlici. „Proč? Proč by měli chtít opékaný chléb?“

„No, nejprve jsme tu začali podávat krájený chléb. Je to pohodlné, protože se tak lépe kontroluje velikost porcí. Ale spousta zákazníků mu pořád ještě nedůvěřuje. Tak jsme je přesvědčili, že když se krájený chléb tepelně zpracuje, je úplně bezpečný. Je to něco jako víra, že převařenou vodu můžeš pít bez obav, že onemocníš. Tak či tak, opékaný chléb všem chutná. Ted' většina našich zákazníků odmítá jíst krájený chleba jinak, než opečený nad ohněm.“

„Vy tady nepřevařujete pitnou vodu?“

„Musíme, protože to zákazníci požadují, ale osobně si myslím, že je to nesmysl. Neexistuje žádný důkaz, že se dá převařená voda pít bez rizika. Je to jenom taková pověra.“ Dívka se otočila. „Doufám, že ti u nás chutnalo.“

A jestli máš v úmyslu zůstat venku déle, klidně se můžeš zahřát při sekání dřeva.“

Terry se za ní díval, jak se vrací do domu. S úsměvem se pustil do sekání dřeva na podpal, pak začal pátrat po nějakém hikorovém polenu, která se vždycky sekají nejhůře. Našel jedno střední velikosti, položil si ho na špalek a naštípl ho sekerou. Do praskliny vložil klín, vzal perlík a pořádně se jím rozmáchl. Pohled na měsíc mu oznámil, že je čas vrátit se do hostince. Skoro bez přemýšlení máchl kladivem. Poleno se rozpadlo na dva kusy. Terry vrátil nástroje na místo a vydal se zpátky za Rolandem.

Jeho společník právě dojídal zákusek. „Kuchařka odvedla dobrou práci na těch pirožcích – kůřička byla krásně křupavá. Tak jsem chtěl vědět, jak si poradí se žloutkovým krémem.“

„No a?“

„Prvotřídní. I káva byla skutečně skvělá.“

„Dobře. Našli jsme princeznu.“

Roland se narovnal. „Ano? Kde?“

„Nekřič tolik.“

Roland se rozhlédl po místnosti. Jedna z číšnic se na něj usmála. Ostatní hosté už dojedli a teď se tlačili u baru. Roland si přitáhl židli blíže ke stolu. „Kde je?“

„Vězní ji na místním panském sídle. Naši únosci pracují ve mzdě jistého barona Waylesse. Vypadá to, že je zadlužený až po uši a zoufale potřebuje oběživo.“

„Ten ďábel. Jaký máme plán, Terry? Půjdeme ji vysvobodit rovnou? Uneseme jim ji pod přikrovem noci?“

Terry zavrtěl hlavou. „Ted’ ne. Nemáme dost informací. Poslal jsem svého muže, aby panství prozkoumal. Říkal, že zná sluhu, který ho pustí dovnitř.“

„Máme štěstí.“

„To tedy ano. Pojedu s ním a obhlédnu terén.“

„Já pojedu s tebou.“

„Bojím se, že to nepůjde. Nechce se před tebou odhalit. To nejlepší, co teď můžeš udělat, Rolande, je dát si pár skleniček tady u baru.“ Terry kývl směrem k hloučku zákazníků. „Měj uši nastražené a snaž se zjistit, co si místní povídají o baronu Waylessovi. Zajímají nás všechny novinky o cizincích ve vesnici. Jiných než my, přirozeně. A zkus, jestli by ses nedokázal dát do řeči s těmi děvčaty. Tím způsobem se dá získat spousta užitečných informací.“

„Jasně,“ řekl Roland. „V tom jsem dobrý.“

„A běž brzy spát. Probudím tě, až se vrátím. Pak připravíme plán útoku.“

Roland přikývl. Mladá číšnice přinesla účet a přitom se naklonila k Rolandovi tak těsně, že se k němu prakticky přitiskla. Roland znovu sáhl po měšci. „Večeře je na mě.“

„Ne,“ odpověděl Terry pevně. „Zaplatíme každý za sebe.“

„Ty jsi vážně tvrdá palice, co, Terry?“

„Už asi ano.“ Terry odpočítal několik mincí ze svých rychle se tenčících zásob. Se zářivým úsměvem je podal dívce. V duchu úpěl.

Alison vešla do panského sídla dveřmi ze zahrady. Na sobě měla domácí kabátek oblečený přes pracovní šaty a zástěru. Přes jednu ruku jí visel košík rohlíků z hostince a v druhé držela síťovku plnou pórků, mrkve a cibule. V kapse kabátku měla láhev vína a v druhé polévkovou kost zabalenou v kusu papíru. Jídlo dala do kuchyně a pak se protáhla, aby se zbavila svalové křeče. Z hostince to byla dlouhá cesta. Normálně zůstávala ve vesnici a přespávala s ostatními děvčaty v kuchyni, ale alespoň dvakrát týdně chodila domů, aby zkontrolovala tátu. Věděla, že až napadne sníh, bude to mnohem těžší. Znovu si pomyslela, že by ho měla zkusit přesvědčit, aby se přestěhoval do vesnice. Ale kde by bydlel? Neměli peněz nazbyt. Jeho pýcha by mu nedovolila, aby si najal laciný pokoj v obyčejné hospodě. Při těch řídkých příležitostech, kdy navštěvoval vesnici, se ubytoval v klubu pro gentlemany.

Našla ho snadno podle jeho kašlání. Seděl u jídelního stolu, celý shrbený. V poslední době trávil většinu času v jídelně, která byla vyhřívána teplem z kuchyně. Nahoře měl moc hezkou pracovnu s velkými okny a báječnou vyhlídkou na pozemky, které mu už nepatřily. Ani nezvedl hlavu, když ho líbala na šíji. „Udělám ti čaj s medem, tati. To ti svlaží hrdlo a uleví se ti.“

„Děkuji ti, moje milá. Ale ne, děkuji. Ten kašel není z hrdla, ale z plic.“

„Tak ti uvařím polévku.“

„Díky, ale nemám hlad.“

„Musíš něco jíst, aby s udržel sílu.“

„Naštěstí už ji nebudu muset držet moc dlouho.“

Baron se otočil na židli. „Alison, miláčku, víš, že jsem tě

žádal, abys v domě nenosila šaty z hostince. Možná na tom nejsme nejlépe finančně, ale pořád ještě máme svou pýchu.“

Alison vytáhla z kapsy kuchařskou čepici a nasadila mu ji na hlavu. Smutně se usmál. „Na práci není nic špatného, tati. Mnoho skvělých lidí pracuje.“

„Ale ne urození lidé. Jako by nebylo dost zlé, když muž musí pracovat, aby se uživil. To, že musí pracovat i jeho dcera, je ještě mnohem horší.“

„Mně to nevadí.“

„Mně by to také nevadilo, kdybys to dělat nemusela. To je na tom to nejtrapnější.“

„Proto se tomu říká práce. Když to dělat nemusíš, není to práce, ale koníček.“

„Nevěřím, že se ti doopravdy líbí být kuchařskou nádenicí.“

„Neřekla jsem, že se mi to líbí, ale že mi to nevadí. A rozhodně nejsem kuchařská nádenice. Jsem šéfkuchařka. Mám dvě pomocné síly k ruce. A na práci není nic nečestného. Šlechta by to měla vyzkoušet, tati. Většina lidí pracuje, víš?“

„Většina lidí stále respektuje šlechtu, má milá.“

Alison nakrčila nos. „Chá! Kteří lidé? Nástroje vládnoucí třídy. Kdyby proletariát dokázal shodit okovy materialismu a vzbouřit se proti svému zotročování takzvanou šlechtou, byli by –“

„Moje milá, nezapomínej, že mluvíš s členem takzvané šlechty. Což je postavení, které v nepřímě vzdálené budoucnosti sama zdědíš.“

„Ehm, dobře. Jistě. Omlouvám se. Když člověk tráví celé dny mezi nádeníky, pochyť za chvíli jejich názory. Tak či tak, sed' tu a odpočívej, a já ti uvařím tu polévku.“

Polévka ti udělá dobře. Je lehce stravitelná. A horká tekutina pomůže odhlenit tvoje plíce.“ Odešla létacími dveřmi do kuchyně. Baron se posadil na konec stolu blízko dveří, aby s ní mohl dál mluvit, zatímco krájela zeleninu.

„Přijel poštovní vůz,“ řekla skrze dveře. „Přinesla jsem poštu a novinky z města.“

„Díky. Něco pozitivního?“

„Ne, vlastně ani ne. Jen drby ode dvora. A do města přijeli dva cizinci. Ubytovali se v hostinci. Myslím, že možná pracují pro Bussarda.“

„Skutečně?“ Baron Wayless se otočil na židli. „Proč si to myslíš?“

„Je to jenom takové tušení. Viděla jsem, jak jeden z nich postával u zadních dveří, jako by tam na někoho čekal. Velký, nebezpečně vyhlížející chlápek. Já nevím. Prostě vypadal, jako by sem přišel dělat potíže.“

Baron si udělal mentální poznámku, aby se Glorie zeptal, jak její budoucí zachránce vlastně vypadá. „Dva cizinci, říkáš?“

„Děvčata říkala, že jsou dva. Neměla jsem čas zajít se na ně podívat do lokálu. Byl to rušný večer. Víš, jak to v hostinci chodí. Těch pár dní po příjezdu poštovního vozu, co lidé přicházejí do vesnice, aby si vyzvedli poštu, mám vždycky plné ruce práce.“

„Ano, samozřejmě.“

„Podám ti noviny, hned jak si umyjí z rukou tu cibuli. Píše se v nich, že unesli princeznu.“

Tentokrát se Wayless otočil tak rychle, až mu zapraskaly krční klouby. Prudký pohyb vyvolal další záchvat kašle. Když se mu ho konečně podařilo dostat pod kontrolu a byl zase schopný poslouchat, co jeho

dcera říká, zjistil, že vůbec nepřestala mluvit, „...když se tady přihodí něco neobvyklého, můžeš se vsadit, že v tom má tak či onak prsty hrabě Bussard.“ Zvuk sekáčku porcujícího zeleninu výrazně nabyl na zlověstnosti. „A podle mě je nějak spolčený s Mužem ve středních letech z hor, i když se všichni samozřejmě bojí o něm mluvit nahlas. Obyčejní lidé to vždycky odnesou nejhůře. Kdyby se dělníci sjednotili, získali by moc, se kterou by se mohli postavit svým utlačovatelům.“ Alison prošla létacími dveřmi a podívala se na svého otce s rukama v bok. „Tati, nechápu, proč nenapíšeš králi. Jsem si jistá, že kdyby o tom věděl, zjednal by spravedlnost.“

„Z toho či onoho důvodu si nikdo jiný nestěžuje, má milá. Buďto ze strachu, nebo kvůli příbuzenským vazbám. Neexistuje způsob, jak bych mohl odeslat dopis, aniž by se Bussard dozvěděl, kdo ho poslal.“

„Nemyslíš, že by tě král ochránil?“

„Bussard vybírá daně a posílá králi jeho díl. On je tím mužem, kterému bude král naslouchat.“ Wayless se v duchu zlomyslně zachechtal. Rád by to udělal nahlas, ale bál se, že by to skončilo dalším záchvatem kašle. „Ale neboj se, má milá. Existují i jiné způsoby, jak na sebe upoutat královu pozornost, dokonce i v našem malém Bornevaldu.“

Alison se na něho podezřívavě podívala, ale zjevně byl rozhodnutý teď o tom dál nemluvit. Znovu zmizela v kuchyni. Ozvalo se řinčení hrnců a pánví, pak čerpání vody z cisterny. O několik minut později se opět objevila s košíkem rohlíků v rukou a novinami pod paží. Skoro vrazila do Glorie.

„Uhm,“ řekla Alison, ale to krátké citoslovce hovořilo za celé knihy. Na tohle nebyla mentálně

připravena. Kdyby to bylo za bílého dne – někdy kolem svačiny, například – její mozek by se nejspíš dokázal vypořádat s pohledem na dívku se zlatými lokýnkami oděnou v módní šaty vínové barvy s rukávky z černé krajky stojící vedle jejího otce. Předpokládala by, že se u nich zastavila na kus řeči. Ale bylo už dávno po setmění a jediný důvod, který by vysvětloval přítomnost půvabné dámy po otcově boku, byl tak směšný, že o něm vůbec nepřemýšlela. Takže tam jednoduše stála a zírala.

„To jsou sulcuské noviny?“ zeptala se Glorie a jemně jí je vytrhla. „Mohu se podívat? Díky.“

„Uhm,“ řekla Alison.

Byl to okamžik, o němž baron věděl, že jednou přijde, ale až do poslední minuty doufal, že se mu nějak podaří vyhnout se mu. Nyní lehce ztuhle vstal, uklonil se Glorii a řekl formálním tónem. „Princezno Glorie, dovoluji vám představit svou dceru Alison. Alison, tohle je princezna Glorie.“

„Těší mě,“ řekla Glorie.

„Uhm,“ řekla Alison. Stále ještě jela na autopilota, a tak se její ruce samy chopily sukně a ona začala dělat formální pukrle. Uprostřed pohybu se však zarazila a znovu se narovнала. „Aha,“ řekla. „No jistě. Princezna Glorie. Tati, kdo je to doopravdy?“

Baron zakašlal. Tentokrát to nebyl skutečný kašel, ale takové to odkašlání, které má člověku zajistit čas na přemýšlení. „Opravdu je to princezna Glorie, má milá. Bude u nás několik dní bydlet. Víš, ona ve skutečnosti nebyla tak docela unesena.“

„Nebyla tak docela unesena? Tati, jak se dá *ne tak docela* unést princezna? Buď to unesená je, nebo není.“

„Unesla jsem se sama,“ vysvětlila jí Glorie. „Ačkoliv tvůj otec mi v tom hodně pomohl,“ dodala, aby neupřela zásluhy tomu, kdo na ně měl plné právo.

„Je to dlouhá historie,“ vysvětlil baron. „A svým způsobem je docela zábavná.“ S Gloriinou pomocí začal líčit plán Alison, která se nijak zvlášť pobaveně netvářila a s každou další větou se více a více chmuřila. Přesto se jí dařilo ovládat se skoro až do konce příběhu, kdy doslova vybuchla.

„Vždyť tě popraví!“

Baron patřil k těm mužům, kteří jsou tím klidnější, čím je jejich okolí hysteričtější. „Ano, má milá. Přesně o to mi jde. Stejně už umírám. Oba jsme se s tím už smířili.“

„Zavrou tě! Zbytek svého života strávíš ve vězení!“

„To nebude dlouho trvat. Skoro ani nestojí za to balit si náhradní prádlo.“

„To přece nemůžeš vědět! Možná budeš žít ještě dlouho! Někteří lidé ve tvém stavu žili celé měsíce. Možná i roky.“

„Přežívali v bolestech a utrpení, jsi chtěla říct. Jistě, co lepšího by si člověk mohl přát? Ale myslím, že si to dokážu odřeknout.“

„V bolestech? Ty zemřeš v bolestech, tati. Copak to nevíš? Budou tě mučit. Bude to mnohem horší než jakákoliv přirozená smrt.“

„Vůbec ne, moje milá. Nebude třeba, aby mě mučili. Ke všemu se přiznám.“

„Třeba najdou lék. To nikdy nemůžeš vědět! Může se to stát už zítra.“

„To je báječná představa. Můj život bude ušetřen, takže ho budu moci strávit ve vězení pro dlužníky.“

Alison se pokusila ovládnout svoje rozrušení, snažila se, aby její hlas zněl klidně a racionálně. „Tati,“ řekla konejšivým tónem. „Jsi dobrý člověk. Vedl jsi dobrý život. Je tohle památka, kterou po sobě chceš zanechat? Chceš, aby si tě lidé pamatovali jako zločince?“

„Abych byl upřímný, ano. Ty jsi ještě mladá, moje rnilá, a nechápeš, jak muži uvažují. Všichni dáváme přednost tomu, aby se na nás vzpomínalo jako na darebáky a zločince než jako na slabochy a zkrachovance.“

„A co tvoje pozemky? Budou zkonfiskovány. Všechno, co máme, nám vezmou!“

„Všechno, co máme, je zatíženo hypotékami. Takhle to alespoň připadne králi, a ne hraběti Bussardovi.“

„Je to hloupý a nesmyslný plán. Pozemky půjdou do aukce. Bussard je získá stejně.“

„Možná. Ale ty, moje milá, ty budeš osvobozena od dluhů.“

Alison jej zpražila zničujícím pohledem. „Nechceš mi snad tvrdit, že to všechno děláš kvůli mně? Nejenom že přijdeš o život a veškerý majetek, ztratíš i titul, pověst a dobré jméno. A já mimochodem taky.“ Rozhodla se na tom stavět. „Ano, tati. Když už nemyslíš na sebe, myslí alespoň na mě, svou dceru. Až budeš pryč, zůstanu na světě sama. Nezůstane mi vůbec nic.“

„Ne,“ ozvala se Glorie. „O to už se postarám. Je to součást dohody. Můj právník na tom právě teď pracuje.“

„Tohle je tvoje šance osvobodit se od toho všeho, Alison. Začít znovu v novém městě.“

„Je to neloajální vůči králi,“ odsekla Alison, která se pokusila o novou taktiku. „Jestli jí vybral za manžela nějakého bohatého mladíka, pak by si ho měla vzít.“

Ukázala prstem na Glorii. „Ženy nemají právo vybírat si své manžely samy. Je na jejich rodičích, aby o tom rozhodli. Povinností ženy je poslechnout svého otce a tou tvou je zase zachovat věrnost králi.“

„Ty jsi odmítla každého nápadníka, kterého jsem ti vybral,“ připomněl jí její otec mírně.

„To není totéž!“ vykřikla Alison. „To je něco úplně jiného!“

Glorie pochopila, že nastala vhodná chvíle vytratit se. Kývnutím hlavy se rozloučila s baronem a tiše vyklouzla ze dveří. Baron si přitáhl druhou židli. „Alison, moje milá holčičko, posad' se, prosím.“

„Já nejsem –“

„Sedni si,“ řekl baron vlídně, ale nesmlouvavě. „Promluvíme si o tom rozumně.“

Alison se trucovitě posadila, ruce zkřížené na prsou. Wayless ji za ně vzal a přidržel je ve svých. „Alison, kdyby tvoje matka ještě žila...“

Alison se mu vytrhla. „Nezatahuj do toho maminku! To je nefér!“

„Slíbil jsem jí, že se o tebe postarám,“ pokračoval baron. „Prožila se mnou celý život pod drtivým břemenem dluhů. Zdědil jsem je od svého otce a ten zase od toho svého a měl jsem vědět, že se mi nikdy nemůže podařit se jich zbavit. Vůbec jsem se jí neměl dvořit. Ale oba jsme byli mladí a hloupí, byli jsme do sebe zamilovaní a mysleli jsme si, že nic není nemožné. Pak jsme měli tebe a najednou jsme viděli svět docela jinak.“

„Byli jsme šťastní,“ namítla Alison, i když ne příliš přesvědčeně.

„Pořád se nad námi lomil Bussardův stín,“ řekl její otec. „A je tu stále. Nikdy nás nenechá na pokoji, a tak se

od něj musíš osvobodit alespoň ty. Alison, všechno, co pro tebe tvoje maminka chtěla, bylo, aby ses toho tady zbavila.“

Alison seděla několik minut mlčky. Nakonec řekla: „A co chceš, abych udělala?“

„Jdi do města. Nemusíš se vdávat, jestli nechceš. Princezna ti zajistí vhodné postavení. Něco důstojného. Možná dokonce něco v paláci. Budeš se pohybovat v nejvyšších kruzích. Budeš chodit na večírky. Na podzimní ples. Setkávat se s mláďenci svého věku. Bavit se. Užívat si života, dokud jsi mladá.“

„V pořádku! Dobře, tati, můžeš počítat s mou podporou. Ale neopustím tě, dokud jsi ještě naživu. A jestli budeš souzen, budu stát při tobě, dokud nebude po všem.“

„Souhlasím,“ řekl baron. Zaklonil se v židli. „V tom případě už o tom nebudeme mluvit a raději si pochutnáme na té skvělé polévce, kterou jsi uvařila.“

„Přinesla jsem z hostince i trochu chleba.“

Alison vstala, ale než mohla odejít zpátky do kuchyně, vtrhla dovnitř Glorie. „Takže dohodnuto?“ Rozhlédla se po nich a rozzářila se. „Výborně. Tak jdeme na to.“ Rozrazila dveře dokořán a popadla Alison za ruku. „Pojď si vyzkoušet nějaké šaty.“

V našich osvětlených dobách se může zdát zvyk dávat ruku ženy jako odměnu za statečný nebo vznešený čin poněkud přemrštěný, ne-li přímo naprosto necivilizovaný. Glorie sama už slyšela kritizovat tuto praxi jako přežitek barbarské minulosti. Ale byla to

tradice hluboce zakořeněná v historii, alespoň ve Dvaceti královstvích.

Jeden z nejstarších příběhů týkajících se tohoto tématu byl zaznamenán v Alacii. Mladý muž v lesklé zbroji se tam postavil na most nad řekou Obitron a prohlásil, že každý muž, který by si přál přejít na druhou stranu, ho musí nejprve porazit v čestném boji. Náhoda tornu chtěla, že právě tou dobou pořádala vládkyně Alacie královna Betty IV, v blízkém městě Demense zahradní slavnost. Poslala svého rádce, aby za tím mladíkem zašel a položil mu otázku, která se i přes všechna ta staletí zachovala v přesném znění: „Co si k čertu myslíš, že děláš, ty zatracený pitomče?“

Mladík sesedl z koně, poklekl před královniným rádcem a vylíčil mu svůj příběh, aby jej tlumočil své paní. Řekl, že se jmenuje Gaston DuNeasy. Zamiloval se do velice půvabné paní, které o své svobodné vůli přísahal svou věrnost. Ona po něm požadovala, aby nosil kolem krku železný obojek a posluhoval jí mnohými způsoby, které historikové shledali příliš neslušnými na to, aby je zanamenal. Po dvou letech jeho obdiv pohasl, nebo byl možná obdařen zábleskem zdravého rozumu, a prosil paní, aby ho jeho slibu zprostila. Ta se jen ušklíbla a řekla, že to udělá, jen pokud dokáže zlomit ve třiceti dnech kopí třiceti soupeřů. Tak si řekl, že nejlepší bude postavit se na most a nenechat projít žádného muže ani ženu, dokud mu nenajdou šampiona, kterého by porazil.

Rádce tlumočil tu zprávu královně a ta se vůbec nebavila. Ta cesta byla důležitá pro alacijský obchod. Nechala si zavolat svoje rytíře a vysvětlila jim situaci. Všichni souhlasili, že jakmile se přestanou smát

Gastonovu neštěstí, bez nejmenších potíží ho z toho mostu odstraní.

V tomto bodě většina historických záznamů pokračuje líčením blyštící se oceli, vzpínajících se hřebců a míhajících se kopí. Sluší se říct, že se siru Gastonovi podařil úctyhodný výkon a zlomil sedmnáct kopí za dvanáct dní, což byl rytířský čin ve Dvaceti královstvích do té doby nevídaný. Tou dobou už byl tak domlácený a zbitý, že nebyl s to pokračovat. Do věci se vložili městští starší – prohlásili, že by uškodilo obchodu, kdyby tak statečný a galantní mladík zahynul na jejich půdě. Královna Betty se nad tím zamyslela a vyhlásila královským dekretem, že se výhradně pro tento den sedmnáct rovná třiceti a že má hezounkou útulnou žalářní kobku připravenou pro všechny matematiky, kteří by s tím snad měli problém, nikdo si nestěžoval. Železný obojek byl s velkou slávou sejmout. Gaston byl za královnina dozoru odeslán domů. Sedmnáct rytířů se vrátilo ke svým ženám a přítelkyním, aby jim vysvětlili, že samozřejmě mohli Gastona porazit s jednou rukou zavázanou za zády, no vážně, ale bylo jim toho klučiny líto.

Tady by příběh dospěl ke šťastnému konci nebýt skutečnosti, že se o dva roky později Gaston DuNeasy vrátil, tentokrát v přiléhavém koženém prádýlku, s piercingem v bradavkách a historkou o rozmarné dámičce jménem Lisa, které přísahal svou věčnou oddanost. Královna Betty, která se nikdy neproslavila přílišnou trpělivostí, tentokrát nevyslala všechny svoje rytíře, aby s Gastonem bojovali. Vyslala jen jediného, a ještě k tomu naprosto nezkušeného. Když byl poražen, poslala pro dotyčnou dámu, dala jí svatební závoj, kytici

a soupřavu na fondue a na místě ji provdala za Gastona. Pak těm dvěma nařídila, aby jí už nikdy nepřicházeli na oči a nechali si ten svůj prokletý pohlavní život pro sebe.

No dobře, možná to není bůhvíjaký příběh a určitě není příliš romantický, ale královna Betty založila precedens, že rytíř může být za svou statečnost odměněn rukou dámy. Její čin byl citován ve stovkách soudních případů po celých Dvaceti královstvích. Glorie se neoddávala jen planým iluzím, když vymýšlela svůj plán. Věděla, že bude fungovat.

Terry položil nákres na stůl a zatížil ho v rozích svícem a kalamářem. Roland jej začal pečlivě studovat. Bylo na něm rozložení místností v panském sídle se zaznačenými okny a dveřmi. „To je velice dobrý nákres. Tvůj člověk odvedl zatraceně dobrou práci.“

„Ehm, ano. On už byl uvnitř dříve.“ Nacházeli se v pokoji, který si Terry v hostinci pronajal. Obsahoval postel truhlu a kulatý stůl se čtyřmi židlemi. Terry se domyslel že je využíván ke karetním hrám. Jejich plánům však vyhovoval. Probudil Rolanda brzy, ještě před úsvitem takže mohl předstírat, že byl venku na výzvědách. Napůl očekával, že u Rolanda najde jednu z kuchyňských pomocnic, a tak ho trochu překvapilo, když zjistil, že spí sám. Roland byl okamžitě vzhůru a následoval ho do vedlejšího pokoje. Na stole hořela jediná svíce. Okenice na oknech byly zavřené. Dole vládl naprostý klid. Mluvili šeptem.

„A ty mu věříš, Terry? Myslíš, že je ten nákres přesný?“

„Dal bych za to ruku do ohně,“ odpověděl Terry. A vůbec by tím neriskoval. Náskres pořídil sám baron Wayless a poslal ho Glorii, která ho poslala Terrymu ještě předtím, než utekla ze Sulcusa. „Vyrazíme před rozedněním, počkáme v lesích před panským sídlem a s prvními paprsky slunce vnikneme dovnitř. Můj člověk říkal, že bandité popíjeli, takže se jen tak neprobudí. Nejspíš je ani nezahledneme.“

„Proč čekat do rozednění? Nebylo by lepší vypravit se tam hned? Pod rouškou tmy?“

Terry zavrtěl hlavou. „Mohli by nás pronásledovat a pak budeme nuceni ujíždět co nejrychleji. V noci by to nešlo. Neznáme dobře cestu a některý kůň by mohl klopýtnout.“ Terry ve skutečnosti nevěděl, proč mají počkat do rána – Glorie mu jen řekla, že na ně bude čekat každý den hodinu v kuchyni a on ji plánoval zachránit v té době. „Také nevíme, ve kterém je pokoji. Budeme ji muset hledat. A to by ve tmě nešlo.“

„Jak ji poznám? Jsou v domě i jiné ženy?“

„Podle toho, co povídal ten muž, ne. Žádné dámské návštěvy ani rodinné příslušnice. Pokud by se tam vyskytla nějaká služka, bude mít uniformu. A princezna má na sobě modré šaty.“ To také nebyla pravda. Terry věděl, že princezna nemá modrou ráda.

Roland nervózně povytáhl svůj meč napůl z pochvy a zase ho zastrčil zpátky. Terry uhodl, na co myslí. „Nesnaž se s bandity bojovat. Prostě couvej a meč používej jen na to, abys kryl svůj ústup.“

„Dobře.“

„Takže domluveno.“ Terry si přitáhl židli ke stolu a udělal kouskem uhlíku na mapu značku. „Hlavní vchod se nachází tady uprostřed, u velkého schodiště. Pokoje

jsou v druhém patře. Patrně bude v jednom z nich. Tady na východní straně je růžová zahrada se dveřmi do patia a druhé schodiště, a tady na západě je kuchyně se schodištěm pro služebnictvo. Schody budou nejspíš vrzat, ale s tím nic nenaděláme. Chod' pomalu a opatrně. Na horní chodbě je koberec, tam se budeme moci pohybovat rychleji.“

Nákres ukazoval kuchyni a malou rodinnou jídelničku na jedné straně domu, oddělenou od oficiální hodovní síně průchodem. Jelikož požáry obvykle začínaly v kuchyni, tohle rozložení zmenšovalo riziko, že se rozšíří po domě. Terry ukázal Rolandovi na jednu část nákresu. „Dovnitř vnikneš tudy, kuchyňským vchodem, pak vyběhneš po schodišti a prohledáš pokoje ze západu na východ. Já půjdu přes patio a prohledám pokoje na té straně. Setkáme se u hlavního schodiště. Jestli ji do té doby nenajdeme, prohledáme dolní patra.“ Tohle zdokonalení vymyslel Terry. Vzít Rolanda s sebou, a přesto zajistit, aby si mohl nárokovat plnou zásluhu za Gloriinu záchranu, bude značně ošemetné. Napjatě zatajil dech.

„Hmm,“ řekl Roland. Tvářil se rozpačitě.

„Ano, Rolande?“ zeptal se ho Terry nevinně. „Jestli máš nějaký návrh, jakýkoliv, ven s ním.“

„Já jenom, že... Myslím, že bych měl...“ Odkášlal si. „Ty po mně chceš, abych vešel vchodem pro služebnictvo?“

„Aha. Samozřejmě. Omlouvám se.“ Terry chvilí předstíral, že přemýšlí. „Já ti povím, jak to uděláme. Ty půjdeš, jdeš přes růžovou zahradu a já to vezmu přes kuchyni. Stejný plán, jen si prohodíme směry.“

„Tobě to nevadí?“

„Vůbec ne. Když se ti podaří objevit princeznu, popadni ji a okamžitě zmizte. Na mě nečekejte. Ze všeho nejdůležitější je dostat odtamtud ji. Samozřejmě, když ji najdu já, udělám to taky tak.“

„Samozřejmě.“ Roland si upravil manžety. Terry mu řekl, aby se oblékl do černého, takže měl na sobě černou hedvábnou košili, černé kalhoty a naleštěné černé boty. Jeho košile měla stříbrné knoflíky, na opasku měl stříbrnou přezku, a dokonce i boty měly stříbrné špičky, což celkový efekt poněkud narušovalo, ale Terry to nechal plavat. Nebylo to skutečné přepadení a nepodniknou ho pod rouškou tmy. Jenom chtěl vidět, s čím Roland přijde. A musel připustit, že vypadal jako pořádně ostrý chlap. Terry litoval, že si nevzal nějaké elegantnější košile. Byl oblečený v nenápadných přírodních barvách, tmavě zelené a hnědé. Začínal doufat, že Glorie Rolanda neuvidí.

„Tak tedy dobře.“ Složil mapu. „Jsme připravení?“ Roland přikývl. „Tak tedy jedeme.“

Stejně jako Terry a Roland, ani Glorie a Alison se příliš nevyspaly. Neměly v úmyslu zůstat vzhůru celou noc, ale chtěly si vyzkoušet nějaké šaty, a to samozřejmě znamenalo, že si musely vyzkoušet i nějaké šperky, a to zase přirozeně znamenalo, že musely několikrát změnit make-up, a pak si otevřely láhev vína a bavily se o všem možném, potom si dělaly vlasy a zase si je rozpustily, pak zjistily, že obě nosí střevíčky stejné velikosti, takže si samozřejmě musely vyzkoušet i ty, což znamenalo znovu se převléknout, a Alisonin šatník byl brzy vyprázdněný,

zatímco obsah Gloriiných kufrů ležel rozprostřený po celé posteli. Tehdy si všimly, že obloha začíná na východě blednout a brzy bude svítat.

„Stane se to dnes,“ řekla Glorie. „Cítím to. Já prostě vím, že pro mne přijde dnes.“

„Proč tak brzy? Copak se vždycky musí zachraňovat za úsvitu?“ Alison šněrovala Glorii šaty na zádech. „Kdybych já měla být zachráněna před tlupou krvežíznivých banditů, načasovala bych si to na večer. Pak bychom si mohli ještě někam zajít a dát si skleničku. Víš, udělat si hezký večer. A proč zrovna v kuchyni?“ Zavázala tkanici na pentličku. „Tak. Otoč se, ať se podívám.“

Byl to báječný růžovokrémový model s nabíranými rukávy. Glorie udělala pomalou piruetu. „Terry se musí nechat vidět. Chci, aby byli svědkové, že mne doopravdy zachránil. Jedině tak později nevzniknou pochyby, že je to on, kdo si vydobyl mou ruku. Tvůj tatínek říkal, že po ránu se bude v kuchyni motat nejvíce lidí. Budou tam mlékaři a pekaři a služebnictvo bude rozdělávat oheň ve sporáku.“

„Ano, nějací lidé tam budou. Nemyslíš, že je to na záchranu trochu moc okázalé? Neměla by oběť únosu vypadat trochu... já nevím... zbědovaně?“

„Myslela jsem, že bychom se cestou zpátky mohli zastavit v nějaké menší kapli a nechat se rovnou oddat. Rolandova rodina by se mohla pokusit svatbě zabránit. Miligras říkal, že když postavíme dvůr před hotovou věc, bude mnohem obtížnější s tím něco udělat.“

„Copak ty nechceš velkou svatbu? Nádherné šaty s dlouhou vlečkou, spoustu svící, hudbu a sedmiposchodový svatební dort?“

„Samozřejmě že ano. Ale co by to bylo za lásku, kdyby děvče nedokázalo něco obětovat? Kromě toho, velké svatby se pořádají hlavně proto, aby měly maminky radost. A moje máma z téhle svatby stejně radost mít nebude, ať bude velká, nebo malá.“

„Ach, to je nádhera.“ Alison vytáhla z Gloriina kufru poslední šaty. Byly bleděmodré z hedvábného moaré, hladké a na ramínka. Přidržela si je před sebou a podívala se do zrcadla.

Glorie vzhlédla. „Líbí se ti? Můžeš si je nechat.“

„Ne. Opravdu? Ale ne, to přece nejde.“

„Mně se ta barva nelíbí. Zkus si je.“

„Zdůraznily by tvoje oči.“

„Působí příliš studeně. K mým blond vlasům, modrým očím a světlé pleti? Trošku modré neškodí, ale v bleděmodrých šatech bych vypadala jako z ledu. Když mě vidí můj přítel –“ Glorie se koketně zhoupala v bocích a smyslně si přejela rty špičkou jazyka. „Raději *žhnu*.“

Alison se zahihňala. „Ty jsi ale zkažená.“

Princezna se podívala z okna. „Už je pomalu čas, abych šla dolů. Zkus si ty šaty, Alison. Určitě v nich budeš vypadat lépe než já. Jestli nebudu zachráněna dnes, za hodinu jsem zpátky. Ale moc s tím nepočítej.“

„Nechceš, abych šla dolů s tebou? Mohla bych být svědek.“

„Ne, musíš se držet stranou. Budeme muset dokázat, že jsi do toho únosu nebyla zapletená a ani jsi o něm nevěděla. Když se tě někdo zeptá, musíš říct, že jsi celou tu dobu spala. Takže zůstaň tady a do ničeho se neplet'. Terry vtrhne dovnitř, narazí na tvého otce, pak bude následovat trocha šermu...“ Všimla si, jak Alison zvážněla. „Předstíraného šermu, samozřejmě. Baron

nebude zraněn. A pak mne můj rytíř v lesklé zbroji odveze do bezpečí. Obrazně řečeno.“

„Romantický příběh, který se bude vyprávět po staletí,“ řekla Alison. „O vás dvou budou psát balady. Doufám, že si to užijete. Někdy čas se neuvidíme, takže vám už teď přeji hodně štěstí.“

„Díky.“ Glorie si přehodila vak s věcmi přes rameno a rozběhla se dolů ze schodů. Skutečně měla pocit, že tento den bude její šťastný. Musela se přemáhat, aby se dole pod schody neroztančila. Proběhla chodbou kolem prázdných pokojů a zavřených dveří, mihla se průchodem. Vrazila do jídelny. Baron ležel na podlaze.

„Ach můj Bože!“ Glorie rychle poklekla vedle něj. Byl v bezvědomí, ale dýchal. Vyzkoušela mu pulz. Byl silný a pravidelný. Vydechla úlevou.

Pak začala uvažovat, co se přihodilo. Přišel už Terry a byl na starého pána hrubý? Nebo baron ztratil vědomí při záchvatu kašle? Vzala polštář z pohovky, strčila ho ležícímu muži pod hlavu a pak zamířila do kuchyně pro pomoc. Opřený o zeď tam seděl další muž, dělník. Po bradě mu stékala krev. Oči měl zavřené. Glorie popadla utěrku a rozhlédla se po cisterně, aby ji namočila do vody. Když ji nenašla, rozběhla se k zadním dveřím. „Terry?“ Na okamžik zahlédla muže na koni a pak jí někdo přehodil zezadu přes hlavu pytel.

Drsný mužský hlas řekl: „Lehni si na zem a ani se nehni, a nic se ti nestane.“ Glorie zaječela a nakopla ho. „Au!“ zařval muž. „Zatraceně!“ Slepě se rozmáchla pěstmi a ty se střetly s něčím obličejem. Odpověděly jí další kletby, ale ona nečekala, aby si vyslechla celý repertoár. Uskočila pozpátku do kuchyně a tam tak dlouho šubala za pytel, až se jí podařilo se ho zbavit.

Muž v uniformě, mladý, plavovlasý, s krátkou bradkou se držel za nos a mračil se na ni. Glorie se otočila a rozběhla se – přímo do náruče dalšího muže, staršího, podsaditějšího a vlasatějšího. Ten ji zvedl lehce jako pírkó a mrštil jí na podlahu.

Alison se zálibně prohlížela v zrcadle. Šaty padly na její štíhlou postavu dokonale. Otočila se ze strany na stranu, pak pohodila hlavou, až se jí dlouhé hnědé vlasy zavlnily kolem ramen a rozprostřely se po hebké, hladké pleti její hrudi těsně nad náhrdelníkem. *Nádherné*, pomyslela si. Nadzvedla si lem sukně a obdivovala jemný steh. Šaty byly ušity tak mistrovsky, že kdyby si je oblékla naruby, nikdo by to nepoznal. Taková kvalita se v Bornevaldu neviděla – zdejší švadleny nepatřily do stejné kategorie. Podobné šaty neměla od svého dětství.

Když o tom tak přemýšlela, vlastně takové šaty neměla ani jako dítě. Její rodiče byli vždycky příliš zadlužení. Ale na tom vůbec nezáleží, říkala si, měla šťastné dětství. *Člověku neschází, co nikdy neměl.*

Alison se zamyslela nad Gloriiným plánem. Příliš velký dojem na ni neudělal. Připadal jí hloupý a přehnaně romantický – byly všechny ty výmysly skutečně nutné? Po pravdě řečeno nevěřila, že by na to král skočil. Neobviní jejího otce z únosu. To by přece bylo směšné. A proč se vlastně Glorie chtěla vdát za nějakého rytíře? Jistě, každé děvče snilo o rytíři v lesklé zbroji, který přijede a odveze si ji s sebou, ale když přišlo na lámání chleba, je vážně jeden chlapec o tolik lepší než druhý? Alison připadali všichni poněkud nedospělí.

Shrnula si vlasy dozadu. Pořád stála před zrcadlem, ale její pohled se obrátil dovnitř. *To by vážně bylo hezké, odejít do města*, pomyslela si. Prohlédnout si všechny ty nádherné budovy a muzea. Zajít si na balet a do opery, přátelit se s princeznou a pohybovat se mezi šlechtou. Setkávala by se s lordy, vévody a hrabaty. Zvali by ji na plesy a vozili by ji ve svých kočárech. Byly by tam pikniky v parku a večírky na terase. Na druhé straně, jídlo ve městě není tak dobré jako na vesnici. Tamní kuchaři používají příliš mnoho výrazných omáček, aby zamaskovali chuť. To věděl každý.

Ale konečně by unikla Bussardovi. „Čert aby toho chlapa vzal. I čaroděje, který ho ovládá jako loutku na provazcích.“ Její otec měl pravdu. Bude to úleva, vypadnout z tohoto údolí. Začala si svlékat šaty, sundala si ramínka a pak si přetáhla živůtek přes prsa. Za jejími zády se otevřely dveře.

Alison nadskočila a otočila se, přitom si šaty spěšně vytáhla zpátky. A pak ztuhla, ochromená úžasem, neschopná jediného slova nebo pohybu.

Před ní stál ten nejkrásnější muž, jakého kdy spatřila.

Byl vysoký. Byl štíhlý, ale nemohla si nevšimnout, jak má svalnaté paže. Dlouhé černé vlasy mu splývaly na ramena v lesklých vlnách. Na ruku měl módní jezdecké rukavice z černé kůže. Černou hedvábnou košili měl na prsou rozhalenou, takže mohla vidět jeho vypracované svaly. Jeho opasek z černé teletiny zdobila stříbrná přezka a vysoké černé jezdecké boty měl vycíděné do nejvyššího lesku. U pasu mu vel dvorský meč v pochvě posázené démanty. Pohlédl na ni a jejich oči se nejen setkaly: zornice si potřásly rukama, vyměnily si vizitky a

posadily se spolu na šálek čaje. Usmál se na ni a předvedl tak výrazně tvarovanou bradu a dvě stejnoměrné řady bělostných zubů, pak na ni promluvil sytým, hlubokým barytonem, který se vlil do jejích uší a přivodil jí mravenčení podél páteře.

„Pojď se mnou,“ řekl a napřáhl ruku.

Alison se jí jako ve snu chopila.

Terry zaútočil okamžitě. Slunce se sotva vynořilo nad obzorem, když on a Roland uvázali svoje koně ke stromu na kraji příjezdové cesty. Počkal, dokud se nepřesvědčil, že Roland obešel po špičkách pozůstatky růžové zahrady – v této roční době záhony trnitých keřů bez listů – a opatrně proklouzl nezamčenými dveřmi patia. Terry se sám pro sebe usmál a svižně oběhl panské sídlo. Vypadalo to, že před sebou mají svěží, příjemně chladné podzimní ráno. Sluníčko svítilo, jeho životní láska čekala uvnitř, a dokonce měl pořád ještě pár mincí v kapse. Musel se ovládat, aby si nezačal pískat. Když zahrnul za roh, spatřil dva muže, jak přivazují k sedlu koně těžký pytel. Třetí muž, který seděl na koni, měl na sobě nažehlenou šedo zelenou uniformu s důstojnickými frčkami. Oba muži na zemi byli vyzbrojení meči, měli kyrysy a už ne tak úhledné uniformy stejné barvy. Terry netušil, co jsou zač, a bylo mu to jedno. Králova uniforma to nebyla. Muži nevypadali příliš důvěryhodně a ječící hlas, který vydávala zmítající se a kopající masa uvnitř pytle, patřil bez nejmenších pochyb Glorii. Bez dlouhého rozmýšlení tasil meč a zaútočil.

Může se jeden muž s mečem ubránit dvěma ozbrojeným protivníkům? Odpověď zní ano. Už se to stalo mnohokrát. Když stojí zády ke zdi, nebo ještě lépe ve dveřích, takže brání jen úzký průchod a nutí tak svého soka, aby útočil přímo proti němu, může jediný muž odrazit útok několika. Jsou zdokumentovány případy, kdy si jeden rychlý, zručný bojovník udržel od těla půl tuctu nepřátel.

Ano, ale může jeden muž s mečem úspěšně zaútočit na dva dobře ozbrojené muže? Terry slyšel, že to možné je. Dokonce i cvičil patřičnou techniku. Obecně se doporučovalo střídat co nejrychleji výpady proti oběma oponentům a držet je oba v defenzívě, aby neměli příležitost zkoordinovat se v protiútok. Terry slyšel, že pokud je muž velice rychlý a velice zručný a má obrovskou dávku štěstí, může přežít a bojovat za těchto podmínek dvě, možná i tři minuty.

Důstojník zahlédl Terryho první. Něco zařval a pobídl svého koně do klusu. Ten zmizel za rohem a Glorii odvezl s sebou. Oba zbylí muži tasili v mžiku oka meče. Terry prvního z nich srazil čirou silou útoku. Únoscí se sice podařilo jeho meč odrazit, ale současně pozpátku upadl. Terry ale neměl čas ho dorazit. Otočil se a vykryl úder druhého muže, podnikl protiútok, který byl odražen, a znovu se otočil, aby zaútočil na prvního protivníka. A tak to šlo dál.

Muži nebyli špatní válečníci. Pokud měl Terry zpočátku slabou naději, že by mohli být součástí Glorii plánu, rychle ho opustila. Oba používali svoje meče se zručností profesionálů. Ale náhlý útok je překvapil a neměli zkušenosti s bojem v tandemu. Terrymu se dařilo držet si je od těla, zasypávat je ranami jednoho po

druhém, stále v pohybu, stále je nutit, aby se bránili. Ale věděl, že to nebude stačit. Nemohl s těmi dvěma šermovat až do konce. Musel zachránit Glorii a její únosce na koni mu rychle unikali.

Takže i když ten boj sám začal, nyní se z něj snažil vycouvat. A to byla chyba. Jeho dva protivníci nabyli dojmu, že chce utéct, a to je povzbudilo. Vrhli se na něho s novými silami a nyní to byl Terry, kdo se musel bránit. Vykrýval ránu za ranou, aniž dostal jedinou šanci sám nějakou zasadit. Tři meče řinčely jako prudký déšť na plechové střeše. Terry měl za zády zed' panství, a tak začal pohotově ustupovat do dveřního výklenku.

Ale dva únosci ten trik zjevně znali. Mladší z nich přestal útočit a zmizel z Terryho zorného pole. Druhý, starší než Terry a zkušený, zručný šermíř, ho dál zaměstnával. Terry zatajil dech. Bylo jasné, co chystají. Mladší útočník oběhne dům, vnikne dovnitř hlavním vchodem a pak na něj zaútočí zezadu. A tak se Terry nechal zatlačit do kuchyně. Další dveře vedly do jídelny. Pozpátku oběhl stůl a převrhl ho mezi sebe a svého protivníka. „Rolande!“ zaječel. „Potřeboval bych tu kapánek píchnout!“

Muž přestal útočit a ucouvl. Meč držel dál ve vysokém střehu a oči se mu zúžily. Zjevně se snažil přijít na to, jestli Terry neblufuje. Opatrně se natočil a střelil pohledem po dveřích do jídelny, příliš rychle, než aby toho Terry mohl využít. Oba muži tiše kroužili kolem stolu, každý z nich čekal na příležitost, až ten druhý poleví v ostražitosti. „Rolande!“ zavolal znovu Terry. A jeho protivník se dal na útěk.

Terry se znovu změnil v pronásledovatele. Únosce se prosmýkl dveřmi do jídelny, s rytířem těsně za patami.

Hnal se za ním přes celý dům a předními dveřmi ven. Běželi po příjezdové cestičce. Terry byl rychlejší. Už ho skoro měl. Slyšel, jak únosce funí. Byl od něj jen na délku meče. Jediné bodnutí do ledvin a bylo by po všem. Ale Terry to nemohl riskovat. Musel toho muže chytit živého a přinutit ho, aby mu řekl, kde je Glorie. S vypětím všech sil ještě o trochu zrychlil a to stačilo, aby únosce popadl za opasek. Vtom ale Terryho dohonil druhý ničema.

Mladší únosce měl s sebou oba koně. V sedle jednoho a s druhým na otěži najel v plné rychlosti do Terryho a srazil ho na zem. Terry upustil meč, aby si rukama chránil hlavu před kopyty, a svinul se do klubíčka. Oba koně se přehnali přes něj, jejich podkovy zazvonily na dláždění jen několik palců od jeho hrudníku. Bleskově se odkutálel, pak uviděl, že jeho meč leží na dosah, a natáhl se po něm. Než se ale mohly jeho prsty sevřít kolem jílce, první únosce jej kopl do hlavy.

A pak ho kopl podruhé. Terry neztratil vědomí – alespoň si myslel, že ho neztratil – ale nějaký čas mu trvalo, než byl zase schopen vstát. Tři muži, jejich koně i princezna byli tou dobou už dávno pryč. Opřel se o svůj meč. Cítil, jak mu něco stéká po tváři. Sáhl si na bouli, kterou měl na čele, a když se pak podíval na prsty, zjistil, že je má od krve. Jen pomalu mu přestávalo zvonit v uších. Začal si uvědomovat ticho, které kolem vládlo. Z panského sídla se neozýval ani hlásek. Venku přestali ptáci zpívat a zmlkl i hmyz. Vítr se utišil. Žádný vánek nešelestil ve větvích stromů. Stále ještě trochu omámený se rozhlédl po prázdném trávníku pruhovaném dlouhými stíny úsvitu, po ztichlé zahradě a prázdných oknech mlčícího panského sídla.

„Co se to tu k čertu děje?“ řekl nahlas. A vrátil se zpátky do domu.

Roland si myslel, že je velice šťastný muž. Na princezně bylo všecičko naprosto dokonalé její obličej, šaty, vystupování. Věděl dopředu, že bude krásná. To se očekávalo. Všechny princezny ve Dvaceti královstvích byly krásné. Bezpochyby pro to existoval nějaký magický důvod. Ale nečekal, že bude tak okouzující. Seděla u stolu proti němu, půvabný obličej si podepírala dlaněmi, a jak mluvila, upírala na něj svůj pohled. Vypadala absolutně skvěle.

Zatímco s ní hovořil, v duchu si předsevzal, že musí své rodině poděkovat, že pro něj vyjednala ten sňatek Ted' se styděl za to, jak je podcenil. Už chápal, proč je sjednání zasnub s tou dívkou stálo tolik úsilí a peněz Zjevně měli po celou dobu na srdci jeho dobro. Zvlášť jeho otec. Kdo by si pomyslel, že je starý pán tak schopný?

„Ještě kávu?“ řekl nahlas. Přikývla a on pokynul číšníci, aby jim dolila šálky. Děvče po princezně zvědavě pokukovalo pokaždé, když prošlo kolem jejich stolu ale neřeklo nic. Princezna toho také moc nenamluvila, alespoň zpočátku ne, a Rolandovi to zprvu trochu dělalo starosti. Z lupičského doupěte ho následovala bez jediného slova. Mlčela, když si ji usazoval před sebe do sedla a cválal s ní k hostinci. Kdykoliv na ni promluvil, jen na něj pohlédla jako ve snách a dál se chovala, jako by byla němá. Roland se obával, že jí ti zločinci nějak ublížili. Slyšel historky o obětech únosů, které se z

hrozného zážitku nikdy nevzpamatovaly a až do smrti se jen ploužily jako tělo bez duše.

Jakmile se ale dostali v bezpečí do hostince, princezna se celá rozzářila. To ho uklidnilo. Objednal pro oba kávu a výběr ze všech koláčků a sušenek, které hostinec nabízel, a pak mluvil o počasí, o současné módě ve městě, umění, divadlu, vínu a vůbec o všem možném, jen aby ji trochu rozptýlil. Nyní na něho hleděla s výrazem blízkým zbožňování, ačkoliv vůbec nechápal proč. *Nejspíš je jenom ráda, že unikla z toho hrozného místa*, pomyslel si. Ale rozpovídala se, teprve když učinil nějakou poznámku týkající se pečiva.

„Westfielldovy pekárny jsou nejlepší v Medulle,“ prohlásil. „Troufám si dokonce říct, že máme nejlepší pečivo ve Dvaceti královstvích. Používáme pouze prvotřídní ingredience a všichni naši pekaři jsou řádně vyučení a zaškolení. Pece si navrhujeme sami a každá z nich je postavena pro své specifické použití.“ Vzal si kousek marmeládového dortu a kriticky si ho prohlédl. „Musím ale přiznat, že tahle malá vesnická hospůdka nás v některých ohledech předstihla.“

Dívka naklonila hlavu na stranu. „Myslíš?“

„Ano. Vezmi si například tento dort. Většina cukrářů do něj dává příliš mnoho cukru, protože doufají, že sladkost otupí patro a zamaskuje tak nedostatky v polevě. Ale když je náplň jako tahle, jen polosladká, je to jasné znamení, že kuchař ví, co dělá.“

Dívčiny rty se prohnuly v úsměvu. „Já si myslím přesně to samé. Je hezké slyšet, že někdo můj názor sdílí.“

Roland si nemohl pomoci, aby v započatém tématu nepokračoval. „Včera jsem tady večeřel. Rohlíky, které

mi donesli, byly skutečně skvělé. Uvnitř lehoučké a kypré, zvenčí krásně křupavé. Věř mi, když jde o pečivo, vím, o čem mluvím. V tyhle studené, vlhké dny není snadné docílit, aby těsto pořádně vykynulo. Ještě horší je pro pečení poryvový vítr, který mění tah komína a značně znesnadňuje udržení stálé teploty v troubě. Rád bych se setkal se zdejším kuchařem. Možná bych se od něj mohl i něco přiučit.“

„Myslím, že to by se dalo zařídit,“ odpovědělo děvče.

Roland měl pocit, že by si s ní mohl povídat celý den a zítra zase a pozítří znovu. Tolik žen nedovedlo mluvit o ničem jiném než o šatech, ale princezna věděla, jak udržovat konverzaci. Jenomže si začínal dělat starosti o Terryho. Rytíř mu jasně řekl, že na sebe nebudou navzájem čekat. Ten, který princeznu objeví jako první, ji co nejrychleji odveze do Medully. „Kdybys byl zajat, drž se a tvoje rodina za tebe časem zaplatí výkupné, nebo se vrátím a vysvobodím tě. Nám nehrozí ten druh nebezpečí jako dívkám. Kdyby zajali mě, nedělej si starosti. Prostě jen vrať princeznu její rodině. Já nemám pro únosce žádnou cenu a dokážu se o sebe postarat.“

Roland si pomyslel, že je to od Terryho velice šlechetné, ale stejně na něho čekal. Nezdálo se, že by je bandité pronásledovali, takže nebylo kam spěchat. Navíc se bál, že princezna ještě nebude dost silná, aby vydržela dlouhou, těžkou jízdu. V každém případě se mu nezdálo správné odjet a nechat Terryho jeho osudu.

Takže se mu docela ulevilo, když Terry náhle vpadl do hostince. Úlevu vystřídala starost, když uviděl, že rytíř má hlavu zavázanou kusem zakrváceného hadru. A ta se

ještě prohloubila, když Terry přiběhl k jeho stolu a zařval: „Princezna Glorie byla unesena!“

To ale musela být pořádná rána do hlavy, pomyslel si Roland. „Ano, Terry. Uklidni se. Posad' se. Nech mě, ať se na tebe podívám.“

„Je pryč!“ zaječel Terry. „Oni ji odvezli! Byl jsem tam! Nedokázal jsem jim v tom zabránit!“

„Nikdo tě z ničeho neviní,“ ujistil ho Roland konejšivě. Rychle se podíval z okna, jestli bandité náhodou nepronásledují Terryho do hostince. Zdálo se, že je venku klid. „Všechno je v pořádku. Posad' se. Hned ti tu ránu vyčistíme.“

Terry se posadil a okamžitě se zase vymrštil. „Nemůžeme se zdržovat. Vezou ji bůhvíkam. Musíme jet okamžitě za nimi!“

„Nedělej si s tím starosti,“ odpověděl Roland. „Princezna je v naprostém pořádku. Tady sedí.“ Ukázal na protější židli a zjistil, že princezna, kterou zachránil, tam není. Zmateně se rozhlédl a uviděl ji, jak vychází z kuchyně s ručníkem a umyvadlem plným vody v rukou. „Chtěl jsem říct, že je tady. Je v pořádku. Není třeba si o ni dělat starosti. Tak se uvolni a nech nás, abychom se tebe postarali.“ Vzal si od dívky umyvadlo a vděčně se na ni usmál. „Sundám ti ten obvaz,“ řekl Terrymu.

Terry ho odstrčil. „Pro boha živého, Rolande! Jak tady můžeš vysedávat a laškovat s nějakou kuchtičkou, když je princezna v nebezpečí? Tohle je krize, copak to nechápeš?“

„Terry,“ řekl Roland rozhodně. „Ted' se prosím tě posad', pořádně se vydýchej a dej si čaj, třeba s rumem, jestli ti to udělá dobře. Princezna Glorie není v

nebezpečí. Je tady. Pořádně se na tuhle dívku podívej. Copak ji nepoznáváš?“

„Samozřejmě že ji poznávám! Vaří v tomhle hostinci.“

Roland se rozkašlal. „Ne... ona je...“ Zarazil se, když uviděl výraz v dívčině tváři. „Nebo nejsi?“

„Ne,“ řekla Alison. „Vlastně chci říct ano, jo, vařím tady.“ Aby zakryla zmatek, namočila ručník do vody a začala Terryemu čistit ránu.

„Co jsi dělala v panském sídle?“

„Uhm,“ řekla Alison. Vzpomněla si, že jí jak princezna, tak její otec důrazně žádali, aby se držela od únosu dál. „Přinesla jsem baronovi jídlo.“ To byla víceméně pravda.

„V tomhle městě dodávají jídlo přes ulici tak daleko?“

„Zrovna jsme s tím začali.“

Rolandovy sny o manželském štěstí se rázem rozpadly a jejich střípky byly odváty jako suché listí podzimním větrem. Přesto se jich ještě nemínil vzdát, a tak se zeptal: „Na kuchařku jsi zatraceně dobře oblečená. Oprav mne, jestli se mýlím, ale nejsou tyhle šaty od Aubergé z Couture Street?“

„Uhm,“ řekla Alison. „Dala mi je princezna.“

„Je vcelku běžné, že vznešené dámy dávají svoje obnošené šaty služebným,“ prohlásil Terry. Vstal od stolu a začal rázovat po místnosti sem a tam.

„Aha, jistě,“ řekl Roland. „Ano. No, to by vysvětlovalo ty střevíce.“

Alison se podívala dolů na svoje střevíce a otevřela ústa, aby něco řekla, ale Terry ji předešel. „Zapomeneš už konečně na tuhle holku a začneš se věnovat tomu proč

tady jsi, Rolande? Musíme vyrazit. Musíme najít princeznu Glorii.“

„Ty teď nikam nepůjdeš,“ prohlásil Roland rozhodně a ukázal z okna. „Tvůj kuň je vyčerpaný a zchvácený. Musí si odpočinout a ty taky. Řeknu ve stájích, aby se postarali o tvého koně. Ty běž nahoru a lehni si.“

„Nemáme čas,“ namítl Terry. „Každou minutou ji unášejí dál a dál.“

„Tak ji zase vystopuješ. No tak, neříkej mi, že tě to doopravdy překvapilo. Je přece docela běžné, že únosci mění skryše a přemísťují svou oběť, aby znesnadnili pátrání po ní. Já jsem něco takového čekal od začátku.“

Terry se zatvářil zoufale. „Ach můj bože.“ Vjel si oběma rukama do vlasů.

Roland ho poplácával po zádech. „Sem jsi je vystopoval, přestože měli dva dny náskok. Určitě je dokážeš vystopovat i teď, když odjeli před pouhými dvěma hodinami. No tak, vzchop se, já ti věřím.“

„Já... nejsem si jistý, jestli je dokážu vystopovat.“ Terry nasucho polkl. „Rolande, víš –“

„První věc, kterou je třeba udělat, je vrátit se do panského sídla a promluvit si s tím baronem Waylessem. Očividně je s únosci společený.“

„Je baron v pořádku?“ Alison se ze všech sil snažila, aby z jejího hlasu nebylo slyšet úzkost.

„Když jsem odjížděl, byl v naprostém pořádku,“ řekl Terry. „Možná trochu otřesený.“

„Bude víc než jen trochu otřesený, jestli s námi nebude spolupracovat,“ prohlásil Roland temně. „Za normálních okolností neschvaluji používání násilí při

vyslýchání svědků. Ale v situaci, jako je takhle, je to ospravedlnitelné.“

„Moment,“ zvolala Alison. „Jak ti muži vypadali? Prohlédl s je pořádně?“

„Profesionálové,“ řekl Terry. „Šedé uniformy. Ale ne vojenské, alespoň ne žádné, které bych poznal. Spíš jako nějaká místní milice nebo osobní garda. Žádní obyčejní rváči. S meči to uměli příliš dobře.“

„Šedé uniformy s červenými epoletami a frčky na ramenou? Černé knoflíky potažené kůží?“

„Ano.“

Alison přikývla. „Nemusíš vyslýchat barona. Já vím, kam jeli. Můžu vás tam zavést.“

Poručík Scorn nebyl dobromyslný muž, ani když se mu všechno dařilo, a po dnešní jízdě z baronova sídla na hrad hraběte Bussarda byl ve vyloženě mizerné náladě. Očekával, že se dívka po chvíli uklidní nebo se alespoň unaví natolik, že dá pokoj, ale ona sebou házela a zmítala se po celou cestu. Když dorazil na hrad, jednoduše ji shodil z koně na zem, pak ji zvedl a s pytlek stále na hlavě ji odnesl do kumbálu, hodil ji tam a zamkl za ní. To vše udělal zcela beze svědků – služby neměly do této části hradu přístup. Pak se vrátil do své kanceláře, kde našel kartáč na šaty a odstranil prach z cesty ze své uniformy, boty si utřel ručníkem. Poté odešel do jídelny gardy, kde si poručil žejdlík piva.

Sotva se stačil posadit, když dovnitř vešel Thursby. Mladý gardista poručíkovi zasalutoval. Poručík mu pozdrav oplatil a řekl kysele: „Dal sis na čas, zatraceně.“

„Nečekali jsme ozbrojené strážce, pane. Bylo jich tam alespoň půl tuctu, možná i víc. Hnali se na nás ze všech stran. Byl to po čertech tvrdý boj, pane. Nakonec jsme je porazili a ujeli jsme, ale bylo to jen o fous.“

„Byl tam jen jeden muž. Očekával jsem, že s ním vy dva uděláte krátký proces.“

Thursby se zatvářil provinile. „Mrzí mne, že takto pochybujete o mých slovech, poručíku. Vzbuzuje to dojem nedostatku důvěry mezi důstojníkem a muži, kterým velí. Jestliže odmítáte přijmout moje hlášení o situaci nezbude mi než –“

„Já jsem tam byl.“

„Aha. Jistě. No, byl velký jako dva chlapi. A bojoval jako šest.“

„Kde jek čertu Muchluck?“

„Nevím. Jel hned za mnou a pak jsem se najednou ohlédl a on tam nebyl.“

„A teď je tady.“ Muchluck hodil na stůl hrst cárů. Starší a podsaditější z obou gardistů si vzal z pultu žejdlík a ani nečekal, až mu jeho nadřízený odpoví na zasalutování.

Poručík se naklonil dopředu. „Co je to?“

„Krajka.“

„To vidím, že je to krajka, Muchlucku. Uráčíš se mi to vysvětlit rovnou, nebo spolu budeme hrát přihořívá, přihořívá, hoří?“

„Pochází z dívčiných šatů. Házela ji na zem, aby zanechala stopu. Posbíral jsem ji. To mi trvalo tak dlouho.“

„Muchlucku, já nevím, odkud tahle věc pochází, ale to děvče nic nevyhazovalo. Bylo svázané, nacpané do

pytle a ten byl taky pevně zavázaný. Nemohlo nic házet na zem.“

Muchluck pokrčil rameny. „Když to říkáte, poručíku.“

Scorn ho probodl pohledem. Muchluck nevypadal, že by si toho vůbec všiml. Postavil svůj žejdlík s pivem na lavici, sám se posadil vedle něj, vytáhl si meč a začal jej čistit naolejovaným hadrem. Thursby následoval jeho příkladu a udělal totéž se svým pivem i mečem. Poručík; je pozoroval, dokud neměl dopito. Potom něco rozmrzele zavrčel, odstrčil si židli od stolu a šel zkontrolovat vězně.

Minutu čekal přede dveřmi a naslouchal, teprve pak odemkl a vešel do kumbálu. Vlastně to byla špižírna šest stop na čtyři. Okna v ní nebyla. K jeho uspokojení se pytel už nehýbal. Stále byl důkladně zavázaný. Ležel na podlaze tam, kam ho hodil. Jeho podezření se rapidně zmenšilo, ale úplně nezmizelo. Zůstal v kumbále, ale otevřel dveře a zase je zabouchl.

Pytel sebou okamžitě začal zmítat. Pode dveřmi proudilo dovnitř dost světla, aby bylo vidět bílou ručku, jak se snaží prodrat otvorem na vršku pytle. Ručka svírala mosaznou krajkářskou jehlu. Poručík s úžasem pozoroval, jak dívka v pytli zručně používá jehlu k uvolnění uzlu. Krátce na to se pytel otevřel a vynořila se z něj světlovlasá hlava s velice vzteklym výrazem v obličejí.

Scorn vyšel ven z kumbálu, zavřel za sebou dveře a otočil klíčem v zámku. Pak vtrhl do jídelny. „Co jste to sakra vyvedli?“ zařval na Thursbyho a Muchlucka. „Vy zatracení idioti, vy jste unesli nesprávnou holku!“

Thursby se podíval na Muchlucka, který dál klidně popíjel pivo. „Neunesli jsme nesprávnou holku, poručíku.“

Obhlíželi jsme si to tam celý poslední měsíc. On má jenom jednu dceru. Žádné služebné tam nejsou. Neměl návštěvu. Takže to musí být ona.“

„Baronova dcera má dlouhé hnědé vlasy. Tohle děvče je blondýnka.“

Muchluck pokrčil hlavou. „No tak si přebarvila vlasy. Ženské si pořád něco dělají s vlasy. Občas je ani nepoznáš, jak se změní.“

„Neštví mě, Muchlucku. Nevím, koho jsi to sem přitáhl, ale raději bys sebou měl hodit a dopravit sem baronovu dceru dřív, než hrabě zjistí, jak jsi to podělal.“

Thursby se zatvářil vyděšeně. Muchluck položil žejdlík na lavici, vstal, zapnul si kabátec a prsty si pročísl vlasy. Prošel kolem poručíka, aniž by mu věnoval jediný pohled. Poručík po chvíli vstal a následoval ho. Thursby se vydal za nimi.

Muchlucka dohonili, právě když odemykal kumbál. Glorie už byla z pytle venku, ale jelikož se v kumbále netopilo, přetáhla si ho přes nohy, aby se trochu zahřála. Seděla zády opřená o stěnu a v ruce držela látačí hříbek. Zachmuřeně vzhlédla. Tři muži zůstali stát v otevřených dveřích a důkladně si ji prohlíželi. Muchluck si položil ruku na prsa a zhluboka se poklonil. „Promiňte, slečno. Velice se omlouvám, že vás ruším, ale nemohli jsme si pomoci, abychom nesložili poklonu vašim nádherným vlasům. Nevadilo by vám prozradit mi, jestli jste si je někdy v poslední době nepřebarvila?“ A oslnivě se na ni usmál.

Otázka byla tak nečekaná, že mu Glorie úsměv mechanicky oplatila. „A víte, že ano? Líbí se vám? Původně jsem chtěla vyzkoušet hebkou letní broskvičku,

ale pak jsem si řekla ne, ta je příliš křiklavá, a tak jsem se rozhodla pro –“

Zbytek její odpovědi byl neomaleně utnut, když se poručík natáhl kolem Muchlucka a znovu dveře přibouchl. Zamkl je a klíč si strčil do kapsy. „No dobře, tak je to ona. Nespouštějte ty dveře z očí, dokud si na ni hrabě nenajde čas.“

Dlužno říct, že ačkoliv si na ni hrabě Bussard udělal čas až za několik hodin, Glorie nestrávila všechn ten čas v kumbále. Asi za hodinu za ní přišel poručík Scorn, popadl ji za ruku a s neomaleností, která rozhodně nebyla na místě, ji vyvekl nahoru do malého pokojíku s proskleným balkonem. Ani tato místnost nebyla vytápěná, ale aspoň tam byl stůl prostřený ke svačině. Na jednom místě ležela hromádka obálek. Byla to pošta, připravená pro hraběte. Glorie počkala, až poručík odejde, přičemž za ní zamkl, a pak vyhlédla z okna. Nacházeli se v zadním traktu hradu a dole se rozkládaly louky a lesy. V útěku oknem jí bránila vzdálenost, jež ji dělila od země. Pokrčila rameny, posloužila si nějakým ovocem a chlebičky a pak se usadila v křesle s posledním románem na pokračování, který do města přivezl zvláštní kurýr.

Hrabě Bussard vešel asi o hodinu později, zastavil se ve dveřích a vytřeštil oči. Byl to podsaditý muž, ještě ne tlustý, ale už mu začínalo růst břicho a druhá brada. Už nebyl nejmladší, což dokazovaly jeho šedivé vlasy, ale nebyl ani tak starý, aby se začal hrbít. Zjevně také nebyl ten typ, co si potrpí na formality, protože jeho první slova byla: „Kdo k čertu jsi?“

Glorie neodpověděla. Gestem hraběti naznačila, že má plná ústa. A právě když se chystala začít vysvětlovat,

hrabě se otočil na patě a zabouchl jí dveře před nosem. Glorie už si začínala na bouchání dveří zvykat. Opět se začetla do románu.

O minutu později se Bussard vrátil se Scornem. „Samozřejmě že je to ona,“ tvrdil poručík. „Byl jsem tam, osobně jsem na celou akci dohlížel, přivezl jsem ji sem na svém vlastním koni. Byli jsme na správném místě a ona byla jediná žena, kterou jsme tam našli. Takže to musí být baronova dcera.“

„Dal jsem vám vyčerpávající popis, vy idiote. Jak jste se mohli takhle splést?“

„Ano, pane, a ona tomu popisu odpovídá. Stejný věk, výška, váha, postava.“

„Baronova dcera má hnědé vlasy. Nebo ti taková maličkost unikla? Dlouhé hnědé vlasy.“

„Kaštanově hnědé,“ dodala Glorie vstřícně.

„Přesně tak. Kaštanově hnědé se tomu říká, nebo tak nějak.“

„Přebarvila si je. Ale no tak, pane, jen se na ni podívejte. Každý přece musí poznat, že je to jen laciná práce s odbarvovačem.“

„Tak to zase pardon –“ začala Glorie.

„No dobře, mladá dámo,“ skočil jí do řeči hrabě. „Kdo jsi a co jsi dělala v Bornevaldu? Ale pravdu. Na legrácky nemám čas.“

„Jsem medullská princezna Glorie.“

„No jistě. A já jsem král Bruno z Omnie. Přestaň si ze mě utahovat.“

Tou dobou už začínalo být princezně jasné, že hrabě Bussard nesnědl příliš mnoho vtipné kaše. Vlastně ji to ani nepřekvapovalo. Mnoho lidí se mylně domnívá, že ti, kdo nashromáždili velké jmění nebo vládnou velkou

mocí, musí být mimořádně inteligentní nebo šikovní. Glorie znala dost bohatých a mocných lidí, aby věděla, že tomu tak není. Chytří lidé věděli, že jakmile se jednou dostanou na určitou finanční úroveň, další peníze jim už na štěstí nepřidají. Peníze používají k uskutečňování svých zájmů. Lidé, kteří jsou doopravdy, ale doopravdy bohatí, žádné jiné zájmy nemají. Jen zřídka bývají inteligentní a často jsou to tupci, ale všechn svůj čas a energii zasvětili shromažďování bohatství. Takový byl i hrabě Bussard. Narodil se jako velice bohatý. Za svůj životní cíl si vytkl ještě více zbohatnout – chtěl získat všechnu půdu v bornewaldském údolí a pak i tu ostatní. V ničem jiném nijak zvlášť nevynikal.

Nakonec to Glorii stálo dobrou půl hodinu vysvětlování, odpovídání na osobní otázky, popisování života u dvora a starého dobrého nenápadného zmiňování významných jmen, než jí hrabě Bussard uvěřil, že je skutečně princezna Glorie. Poručík Scorn byl ještě méně nakloněn smířit se s pravdou než hrabě. „Ale ona mi sama řekla, že si odbarvila vlasy,“ namítl, když spolu s Bussardem vyšli z místnosti a znovu zamkli princeznu uvnitř. „Princezna Glorie byla vždycky blondýnka. Proč by si světlovlasá dívka odbarvovala vlasy?“

„Protože ženské takové věci prostě dělají.“ Hrabě zuřil. Skutečnost, že s ním poručík nesouhlasil, ho jen utvrzovala, že má pravdu. „Panebože, panebože, panebože. Uvědomuješ si, do jaké šlamastyky jsme se dostali?“

„Ani ne, můj pane. Děvčata přece unášíte, co si pamatují.“

„Ale nikdy žádnou důležitou! Jenom obyčejné holky! Ale unést medullskou princeznu? Dceru krále Gallowaye? Všichni skončíme na šibenici.“

„Ale my jsme ji neunesli, můj pane. Jistě, unesli jsme ji, ale ona už přece byla unesená. Unesl ji baron Wayless.“

„No jistě, a určitě nám to ochotně dosvědčí, aby nás z toho průšvihů dostal. Kdo by uvěřil, že se pokusil o něco tak zoufalého? Únos? A princezny? Nemyslím, že na to má žaludek. Počkat, možná to takhle plánoval od začátku. Musel se domyslet, že se pokusím unést jeho dceru, a zařídil výměnu. Namočil mě do toho! Za to ho dostanu.“

„Musíme ji propustit, můj pane. Vysvětlit jí, že to byl omyl. Omluvit se jí.“

„Poté co jste ji svázali a nacpali do pytle? Určitě bude velkoryse naladěná. Promiňte, princezno, nechtěli jsme vás unést, chtěli jsme unést vaši hostitelku. To určitě. Budeme se jí muset zbavit.“

„Chcete říct zabít.“

„Ano, ano, zabít ji, zatraceně. Zakopat ji v lese. Nebo ji zašít do pytle plného kamení a hodit do jezera. Něco takového. To bude nejbezpečnější. Stopa končí u Waylesse. I kdyby ji vystopovali sem do Bornevaldu, vinu přičtou Waylessovi.“

„Ano, pane. Ne, moment. To nepůjde. Viděli nás odjíždět.“

„Byla v pytli. Nikdo neví, že to byla ona. Waylessovi a služebnictvu nikdo neuvěří. A stejně je to jedno, protože v tomto údolí nikdo nepromluví. Na to už dohlédne Muž ve středních letech z hor.“

Scorn zamyšleně mlčel. „Copak?“ zeptal se ho hrabě. Scorn neodpověděl. „Neříkej mi, že ji viděl ještě někdo.“

„Byl tam jeden muž,“ přiznal váhavě poručík. „Přespolní.“

„Kdo to byl?“

„Já nevím, pane. Hromotluk. Bil se jako d'ábel. Podle stylu boje a meče chlapi soudí, že to byl rytíř.“

„Nejspíš osobní strážce. Wayless asi někoho najal, aby hlídal jeho dceru.“

„Možná, pane. Ale jestli je to doopravdy princezna a byla doopravdy unesena, král mohl vyslat rytíře, aby ji našli.“

„Ty tedy víš, jak mě uklidnit, Scorne, to se ti musí nechat.“ Hrabě Bussard pohlédl na solidní dveře, které byly mezi ním a Glorií, a vztekle do nich udeřil pěstí. „No tak dobře. Přines moje signální zrcadlo. Sejdeme se na střeše. Zavolám Muže ve středních letech z hor.“

Terry, Roland a Alison přivázali svoje koně ke stromu a teď stáli na zalesněném vršku, odkud měli výhled na pozemky hraběte Bussarda. Vpředu byl ovocný sad a pak široký trávník. Vzadu byl další trávník, pak obdělávaná pole, nyní holá a rozoraná, potom několik rybníků a nakonec hustý hvozď. Vozová cesta lemovaná houštím cesmíny vedla ke skupince stavení. Puristé by možná namítali, že panské sídlo nebylo dost opevněné, aby se mohlo nazývat hradem, ale bylo to velice bezpečné sídlo a Terry nebyl architektonický purista. Pokud šlo o něj, klidně tomu mohl říkat hrad. Mělo to kamenné zdi.

Vysoké, pevné dveře. Těžké okenice. Kované mříže. Malé nálepky na oknech, které oznamovaly, že pozemky hlídá bezpečnostní služba. Nebyl to příbytek muže, který se bójí jenom lupičů. Tady bydlel člověk, který měl spoustu nepřátel a věděl o tom.

Alison se mohla spokojit s tím, že jim vysvětlí, kde hrad najdou, ale nedala jinak, než že pojede také. Sama dobře nevěděla proč. Měla k tomu spoustu důvodů, ale ještě se jí nepodařilo utřídit si je v hlavě.

Na rozdíl od Glorie neměla Alison žádný plán. Na druhé straně dokázala poznat šanci, když se jí naskytla. Tátův nápad se jí ve skutečnosti příliš nezamlouval. Věděla, že nebude žít dlouho. Oba se s tím už smířili. Ale chtěla, aby zemřel pokojně v pohodlné posteli, s ní po boku a nějakým pamětihodným epigramem na rtech. Ne aby se houpal na konci provazu. Nyní se naskytla příležitost svalit veškerou vinu za únos na hraběte Bussarda. Chá! To byl muž, jehož smrt by vyřešila mnoho problémů. Nejenom pro ni, nejenom pro jejího otce, ale i pro většinu lidí v údolí. Kdyby byla Alison povolána jako svědkyně, dokázala by celou záležitost zvrátit tím správným směrem.

Tohle si říkala. Ale měla i jiný, pádnější důvod: chtěla být nablízku Rolandovi.

Pořád se ještě snažila udělat si na toho muže názor. Jeli těsně vedle sebe, takže si mohli povídat. Naneštěstí si uvědomila, že místo aby mu naslouchala, sama plácá hlouposti. Vyprávěla mu o hostinci, o tom, jak tam vaří i o ostatních děvčatech, která tam pracovala, o hostech kteří přicházeli z údolí, a jak si myslela, že hospoda bude únik. Vcelku ochotně naslouchal jejímu klábosení, ale jí

se začal zmocňovat pocit, že tak docela neovládá vlastní jazyk.

Pokoušela se uspořádat si fakta. Princezna očekávala že ji osvobodí její přítel. Výborně, tady je muž, který se na osvobození jen třese. Jenomže princezna řekla, že se nechce provdat za svého snoubence. A podle všeho byl tím snoubencem Roland. Něco tady nehrálo.

Princezna říkala, že její přítel je rytíř. Terry byl rytíř. Říkala Glorie, že se její přítel jmenuje Terry? Alison se zamračila a snažila se rozpomenout, jestli princezna jméno svého přítele vůbec vyslovila.

Ne, to by nedávalo smysl. Její přítel a její snoubenec by přece nespolupracovali. Navíc nemohla uvěřit tomu, že by nějaké děvče dalo přednost siru Terryemu před Rolandem. Roland vypadal mnohem lépe. A byl bohatý, dobře oblečený, vzdělaný, charismatický a elegantní. Vlastně nechápala, proč by princezně mělo vadit se za něj provdat.

Ještě chvíli nad tím problémem hloubala a pak si řekla, že to nejspíš muselo být takhle: Gloriein přítel se z nějakého důvodu opozdil a Roland se svým druhem ve zbrani mu vypálili rybník. Teď zachrání princeznu a ta se bude muset provdat za Rolanda. Glorie měla smůlu, ale Alison se nějak nemohla přinutit, aby ji litovala.

Roland promluvil jako první. „Co si myslíš?“

Terry po celou cestu mlčel a ve tváři měl zachmuřený výraz. Ke konverzaci mezi Rolandem a Alison se nepřidal. Nyní odpověděl: „Má svou vlastní gardu. Ne příliš početnou, ale určitě je jich víc než nás a jsou schopní. A služebnictvo. Rovný, pečlivě posekaný trávník prakticky bez keřů, za kterými by se dalo ukrýt. Po pozemku běhají psi. Na oknech v přízemí jsou mříže.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že k útoku na hrad bychom potřebovali menší armádu, alespoň takových padesát mužů. Sami se tam neprobijeme.“

Roland přikývl. „Myslím, že ze všeho nejdříve bychom měli upozornit místního šerifa, nebo kdo tady představuje králův zákon.“

„Špatná zpráva,“ ozvala se Alison. „Tady je zákon hrabě Bussard. Má nad touto zemí právní moc.“

„Ale když se policie dozví, že na hradě vězní královu dceru? Proč by měla hájit hraběte Bussarda proti králi?“

„Král je příliš daleko. Muž ve středních letech z hor sídlí tamhle na tom vrcholku.“ Ukázala na jednu z hor, které střežily průsmyk do bornewaldského údolí. Terry a Roland se tím směrem podívali a spatřili strmou skalní věž, která trčela z okolních hor jako žraločí zub. Nebe se začalo zatahovat mraky, ale i tak rozeznali čarodějovu horskou pevnost, která se vypínala na útesu a bezpochyby měla ten typ vyhlídky, za který horské hotely účtují horentní sumy.

„Kdo?“ zeptal se Roland.

„Muž ve středních letech z hor. Hrabě Bussard je jeho věrný ohař.“

„Jeho co?“

„Jeho agent. Bussard zařizuje jeho místní záležitosti. Muž ve středních letech z hor na oplátku využívá svou moc k tomu, aby ztrestal ty, kdo se hraběti pokusí postavit. Je to jen vypasený hamižný imperialistický vepř_“

„To je pro mě novina,“ přerušil ji Terry. „Co se stalo se Starcem z hor?“

„Před třemi lety odešel na odpočinek do Stříbrných dubů. Jeho podnik převzal Muž ve středních letech z hor.“

„Pche,“ řekl Terry. „O Muži ve středních letech z hor jsem jaktěživ neslyšel. Ale na druhé straně, moc jsem toho nevěděl ani o Starci z hor. To nikdo. Až na to, že je tajemný a velice mocný.“

„A velice bohatý,“ dodal Roland. „Tím si můžeme být jistí.“

„Proč? Co o něm víš?“

„Stříbrné duby je velice luxusní zařízení pro seniory. Golfové hřiště s třiceti šesti jamkami.“

Roland si všiml, že ho Terry neposlouchá, a zmlkl. Rytíř si ho prohlížel se zamyšleným výrazem ve tváři. Pak se podíval na Alison. Nakonec pohlédl zase na Rolanda. „Bil jsem se se dvěma jeho gardisty. Poznali by mě.“

„Ano?“

„Ale vás dva neviděli.“

„Ne.“

Terry se znovu podíval na Alison. „Na dívku svého stavu se umíš výjimečně dobře vyjadřovat.“

Alison nehnula sni brvou. „Děkuji vám, sire Terry.“

„A šťastnou náhodou na sobě máš drahé šaty. Myslíš, že bys dokázala na krátký čas sehrát urozenou dámu?“

„Docela určitě.“

„V tom případě máme plán.“ Terry se podíval z Alison na Rolanda a zase zpátky. „Vy dva dovnitř vejdete hlavním vchodem.“

„Cože?“ zvolali Roland i Alison, což byla reakce, kterou Terry očekával, jen si nemyslel, že budou tak dobře sesynchronizováni.

„Ano. Je to úplně přirozené. Mladý páreček z města si vyrazil na výlet po venkově a rozhodl se pár dní pobýt v Bornewaldu. Co je zvláštního na tom, že zaskočí na zdvořilostí návštěvu k místnímu šlechtici? Možná dokonce pomýšlí na to, že se sem přestěhují, koupí si nějakou půdu, takže si samozřejmě budou chtít promluvit s hrabětem.“

„Hrabě Bussard by nikomu žádnou půdu neprodal,“ namítla Alison. „Chce jí stále víc a víc.“

„To ale nemůžete vědět, dokud si nepromluvíte s hrabětem.“

„Který nás okamžitě nechá vsadit do želez,“ řekl Roland.

„Ne. Jsou jenom dvě možnosti, Rolande. Za první, že ví, kdo jsi, a v tom případě tě bude považovat za příliš bohatého a vlivného, než aby tě jednoduše zabil, hm, alespoň to neudělá hned. Pravděpodobnější ale je, že tě nebude znát a nic nepodnikne, dokud o tobě něco nezjistí. Ale ať tak či tak, budete uvnitř.“

„Nemyslím, že přijímá návštěvy, Terry. Má tam unesenou dívku.“

„Ano, takže se bude muset chovat přirozeně. Bude dělat to, co by udělal každý. Pozve vás dál, nabídne vám něco k pití a poklábosí si s vámi, možná vás pozve i k obědu, když mu naznačíte, že máte hlad. A pak vás vypoklonkuje tak rychle a šetrně, jak jen to bude možné.“

„Dobře, sire Terry,“ řekla Alison. „Souhlasím, že je to způsob, jak se dostat dovnitř.“ Alison si byla jistá, že se dovnitř dostanou snadno. Bussard se ji koneckonců

pokoušel unést. Ovšem dostat se zase ven, to bude problém. „Jestli nás nepozve dovnitř,“ pokračovala, „prostě odejdeme a nic se nestane. Ale předpokládejme, že nás pozve do hradu. Co dál?“

„Já na něj zaútočím,“ odpověděl Terry. „Provedu diverzní akci. Zaměstnám strážu, odvedu pozornost služebnictva a ty, Rolande, mezitím najdeš princeznu a vyvedeš ji ven. Ano,“ pokračoval, když uviděl jejich pochybovačné výrazy. „Není to bůhvíjaký plán, ale lepší tak nahonem nevymyslím. Rád si poslechnu návrhy každého, kdo se domnívá, že má lepší nápad.“ Po pravdě řečeno se Terry, mu jeho vlastní plán nelíbil ani trochu. Znamenalo to že jestli se Rolandovi podaří Glorii najít, získá zásluhu za její vysvobození on. Pak by jeho zasnoubení s ní bylo zpečetěno dokonale. Ale Terry nedokázal vymyslet nic jiného. Tohle už nebyla hra. Glorii plán dokonale vybouchl. Teď měli co do činění se skutečným únosem představujícím skutečné nebezpečí a jeho nejvyšší prioritou bylo dostat princeznu do bezpečí.

„Musím se umýt a upravit si make-up,“ řekla Alison. Ukázala na potůček, který protékal nedaleko od nich malým hájkem. „Dejte mi pár minut.“

„Počkej,“ řekl Roland. Otočil se k Terrymu. „Takhle to udělat nemůžeme, Terry. Já mohu zajít za hrabětem a nabídnout mu nějaké peníze za část jeho půdy, ale nemůžeme přece vystavit tohle děvče nebezpečí.“

„Ty nevíš, jak princezna vypadá,“ připomněl mu Terry. „Ona ano. Nevíme, kolik jiných děvčat může být uvnitř.“

„A já znám pár lidí ze služebnictva,“ dodala Alison. „Nevím, jestli mi budou ochotni pomoci, ale zaručeně se

nebudou exponovat kvůli naprostému cizinci. Víš, jak jsou lidé v malých městech uzavření.“

„Nepotřebujeme je,“ prohlásil Roland sebevědomě. „Sir Terry má informátory i tam.“

„Opravdu?“

„Ehm, ne tak docela,“ řekl Terry.

„Samozřejmě o nich nemůže mluvit. Ale pravidelně ho informují o všech podezřelých aktivitách v tomto údolí.“

„No, tak trochu,“ připustil Terry. „Ale o hraběti Bussardovi jsem se nedozvěděl nic.“

„V tom případě je rozhodnuto,“ prohlásila Alison, než oba muži mohli cokoli rozhodnout. „Bude to okamžik.“

Vzala si svůj vak a odešla se osvěžit. Roland se za ní díval, jak odchází. „To je ale odvážné děvče.“

„Ehm, ano,“ přisvědčil Terry. Instinkt mu velel povzbuzovat Rolandův zájem o každou dívku, která nebyla Glorií. „Báječná, bystrá, rozhodná a hlavu nenosí na krku jenom pro ozdobu.“

„Zvláštní, že to říkáš,“ odtušil Roland. „I když rozhodně se s ní nepouštěj do debat o dialektickém materialismu.“

„Cože?“

„Taky jsem se divil. Ale je to fajn děvče.“

„Přesně tvůj typ, řekl bych. A myslím, že ty se jí taky líbíš.“ Terry mu připadalo, že v Rolandově pohledu zahlédl stopu toužebného výrazu.

Ale Roland jen pokrčil rameny. „V tom případě si musím dávat dobrý pozor, abych ji v tom nepovzbuzoval. Já osobně nemám nic proti tomu družít se s dělnickou třídou, ale moje rodina by mi ji nikdy neschválila.“

„Jsi dost bohatý. Můžeš se oženit s dívkou, kterou si sám vybereš. Tvoje rodina se s tím bude muset smířit.“

„Žádné vlastní peníze nemám. Jestli se neožením s princeznou, moje rodina se mě zřekne.“

„Aha,“ řekl Terry, který chápal Rolandovu situaci velice dobře. „Peníze jsou vždycky překážka.“ Bylo zvláštní, jak se na to lidé dívali. Samozřejmě že potřebujete dost peněz, abyste si mohli zajistit určitý životní standard, a musíte se postarat i o potřeby svého děvčete, ale co bylo navíc, bylo rozhodně divné. Sedmdesátiletý muž se například ožení se sedmnáctiletou dívkou. Občas se to stává a lidé pak říkávají, jak je jim jí líto. Domýšlí se, jaká těžká nebo zoufalá situace donutila to ubohé děvče, aby se provdalo za starého chlápka. Pokud ten muž není doopravdy bohatý. V tom případě se jejich postoj rapidně změní. Dívka okamžitě dostane nálepku vychytralé prospěcháčky, která staříka nějakým trikem svedla aby si ji vzal.

Z jeho úvah ho vyrušila Rolandova slova „Samozřejmě, jestli prodeje krájeného chleba budou dál klesat brzy možná budeme pracovat v kuchyni i my.“

„Tak je to zlé?“

„Zatím to ještě není žádná katastrofa, ale trend je očividný. Oni by to taky viděli, kdyby se obtěžovali otevřít oči.“

„Alison říkala, že prodá mnohem více krájeného chleba, když ho předtím opeče.“

„To jsme zkoušeli,“ odpověděl Roland bez jakéhokoliv nadšení. „Ale takhle získáš jen krajíčky vysušeného chleba.“

„No, byl to jen nápad.“ Terry uviděl, že se Alison vrací od potoka. Bylo to zvláštní. Celou dobu ji měl na

očíh a nepřipadala mu nijak zvlášť zajímavá, ale teď měla vlasy upravené do slušivého účesu, nalíčila se a také její šaty jako by jí lépe seděly. Terry se podíval na Rolanda. Jeho účes byl dokonalý. Terry si už všiml, že Rolandův účes je vždycky dokonalý. Dokonce i když vál silný vítr. Terry měl pocit, že v porovnání s ním vypadá jako někdo, kdo se právě probudil po noci strávené na lavičce v parku.

V duchu si udělal poznámku a obrátil se ke svému koni. Než k nim Alison dorazila, měl otevřený sedlový vak a vytahoval z něj malou kuši a několik dalších drobností. Roland a Alison se dívali, jak od kuše odepíná řemen a ramenní opěrku a připevňuje k ní pistolovou pažbičku. Když skončil, držel v rukou něco, co vypadalo skladně, kompaktně a nebezpečně tím způsobem, jakým může malý vrčící teriér budit větší respekt než velký lovecký pes. Podal upravenou kuši Alison. „Zkus, jestli by se ti tohle vešlo do vaku.“

Vešlo, i když jen tak tak. Alison pod váhou vaku poklesla ramena. Terry si vzal kuši zase zpátky. Jal se ji natahovat, až mu námahou vystoupily na tváři a na krku žíly. Když byla tětíva zajištěna v pohotovostní poloze, vylovil ze svého vaku šipku s ocelovým hrotem a zasunul ji na místo. Potom vrátil nabitou kuši Alison.

„Tady se to drží,“ řekl a umístil zbraň do jejích malých ruček. „A tady se to mačká. Když to bude nutné, použij ji na svou obranu. Je malá a nedostřelí daleko, ale na krátkou vzdálenost spolehlivě zabije chlapa a dokáže prorazit i lehčí brnění.“

„Dobře,“ řekla Alison.

„Zapamatuj si, že srdce je asi tak v polovině trupu. Ne na levé straně, kam si dáváme při přísaze ruku, ale uprostřed.“

„Budu si to pamatovat, sire Terry.“

Terry se podíval na Rolanda. „Rolande, použil jsi někdy ten svůj meč?“

„Bral jsem hodiny šermu.“

„Myslel jsem v opravdovém boji.“

„Ne.“

„Nikdy jsi nebojoval v souboji?“

„Ne. Ale jednou jsem se přihlásil na turnaj.“

„Jak s vedl?“

„Odnesl jsem si jich čtrnáct.“

To na Terryho udělalo dojem. „Skutečně? Vybojoval jsi čtrnáct bodů?“

„Ne, museli mi pak udělat čtrnáct stehů.“

„Dobře. Takže si zapamatuj, že srdce je uprostřed –“

„Ano. Já jsem to slyšel.“

„Výborně,“ Terry vyskočil na svého koně. „Dejte mi čas, abych hrad objel a dostal se do lesa na druhé straně. Potom vyjed'te na otevřené prostranství. Až se pustím do stráží, dělejte, co je ve vašich silách.“ Popohnal koně do cvalu, ale po několika krocích ho zase zastavil a otočil se. „Tvařte se šťastně. Třeba jako dvě zamilované hrdličky.“

„Dobře,“ odpověděli Roland i Alison současně. Usmáli se na sebe, pak se oba trochu zarazili a pokusili se předstírat, že to jen předstírají. Dívali se, jak Terry sjíždí z kopce a zatáčí na cestu kolem hradu. Viděli ho ještě když dorazil k lesu, ačkoliv před pohledy z oken byl podle všeho ukrytý. Pak cestu opustil a zmizel v lese. Mohli jen předpokládat, že objíždí hrad. Alison položila

nohu do třmenu svého koně, ale Roland ji chytil za rameno a zabránil jí, aby nasedla.

„Alison,“ řekl. „Sir Terry je rytíř a musí se řídit svým kodexem, kodexem rytířstva. Ten mu přikazuje prokazovat dámě čest, úctu a galantnost.“

„Samozřejmě.“

„Tím se ale myslí urozené dámě. Je mi to líto, ale s obyčejnými ženami rytíři obvykle jednají hrubě a bojím se, že právě tak teď sir Terry jedná s tebou. Nemusíš ho poslechnout. Jestli se mnou nechceš jít, nechod'. Vlastně bys rozhodně neměla.“

Alison vzala Rolandovu ruku ze svého ramene. Chtěla ji odstrčit, ale z nějakého důvodu, který nedokázala vysvětlit, ji pevně sevřela a přitkla si ji k hrudi. „A co ty, Rolande, považuješ se za gentlemana?“

„Samozřejmě.“

„A je to pravda, že skutečný gentleman jedná s každou ženou, jako by byla dáma?“

„Snaží se o to, ano.“

Alison se na něho usmála. „Myslím, že to je od tebe velice milé, Rolande.“ Pustila jeho ruku a vyhoupla se do sedla. „Ale jako kuchařka musím říct, že jeho rozhodnutí už bylo důkladně propasírováno. Dejme se na cestu. Když budeme příliš otálet, vystavíme sira Terryho nebezpečí.“

Vyjeli z lesa a vydali se po svahu dolů, proťali cestu a nakonec zabočili na příjezdovou cestičku vedoucí ke hradu hraběte Bussarda. Ta byla z obou stran lemovaná osm stop vysokým cesmínovým živým plotem, který je chránil před poryvy větru vanoucího z polí. Bobule na keřích se s blížící se zimou už barvily do červena.

„Musíme se usmívat,“ připomněl jí Roland. Sám předvedl něco, o čem doufal, že je to přátelský úsměv, i když měl znepokojivé tušení, že se ve skutečnosti šklebí jako idiot. „Usmívat se a klábosit. Párečky si spolu pořád mají co říct, dokud nejsou pár roků svoji. Pak jim nejspíš dojdou témata.“

Usmívat se na Rolanda nečinilo Alison vůbec žádné potíže. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat. Jak to, že jsi nikdy neviděl princeznu? Vždyť jsi s ní zasnoubený.“

„To je domluvený sňatek. Všechny sňatky na téhle úrovni jsou domluvené. Moje rodina najala advokátní firmu, která jednala s královnou a jejími právníky. Nejsem si jistý, jestli se s tou dívkou vůbec někdo z těch lidí setkal.“

„Ano, ale ty ses do toho nijak nezapojil? Přece musela být příležitost se s ní setkat. To vůbec nejsi zvědavý?“

„Moje práce mě hodně zaměstnává.“ Roland pokrčil rameny. „Nevím, jaký by v tom byl rozdíl. Stejně je to jen formální sňatek.“

Formální sňatek? to Alison nedokázala pochopit. Jak se někdo mohl oženit s dívkou, kterou v životě neviděl? A jestliže ji neviděl, jak mohl vědět, že mu bude připadat přitažlivá. A pokud by ho nepřitahovala, mohl by i tak... tedy... a jéje! Náhle se jí rozbřesklo. No páni! pomyslela si.

Podívala se na Rolanda novými očima. Samozřejmě, pokárala se v duchu. *Jak jsi mohla být tak natvrdlá. Vždyť je to úplně jasné. Pečlivě upravený účes, švihácké šaty.* (Zapomněla, že je ještě před několika hodinami považovala za velice stylové a elegantní.) *A ty jeho znalosti umění a divadla. Divadla!* Alison se dál

usmívala, i když se jí srdce svíralo a bilo čím dál pomaleji, jako by se mu už ani nechtělo pokračovat. Nahlas řekla: „Co jsi to říkal o mých střevíčkách?“

„Cože?“

„Dnes ráno. V hostinci jsi říkal něco o mých střevíčkách.“

Roland se podíval na její nožku, odhalenou ve třmenu. „Aha. Jen jsem chtěl poznamenat, že se příliš nehodí k těm šatům.“

A je to jasné, pomyslela si Alison. *Opravdu bys měla víc chodit mezi lidi, děvče. Ztratit hlavu kvůli jednomu z nich... Možná se ve městě konečně trochu otrkáš.* Smutně potřásla hlavou; vzpomněla si na sira Terryho, Rolandova svalnatého, chlapáckého ‚společníka na cestách‘. Tak tohle pro ni rozhodně byla slepá ulička.

Ale co, její starost to není, rozhodla se nakonec. Jistě, bylo to trochu zklamání, to ochotně přiznávala, ale zároveň si připomněla, že Roland je stejně zasnoubený. Do jeho soukromí jí vůbec nic není. Nezajímá ji. Nepatřila k těm ženám, které klidně ukradnou snoubence jiné ženě. To v žádném případě. Byla tu jen proto, že měla starost o princeznu. Ubožáčka. Není divu, že se tak usilovně snažila vyhnout sňatku s ním. Teď to všechno dávalo smysl.

Alison se teď cítila trochu lépe, říkala si, jaké má štěstí, že ji nečeká domluvený sňatek. Usmála se na Rolanda a pak spolu klábosili o všem možném, dokud nedorazili na konec cestičky. Roland pokračoval přímo k hlavnímu vchodu, kde se najednou objevil strážný, podezřívavě si je prohlédl a pak se rozhodně postavil do cesty jejich koním. Než mohl cokoliv říct, Roland svého hřebce zastavil, lehce seskočil na zem a podal muži v

uniformě opratě. „Roland Westfield,“ řekl ledabyle. „Přišel jsem navštívit hraběte Bussarda. Podej mi otěže svého koně, drahá,“ řekl Alison, aniž poskytl muži čas odpovědět, pak mu předal i druhého koně a řekl: „Udržuj naše koně připravené, díky. Nemyslím, že bychom se zdrželi dlouho.“ Obrátil se zpátky k Alison. „Dovol, abych ti pomohl, drahá.“

Pomohl jí sesednout z koně, pak jí nabídl rámě a společně vyšli po schodech nahoru, přičemž ani na chvíli nepřestali vesele tlachat. Nenechali se vyrušit žádným ze strážných, kteří se před nimi postupně vynořovali, ani sluhou, který jim otevřel dveře a jemuž prostě podal svou navštívenku se slovy: „Roland Westfield ze Solcusu. Je hrabě Bussard doma? Pobýváme nedaleko a velice rádi bychom se s ním setkali. Pokud se mu to hodí, samozřejmě. Není v tom žádná potíž, že ne? Nevadí nám chvíli počkat.“ A než se komorník nadál, prošli kolem něj a pokračovali dál do domu. „Přines mé ženě sklenici vína, děkuji. A jednu pro mě. To bude všechno, děkuji.“

A pak kupodivu byli nejenom uvnitř domu, ale dokonce sami v přijímacím pokoji, docela útulné místnosti s měkkým kobercem, starožitnými židlemi a několika vkusnými sochami rozestavěnými mezi nábytkem. Vysoká okna sahající od podlahy až ke stropu zakrývaly šedozelené závěsy s červenými a černými třásněmi. Bylo to stejné barevné schéma jako na uniformách stráží. Alison si pomyslela, že hraběti muselo přeskočit, když poslal muže oblečené ve svých vlastních barvách, aby spáchali zločin. Možná to myslel jako výhrůžku, chtěl znovu předvést vesničanům, že nebude váhat použít násilí proti komukoliv, kdo se mu vzepře. Nebo byl prostě jen takový hlupák. Roland zadupal, pak

špičkou boty odstrčil roh koberce. „Teaková podlaha. Dovoz. Moc hezká.“ Prohlédl si malbu. „Tohle by mohl být pravý Alleandro nebo možná některý z jeho žáků. Odsud se to nedá poznat.“

Alison se také rozhlédla po místnosti. „Možná že bys teď měl raději potlačit svoje nutkání přearanžovat to tady. Schodiště je na druhé straně chodby. Nikdo nás nehlídá. Co takhle vyběhnout nahoru a pokusit se ji najít?“

„V domě je příliš mnoho lidí. Okamžitě bychom je měli všechny v patách. Drž se plánu. Teď je na tahu Terry. Možná se mu doopravdy podaří odpoutat pozornost.“

Alison nervózně přikývla. Věděla, že hrabě Bussard měl ve skutečnosti v úmyslu unést ji, ať už ho k tomu vedl jakýkoliv hanebný důvod. Jestlipak už věděl, že dívka, kterou jeho muži přivedli, je princezna? Po celou cestu sem si pohrávala s myšlenkou vrazit mu celé to jeho spiknutí do chřtánu, přijít k němu s ozbrojeným mužem po boku a rytířem čekajícím v záloze a pohrozit mu, že pokud okamžitě nepropustí Glorii, zavolá na něj královny muže. Chá! To by hraběte naučilo něco si na ni zkoušet! Až na to, že v jeho sídle bylo více ozbrojených mužů, než si představovala – alespoň šest uniformovaných, možná deset. A spousta sluhů, z nichž mnozí vypadali na siláky. Postupně si začínala uvědomovat, že se pustila do něčeho zatraceně nebezpečného. Možná nastal ten správný okamžik vysvětlit, jak se věci mají. „Rolande. Musím ti něco říct. Nejspíš je velice pravděpodobné, že mě hrabě Bussard velice pravděpodobně pozná.“

Roland přikývl. „Přesně to jsem si myslel.“

Jen málo poznámek dokáže vykolejit vlak myšlenek tak rychle. „Opravdu?“

„Vycházeli jsme z toho, že hrabě nepozná kuchařku z místního hostince. Je vcelku nepravděpodobné, že tam někdy bydlel nebo jedl, ale kdokoliv z jeho stráží nebo služebnictva mohl, a určitě mu to pověděli, když tě videli vcházet dovnitř.“

„Ehm, tak jsem to nemyslela.“

„S tím si teď nemusíš dělat starosti, miláčku.“ Rolandův hlas zněl opět blazeovaně. Do místnosti vešel sluha se sklenicemi vína na podnose. „Probereme to s hrabětem Bussardem, až sem přijde. A jestli se nemýlím, právě přichází.“

Bussard měl na sobě teplé tvídové šaty a na nohou solidní turistické boty. Dříve se rád procházel po nově nabytých pozemcích, těšil se ze svěžího venkovského vzduchu, naslouchal ptačímu zpěvu, švihal prutem po kytíčkách, až jim ulétávaly hlavičky, díval se, jak se pole lehce vlní ve vánku a dmul se pýchou, jak hezky se mu podařilo předchozího majitele podvést nebo přinutit silou, aby se jich vzdal. Všichni bývalí majitelé půdy byli jeden po druhém redukováni na pouhé pachtýře. Nyní mu patřilo skoro celé údolí, a proto už se tak často neprocházel, ale zvyk nosit solidní boty a šaty mu zůstal. Roland mu vykročil vstříc s napřaženou pravicí. „Hrabě Bussard? Roland Westfield. Jsem rád, že jste si na nás mohl udělat čas.“

Ale hrabě ho ignoroval. Zastavil se, vytřeštil oči na Alison a pak na ni zařval: „Co ty tady k čertu děláš?“

Zatraceně, pomyslel si Roland. Poznal ji. Ví, že je to obyčejná kuchařka.

Potřebuji plán, řekla si Glorie. A netrvalo jí dlouho jeden vymyslet. Jejím prvním krokem bylo sebrat ze stolu svícen, rozbít skleněnou tabulku v jedněch z francouzských dveří vedoucích na balkon a prostrčit jí ruku, aby zjistila, jestli tam náhodou není klíč nebo závora. Samozřejmě nebyla. Nacházela se ve třetím patře. Sama nedokázala přijít na jediný důvod, proč by někdo zamykal balkónové dveře zvenčí. Ale stejně to prověřila, protože architekti zhusta dělají divné věci a cítila by se jako naprostý pitomec, kdyby vyrazila dveře a pak zjistila, že si je mohla prostě odemknout klíčem.

Dobře, takže dveře ven byly zamčené a dveře dovnitř jakbysmet. Prohmatala zárubně obou a podívala se i pod koberec pro případ, že by si tam někdo ukryl náhradní klíč. Žádný nenašla a ani nečekala, že ho najde, ale prověřit to přirozeně musela. *V pořádku*, pomyslela si. *Nic překvapujícího*. Prozkoumala panty. Obojí dveře je měly zevnitř – mohla by se je pokusit rozebrat lžičkou? Ne čepy byly zajištěné ozdobnými patkami, které se daly odmontovat jen s pomocí speciálního nástroje. Nedaly by se patky ulomit? Snad ano, ale neviděla důvod, proč by se s tím měla namáhat. Existoval rychlejší způsob. Podívala se na stůl.

Opatrně postavila čajovou konvici, jeden šálek a talířek s chlebičky na podlahu do kouta. Pak jediným pohybem strhla ubrus a s uspokojením pozorovala, jak zbytek drahého porcelánového servisu dopadl na zem. Koberec sice zabránil tomu, aby se rozlétl na kusy, ale množství prasklin, odštěpků a uražených oušek stejně celou soupravu předurčilo na vyhození. Stůl byl solidní

odlitek z litiny, s okrouhlou mramorovou deskou. Byl těžký. Velice těžký. Nic lepšího si nemohla přát.

Byl tak těžký, že si musela dřepnout a strčit pod něj rameno, aby jej převrhla. Dopadl na zem s hlasitým zaduněním. Z okraje mramorové desky odlétly úlomky. Glorie zaváhala a zaposlouchala se; obávala se, aby hluk nepřilákal nežádoucí pozornost. Nikdo se ale neobjevil. Teď už jen stačilo, aby stůl odvalila proti dveřím. Při prvním nárazu se dveře prohnuly. Většina skleněných tabulek praskla. Druhý a třetí náraz a dřevo kolem zámku se rozštíplо. Sklo se vysypalo na zem. Několik dalších nárazů a stůl prošel dveřmi.

Když dveře otevřela a vyšla ven, chladný vítr zazmítal závěsy. Zjistila, že stojí na úzkém balkónku se zábradlím z kované oceli a dívá se na trávník pod sebou. Za ním se rozprostírala obdělávaná pole, nyní holá a hnědá, se zbytky sklizně, a za nimi se tyčila temná hradba lesa. Přikývla. To byl její cíl. Jestli se jí podaří dostat se k lesu, může se v něm ukrýt. Pohlédla dolů a přitom si dávala dobrý pozor, aby příliš nevystrkovala hlavu. Byla ve třetím patře. Příliš vysoko, aby seskočila. Nejspíš by se nezabila, ale určitě by si zlomila nohu nebo kotník, pravděpodobně obě nebo oba. Dole byla spousta lidí, kteří stáli na stráži, pracovali nebo spěchali dovnitř a ven. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se dostala přes trávník a pole, aniž by ji někdo spatřil.

Na tom nezáleželo. Terry ji zachrání. Vyrazí z lesa na válečném oři, zbroj se mu bude lesknout na slunci, meč vysoko vztyčený k nebi. Smete všechen odpor, chytí ji do náručí a odveze ji do bezpečí. Dokonce by i mohl mít bílého koně. Při turnajích byla tahle barva mezi rytíři velice oblíbená.

Sama sebe přesvědčovala, že se jen neutápí v pubertálních dívčích představách. Byla koneckonců dáma v nesnázích. Terry byl rytíř. Takové věci přece dělal pořád. Kromě víkendů. Ty si obvykle nechával volné, ale kvůli ní by určitě udělal výjimku. Nejspíš už je na cestě sem. Věděl, že je v Bornewaldu. Našel barona Waylesse. Zjistí, kde je uvězněna. Tím si byla naprosto jistá. Všechno, co musí udělat, je dostat se dolů k němu.

Vrátila se zpátky do místnosti, zavřela dveře, zataáhla závěs, aby zamaskovala vytržené panty. Pak si vzala šálek čaje, který předtím postavila do kouta, a pomalu usrkávala, zatímco zamyšleně podupávala špičkou nohy o zem a prohlížela si závěs. Ne, ten se nehodí. Příliš tenký, příliš průsvitný. Nebude dost pevný.

Takže zbýval jen ubrus. Odložila šálek a prohlédla si ho. Nebyl to žádný poctivý čtverec lněné látky s colmcillským uzlíkovým vzorem. Byl sice tlustší než závěs, ale pořád nebyl dost pevný. Glorie se nakonec rozhodla, že tři proužky spletené do copu by mohly vytvořit provaz dost silný, aby unesl její váhu. Spletené kousky sváže dohromady. Ačkoliv se zaplétáním o hodně zkrátí, odhadovala, že by tak mohla dostat něco kolem dvanácti stop provazu. Stopu bude potřebovat, aby jej uvázala k zábradlí, a když pak po něm sešplhá dolů a pověsí se za konečky prstů, bude muset skočit už jen – hmm – deset stop. Ano, deset stop, to se dá zvládnout i na tvrdém povrchu.

Otevřela svoje šitíčko, vytáhla z něj vyšívačské nůžky a jala se stříhat ubrus na pruhy. Chvilí jí to trvalo, protože drobné nůžky nebyly pro takovou práci uzpůsobené. Splétání jí šlo naopak docela rychle, ale neměla ani ponětí, kolik času už uplynulo. V místnosti

nebyly hodiny a obloha byla zatažená mraky, které zakrývaly slunce. *Musím si pospíšit*, pomyslela si. *Terry tu bude každou chvíli*. Nevěděla sice, jak ji najde, ale o tom, že ji najde, vůbec nepochybovala. Možná dokonce objeví všechny ty útržky krajky, které cestou vyhazovala. V mysli se jí vynořily pochybnosti. Nemilosrdně je zapudila. Samozřejmě že ji zachrání.

Provaz dokončila zhruba ve stejnou dobu, kdy dopila čaj a dojedla chlebičky. Vyzkoušela ho tak, že ho jedním koncem přivázala ke klíče dveří a potom se na druhý pověsila celou svou váhou. Když nepovolil, zase ho odvázala, opatrně se vyplížila na balkon, přivázala jeden konec provizorního lana k zábradlí a pak se odvážila vyhlédnout přes okraj. A on tam byl.

Jo! poblahopřála si. Nenačasovala to skvěle? Narovнала se a zamávala mu. Terry ujížděl přes pole na rychlém koni, meč držel vzadu a dole, zatímco druhou rukou svíral otěže a pozorně řídil svého oře. Když narazil na zavražovací příkop, přeskočil ho s takovou lehkostí, že se mu ani meč v ruce nezachvěl, pak dorazil k nízké kamenné zídce oddělující pole od trávníku a přeskočil ji také. Mraky se v tu chvíli rozestoupily a on se na okamžik koupal ve slunečním světle. Glorie si pomyslela, že ještě nikdy nevypadal tak úžasně. V duchu si předsevzala, že až se vrátí domů, najme umělce, aby tu scénu zvětčil na plátno.

Mezitím Terry upoutal pozornost Bussardovy malé armády strážných, kteří se proti němu rozjeli v nepravidelné útočné linii. Když se k němu dostal první z nich na dosah, Terry se rozmáchl mečem a vítr zanesl ke Glorii zvuk, jež vydal po srážce s protivníkovou zbraní. Trochu ji překvapilo, že meč při tom skutečně zazvonil, i

když ne tak čistě jako kostelní zvony – spíš to připomínalo zabimbání kravského zvonce. Síla nárazu srazila strážného ze sedla a on dopadl do mokré trávy. Terry ani nezpomalil. Vykryl výpad druhého strážného, prorazil jejich řadu a zamířil přímo k hradu. Strážé obrátily svoje koně a pustily se za ním.

Glorie znovu zamávala. „Terry! Já jsem tady!“ Zjevně ji neviděl. Dorazil k hradní bráně, odkud se proti němu vyhrnuli další muži, pěší, vyzbrojení píkami a holemi. Terry dojel až k nim a výhrůžně sekl mečem do vzduchu. Muži se stáhli. Jezdci za jeho zády ho obklopili. Rytíř otočil svého koně rovnoběžně s hradební zdí a rozjel se přímo pod Glorie balkon. Viděla ho teď přímo pod sebou. Její provizorní lano mu skoro zavadilo o ruku. Pořád o ní ale neměl ani tušení. „Terry! Tady nahoře!“ Její slova zanikla v dunění kopyt koní pronásledovatelů. Terry zahrnul za roh a zmizel jí z dohledu. Strážé ujížděly za ním. Pak všechno utichlo.

Glorie vběhla do místnosti a pověsila se celou váhou na bílé sifonové závěsy. Konzola držící záclonovou tyč se vytrhla ze zdi a spadla na ni. Glorie vyvlekla závěs na balkon, popadla tyč, na které vel, a začala jím mávat jako obrovskou bílou vlajkou. Nebyla ale dost silná a nečekaný poryv větru jí vlajku vyrval a odnesl ji dolů na trávník. „Zatraceně.“ Vrátila se pro druhý závěs, který už držela pevněji. Bílý šifón vlál ven z hradu jako vlajka oznamující, že se jeho osazenstvo vzdává, nebo skutečně velká reklama na prodej svatebních závojų. Tak či tak se to nedalo přehlédnout.

Jenže on to přehlédl. Dunění kopyt oznámilo, že se jezdci vracejí z opačné strany hradeb. Terry, sehnutý nad šíjí svého koně, se objevil jako první. Meč měl v pochvě.

Stráže se semkly do houfu; byly teď těsně za ním a stále se přibližovaly. Glorie se nahnula přes zábradlí a divoce mávala svou vlajkou. „Tady jsem, Terry!“ On ale ani nevzhlédl. Ke Gloriině překvapení pobídl svého koně patami a stočil ho zpátky k lesu. O několik minut později jí zmizel z očí v labyrintu černých kmenů. Šedivé postavy strážných zmizely s ním. Glorie osaměla; společnost jí dělal jen mrazivý vítr.

Nechala šifónovou vlajku, aby jí pomalu vyklouzla z prstů. „On mě tady nechal,“ řekla nevěřícně. „On ujel a nechal mě tady.“ Dlouho stála otupěle u zábradlí s pohledem upřeným k dalekému lesu, ale když nikoho neviděla, její myšlenky se pomalu obrátily dovnitř. Nevnímala ani pleskání křídel nad hlavou, ba ani černý stín, který ji náhle zahalil.

V panském sídle propukl zmatek, ale byl to organizovaný zmatek. Scornovi se povedlo v pozoruhodně krátkém čase shromáždit stráže a zároveň všechny bojeschopné sluhy, štolby a čeledíny, které nechal vyzbrojit, vystrojit a nasednout na koně. Muchluck stál v okně v prvním patře a zdobeným mosazným dalekohledem pozoroval, jak odjíždějí, když se k němu přihnul Bussard. „Vy dva!“ řekl hrabě, zastavil se a ukázal prstem. „Co tady postáváte? Copak nevíte, že jsme pod útokem? Scorn říkal, že chce mít každého muže před bránou!“

Thursby rozpačitě přešlápl. Tázavě se podíval na Muchlucka. Muchluck ani neodložil dalekohled a řekl: „Ano, pane. Poručík nám už dal rozkazy.“

„Tak proč tady stojíte... kde jsi vzal ten dalekohled?“

„Z vašeho stolu, pane.“

„Dej mi ho!“ Bussard mu ho vyrval z ruky.

„Nejsme pod útokem, pane,“ pokračoval Muchluck. „Jeden muž není útok. Je to ten rytíř, se kterým jsme se setkali na baronově panství.“

„Rytíř? Královský rytíř! Můj bože, jeden z králových mužů?“ Bussard začal zápasit s dalekohledem ve snaze přesvědčit se na vlastní oči, co se venku vlastně děje.

„Nechávají se najímat na soukromé akce, pane,“ vysvětloval Thursby. „My si myslíme, že by to mohl být tento případ. Nenapadá nás jediný důvod, proč by král posílal rytíře do Bornevaldu. Všechno jste držel hezky pod pokličkou.“ Zaujal Muchluckovo místo u okna. „Vida. Poručík už ho skoro má.“

„Ano,“ řekl Bussard. „Vlastně chci říct ne. Teda ano, neexistuje žádný důvod, proč by se na mě měl král zlobit. Vůbec žádný. Nemá nejmenší důvod posílat sem rytíře. Tak o co tady vlastně jde?“

„Diverzní akce,“ vysvětlil Muchluck. „Ten chlápek je profík. Ani na chvíli ho nenapadlo, že by mohl sám zaútočit na hrad. Jenom se snažil odlákat vaše muže, zatímco se sem někdo jiný pokusí propížit. Proto jsme se já a Thursby rozhodli zůstat zde.“

„On spadl!“ zvolal Thursby. „Poručík spadl z koně!“

„Je raněný?“

„Ne,“ odpověděl Thursby zklamaně. „Už se zvedá.“

„Zkontrolujeme všechny brány. A pane? Přikážete sluhům, aby zavřeli okna a zakryli je okenicemi. Nikoho

sice dlouho nezadrží, ale aspoň uslyšíme, kudy se probíjejí dovnitř.“

„Dva mladí už jsou uvnitř.“

„Cože? Chci říct, promiňte, pane?“

„Alison Waylessová a její přítel. Přišli sem před slabou půlhodinkou. Po vši té práci, co jsme měli s tím, abychom se jí zmocnili, si sem sama přijde a zabuší nám na bránu.“

Muchluck už běžel k přijímacímu pokoji. Náhle se zarazil. „Pane? Vy jste pustil baronovu dceru dovnitř? Ale kdo je pak ta dívka, kterou jsme přivezli ráno?“

„Nikdo! Jen obyčejná holka, která se náhodou potloukala po baronově domě. Vůbec na ní nezáleží.“

„Ale záleží na ní králi, když poslal rytíře, aby ji ochraňoval.“

„Nesmysl! To není jisté. Nejspíš je to pouhá shoda okolností.“

„A Waylessovic holka, která vás nenávidí, se tady ukáže s nějakým cizím týpkem, a vy je oba pustíte dovnitř?“

„Snažil jsem se chovat normálně.“

Kdyby hrabě Bussard nepatřil k vyšší sociální vrstvě, Muchluck by jej opovržlivě zpražil pohledem. Místo toho jen položil ruce na svůj opasek s mečem a zeptal se: „Je ten mladík ozbrojený?“

„Má dvorský meč.“

Muchluck se otočil a vyrazil z místnosti takovou rychlostí, že hrabě měl co dělat, aby mu stačil. „Thursby a já u ho sebereme. A zatímco to budeme dělat, hrabě Bussarde, navrhuji, abyste zadržel to děvče.“

„Souhlasím.“ Hrabě se natáhl po klice dveří přijímacího pokoje. Pak se zarazil a nechal Thursbyho,

aby mu je otevřel. Než ale mohl stisknout kliku, Muchluck mu položil ruku na rameno a jemně ho odstrčil stranou, pak přidřepł a přitkl oko ke klíčové dírce. Nic neviděl, a tak mlčky pokynul svému mladšímu kolegovi, aby dveře otevřel. Pak, s mečem taseným, vešel do místnosti jako první. Thursby ho v těsném závěsu následoval. Hrabě šel hned za nimi. Roland ani Alison uvnitř nebyli.

V okamžiku, kdy se z lesa vynořil útočící, mečem mávající rytíř, se v domě strhl poprask. Hrabě, strážé a služebnictvo spěchali ke dveřím a oknům. Ozývaly se rozkazy, bouchání dveří a dusot kopyt, do kterého se mísily běžné zvuky vzrušení a paniky, a na Rolanda a Alison v tu ránu všichni zapomněli. Stalo se zkrátka přesně to, co Terry plánoval, i když to nikdo z nich doopravdy nečekal. „Nemyslím, že jsem kdy viděl plán, který by fungoval tak dobře,“ poznamenal k tomu Roland, zatímco se rozhlížel po prázdném přijímacím pokoji. „Když nám ho líčil, zdálo se to být tak nepravděpodobné.“

„Ten plán také předpokládá, že najdeme Glorii,“ připomněla mu Alison. „Raději bychom se do toho měli pustit. Oni se brzy vrátí.“

„Tak tedy nahoru.“

Pro Rolanda zůstávalo záhadou, k čemu hrabě Bussard nebo kdokoliv jiný potřebuje dům o sto čtyřiceti sedmi pokojích, zvláště když ve spoustě z nich bylo ubytováno služebnictvo potřebné k tomu, aby uklízelo ostatní pokoje. Výsledkem bylo, že se dům absolutně

nedal v rozumné době celý prohledat. Vyběhli po hlavním schodišti do druhého patra, rozhlédli se na obě strany a pak se rozhodli, že jako první propátrají východní křídlo Roland tasil meč. Alison vylovila ze svého vaku kuši. Zprvu se plížili chodbou po špičkách a opatrně nahlíželi do zavřených pokojů. Museli otevírat i velké přiborníky a skříně pro případ, že by se Glorie ukrývala v některé z nich. Spousta dveří byla zamčená. Poté, co prohledali asi půl tuctu nezamčených pokojů, vzdali veškerou snahu o nenápadnost a jednoduše rozrazili dveře, nahlédli dovnitř a přešli k dalším. Nakonec Roland řekl: „Tohle zabírá příliš mnoho času.“ Našel šňůru zvonku a zazvonil na sluhu. „Myslím, že existuje snazší způsob.“

Netrvalo to ani minutu, než se služka objevila, ale Alison to připadalo jako celá věčnost. Byla to velice mladá dívka, která – soudě podle pohledů, jež neustále vrhala k oknům – se mnohem více zajímala o události venku než o svou práci uvnitř. Nepochybně za to mohlo právě její mládí, že ji poslali, aby se podívala, proč někdo zvoní, když všichni ostatní sledovali akci. „Pane?“ řekla.

„Omlouvám se, moje milá,“ řekl Roland vlídně. „Nevšimla s náhodou, že má hrabě ještě jiné hosty než nás? Například mladou ženu střední postavy, světlé vlasy, dobře oblečenou, svázanou, s roubíkem v ústech a v pytlí?“

„Ne!“ prohlásilo děvče okamžitě. Oči se jí rozšířily strachem. „Já jsem ji vůbec neviděla. Nikdo si ničeho nevšiml! Všichni jsme měli práci někde jinde, když ji sem přinesli, takže o tom vůbec nic nevíme. Zvlášť já. Nevím, kdo je to, kde je, ani... ani... není pravý, že ne?“

„To tedy je,“ ujistil ji Roland. Pomalu převracel mezi prsty zlaták, který vytáhl z měšce. „A bude celý tvůj, když nás k ní dovedeš.“

Dívčiny oči se upřely na minci, jako když červenka sleduje červa. Zlato má na některé lidi ten účinek. „Já nemůžu, já nemůžu,“ šeptala. „Muž ve středních letech z hor. Neodvažujeme se mu protivit.“

„Ten se o tom nikdy nedozví.“ Roland neměl tušení, o čem to mluví. „Tento týden je pryč, účastní se setkání čarodějů v Angostuře.“ Vložil jí zlaták do dlaně. Její prsty se kolem něj automaticky sevřely. „Tu máš. Jen mi řekni, jak se k ní dostaneme, a pak můžeš jít.“

„Zaved’ nás k ní,“ řekla Alison. „Nemarní čas.“

Rozkaz vydaný ženou v drahých šatech dívku svým způsobem uklidnil. Byli skoro na konci chodby v druhém poschodí. Služebná je vedla opačným směrem, než kde zahájili svoje pátrání, do západního křídla hradu, a tam otevřela jedny dveře vedoucí do boční chodby. Na jejím konci bylo schodiště. „Je tam nahoře,“ řekla.

„Hmm, to je služební schodiště, že?“ zeptal se Roland s pohledem upřeným do špatně osvětlené šachty. „Vážně bych byl raději, kdybys nám mohla ukázat –“

„Tak hni sebou,“ přerušila ho Alison a jemně do něj zezadu strčila. „Já zůstanu tady a budu hlídat dveře.“ Potěžkala kuši.

„Už mne nebudete potřebovat, paní,“ řekla dívka. „Vyjděte po těch schodech nahoru a najdete ji v místnosti na konci chodby vlevo. Já... musím jít.“ Protáhla se kolem Alison a odběhla pryč, minci stále pevně sevřenou v hrsti.

Alison se za ní dívala, dokud nezahnula za roh. Pak obrátila pozornost k velkému schodišti uprostřed hradu, po kterém se míhaly stíny. Stáhla se zpátky do chodby a zavřela za sebou dveře. „Někdo sem jde,“ zašeptala. „Rychle, běž.“ Roland se rozběhl vzhůru po služebním schodišti. Alison přitkla ucho k zavřeným dveřím a naslouchala zvuku kroků za nimi, doufajíc, že je minou.

Ale silné dveře a měkký koberec na podlaze jí nedovolily něco zaslechnout – luxus a kvalita někdy bývají na obtíž. Podívala se po klíčové dírce, ale dveře neměly zámek. Několik příštích minut se nic nedělo. Glorie si uvědomovala, že hrad má spoustu místností, které je třeba prohledat. Mohlo to nějaký čas trvat, než se dostanou k téhle. Pokušení vykouknout nakonec zvítězilo nad opatrností. Glorie odložila kuši, přitkla oko ke škvíře ve dveřích a opatrně stiskla kliku. Zrovna se chystala dveře malinko pootevřít, když zjistila, že se jí klika pod rukou sama pohybuje. Rychle uskočila a popadla kuši. Tak tak se jí podařilo zaujmout pozici, když dovnitř vešel hrabě Bussard.

„Tak to by stačilo, mladá dámo,“ řekl, když uviděl kuši. „Dejte mi to.“ A natáhl ruku.

Tohle byla pro Alison jasná nárážka, aby utrousila nějakou sarkastickou poznámku a pak ho střelila mezi oči. Ona tomu ale odolala. Pouze zvedla kuši a namířila. Neměla to na svědomí její jemná, duchovně založená, pacifistická povaha ani necítila morální dilema, které jí zabraňovalo řešit problémy za použití násilí. Vlastnictví zbraně určené k jedinému výstřelu vás ale obvykle donutí, abyste si ji šetřili jako poslední možnost. Jakmile tak říkájíc vystřelíte svou municí, nezbude vám moc možností k další akci, snad jediné pokusit se z toho nějak

vymluvit. Nicméně vztek, který se jí zmocnil pokaždé, když pomyslela na Bussarda, v ní vřel. Muselo se to zračit v její tváři, protože Bussard zvedl ruce nad hlavu a o krok ucouvl.

„O co se to k čertu snažíš, hrabě Bussarde? Chtěl jsi mě unést? Ty egocentrický imbecile! Vážně si myslíš, že by ti můj táta připsal svou půdu jako výkupné? Protože to je naprostá pitomost. Smlouvy podepsané pod nátlakem nejsou platné.“

Bussard spustil ruce. „Děkuji za naprosto zbytečný právní rozbor, Alison. Nezapomínej, prosím, že tady jsem právo a spravedlnost já. Smlouvaje platná, pokud ji platnou uznám. Ale s tebou jsem měl poněkud méně přímočaré úmysly.“

Dívčín prst se napjal na spoušti kuše. „Zato já mám pro tebe něco zatraceně přímočarého.“ Alison na okamžik zapomněla na Rolanda a Glorii. Myslela jen na rodiny, které Bussard zničil, a na svého vlastního otce, jehož přivedl na mizinu. Ruce se jí třásly, což z kuše, kterou v nich držela, nedělalo o nic menší hrozbu. Bussard pozpátku uskočil a zabouchl jí dveře před nosem.

Několik dlouhých minut strávil mlčky a nahnutě, protože zírání na špičku střely ve žlábků kuše v sobě má něco, co vám zaručeně rozbuší srdce, a nikoliv vzrušením. Když se otočil, zjistil, že za ním stojí Muchluck s Thursbym. „Je tam,“ řekl a kývl hlavou ke dveřím.

„Viděli jsme,“ přikývl Muchluck.

„Jděte pro ni.“

„Jistě,“ řekl Thursby.

„Samozřejmě,“ dodal Muchluck. Ani jeden z nich se nehnul.

„Ale no tak,“ řekl Bussard. „Je to jen obyčejná holka.“

„S kuší.“

„Má jen jediný výstřel. Vy jste dva.“

„Což je naprosto přesvědčivý argument,“ odtušil Muchluck.

„Vaše vůdcovství pro mne vždycky bylo vzácnou inspirací, pane,“ řekl Thursby. „Pokud by vám nevadilo ji odzbrojit, jen protentokrát, jsem si jist, že bych se mnohému přiučil.“

„Zatraceně! Dal jsem vám přímý rozkaz!“

„Ehm, hrabě Bussarde,“ začal vysvětlovat Muchluj „Víte, jak to chodí v románech, když uprostřed nějaké bitvy přikáže velící důstojník jednomu ze svých mužů aby udělal něco totálně stupidního? A ten chlápek to – co já vím? – z oddanosti věci, z poslušnosti nebo z jiných pohnutek udělá? No, tak tohle není ten případ.“

Obličej hraběte zrudl zlostí. Stejně rychle se zase uklidnil, když uviděl, že po hlavním schodišti přichází někdo jiný. Byl to poručík Scorn a kráčel se strnulostí muže, jehož pozadí nedávno absorbovalo důsledky těžkého pádu. Už se mu podařilo odstranit ze svého oděvu většinu bahna, ale pořád byl hodně špinavý a i za chůze se snažil očistit si ruce kapesníkem. „On mě srazil z koně,“ řekl hraběti. „Ale mí muži ho dál pronásledují. Chytíme ho a přivedeme sem. Navrhují, abychom ho dali Muži ve středních letech z hor spolu s tou dívkou. Proč jste vy dva pořád ještě tady?“ zeptal se Muchlucka a Thursbyho.

Oba gardisté zasalutovali, zjevně jen proto, aby viděli, jak zkřivil tvář bolesti z natlučeného ramene, když jim odpovídal na pozdrav. „Tví muži věří, že ten rytíř měl komplice, kteří pronikli do domu,“ řekl hrabě.

Scorn se na ně zamračil. „To mi připadá krajně nepravděpodobné,“ zavrčel. „Je to jen jeden muž a my ho chytíme. Teď mluvím o našich mužích, kteří jsou tam venku a plní dané rozkazy,“ řekl ostentativně Muchluckovi a Thursbymu. „Nicméně, když už jste s tím vy dva přišli, můžete se po nich podívat. Začněte v přízemí a pokračujte směrem vzhůru. Pust’te se do toho.“

„Velmi správně, poručíku. Důkladně to tady prohledáme,“ přisvědčil Bussard. „Vlastně jsme to už dělali, když jste sem přišel.“ Poplácal se po kapse a pak ukázal na dveře. „Poručíku, myslím, že jsem někde na chodbě ztratil svou tabatěrku. Byl byste tak laskav a přinesl mi ji?“

Scorn se na něj udiveně podíval a pak otevřel dveře. Hrabě, Muchluck a Thursby uskočili ke stěně. Vzápětí uslyšeli zadrnčení tětiny následované pádem těla.

Bussard se otočil k oběma gardistům. „Teď jděte a přiveďte ji.“

Roland našel dveře, které mu služebná označila. Byly masivní, byly pevné a byly zamčené. Potřeboval by něco těžkého, čím by je vyrazil, nebo něco dlouhého, tenkého a dostatečně tvrdého, čím by se pokusil odemknout zámek. Nejprve se ale musel ujistit, že se jedná o správné dveře. Jemně na ně zaklepal a tiše zavolal: „Princezno? Princezno Glorie?“ Nikdo neodpovídal. Zopakoval

klepání a znovu zavolal, tentokrát hlasitěji. Pořád žádná odpověď. Rozhodl se, že nejlíp bude zajít pro Alison a nechat ji na stráži u dveří, zatímco bude hledat nějaký vhodný nástroj.

Vrátil se ke schodišti na konci chodby a seběhl po něm dolů, kde našel Alison, jak se pokouší praštit hraběte Bussarda kuší do hlavy. Jeden z uniformovaných gardistů se jí v tom snažil zabránit. Bussard si kryl hlavu oběma rukama.

Žádný z nich si Rolanda nevšiml, dokud neuslyšeli nezaměnitelný zvuk meče taseného z pochvy. „Nechte ji být.“

Thursby neměl tasený meč a obě ruce měl plné vzpouzející se dívky. Trhl s ní tak, že se nacházela mezi ním a špičkou Rolandova meče. „Odhod’ to, chlapče, nebojí zlomím ten její půvabný krček.“

„Pochybuji. Pust’ ji, nebo nechám tady hraběti okusit svou čepel.“

„Dej mi ji,“ řekl Bussard.

„To sotva,“ odpověděl Thursby, aniž spustil oči z Rolanda.

Roland si všiml jeho vypočítavého pohledu a vyložil si ho zcela správně. „Na to zapomeň. Abys mohl tasit meč, musel bys ji nejdříve pustit, a já tě prošpikuji, než ho stačíš vytáhnout z pochvy. Jestli ji okamžitě nepustíš zabiju tady hraběte. Máš jenom jednoho rukojmí a jste tady dva.“

„Počítat ještě umím,“ zabručel Thursby.

„Přísahal bych, že tuhle konverzaci jsem už někde slyšel,“ vložil se do toho Bussard. „Je to jen amatér s mečem dobrým leda tak pro parádu, Thursby. Dej mi to děvče a zabij toho idiota.“ Jeho sebevědomý tón poněkud

zrazovala skutečnost, že během řeči pomalu couval za Thursbyho. „Au!“ vyjekl, když ho Alison kopla do kotníku.

„Víte, pane, to je vlastně pravda,“ řekl Thursby. Náhle se otočil a mrštil Alison Bussardovi do náručí. Pak se postavil před Rolandem, ruce založené na prsou daleko od jílce meče a řekl: „V pořádku. Pojd’ a zabij mě.“

Roland zaváhal. To byl omyl, ale zcela pochopitelný. Muž před ním byl neozbrojený a hrabě zápasil se vzpouzející se Alison. Měl se prostě vrhnout vpřed, ale tušil, že je v tom nějaký háček. A měl pravdu. Právě když dospěl k rozhodnutí, ucítil na zádech špičku meče.

„V pořádku, chlapče,“ uslyšel za sebou hlas. „Odhod’ to.“ Byl to Muchluck, který vyběhl po hlavním schodišti do třetího poschodí a pak se vrátil po služebním, aby se dostal Rolandovi do zad.

Roland zaskřípal zuby, ale upustil meč a zvedl ruce nad hlavu. Thursby tasil vlastní meč a šel sebrat ze země ten Rolandův. Alison sebou na chvíli přestala zmítat. Bussard ji popadl za vlasy a obrátil ji obličejem k sobě.

„Tak to by bylo,“ řekl jí. „Původně jsem měl v úmyslu nechat si tě tady na svém hradě, ale teď si říkám, že to nestojí za ty potíže. Baronův rod dnes vymře po přeslici.“ Když se ho znovu pokusila kopnout, zkroutil jí ruku za zády a stlačil jí hlavu dolů.

„Pust’ ji, hrabě Bussarde,“ řekl Roland. „Ona s tím nemá nic společného. Tvůj zlotřilý plán na unesení princezny stejně neměl šanci uspět. Král se –“

„Drž zobák,“ řekl mu hrabě. Pustil Alisoninu hlavu. Jednou rukou ji stále pevně držel za loket a druhou vytáhl

Rolandovi z kapsy vizitku a zamával mu jí před obličejem. „Roland Westfield? Z Westfieldových pekáren? A ty se odvažuješ nazývat mě zlotřilcem? Prodáváš krájený chléb! To svinstvo jedí i malé děti!“

„To není příliš férové srovnání –“

„Odved'te je na střechu a tam je připoutejte řetězy,“ přikázal Bussard gardistům. „Víte, co máte dělat. Necháme je tam pro Muže ve středních letech z hor. Ráno bude po problému.“ Protáhl se kolem nich a zamířil k bočnímu schodišti. Zjevně nesdílel Rolandův odpor k používání vchodů pro služebnictvo a nebo mu prostě jen nepřipadalo vhodné vést vězně středem domu.

Roland zaťal pěsti. Muchluck si toho všiml a dloubl ho mečem do zad. „Jestli se někdo z vás o něco pokusí, zabijeme toho druhého.“ Podíval se na Thursbyho, který držel Rolandův meč s jílcem vykládaným drahokamy, pak sklouzl pohledem po pochvě na Rolandově opasku. Kování měla ze stříbra a i ji zdobilo několik drahokamů. Muchluck mu ji odepnul, aniž přitom spustil oči a špičku svého meče z Rolanda. „A teď sebou hněte.“

Roland váhavě následoval hraběte do třetího patra a za ním kráčel Muchluck, za nímž šla Alison a za ní zase Thursby, který teď nesl dva meče, kuši a Alisonin vak. Zahnuli za několik rohů, až hrabě konečně zastavil před úzkými dveřmi. Na rozdíl od ostatních dveří na hradě, které měly křišťálové kliky, bohatě zdobené rámy a nátěr v ladících barvách, tyto byly bílé bez jakýchkoliv okras s jednoduchou zástrčkou z kované oceli. Hrabě položil ruku na kliku. Hodil Muchluckovi klíč. „Vyzvedni to druhé děvče a přiveď je sem nahoru. Já půjdu ven a počkám na něho. Až uvidíme, že se blíží, necháme je tam a stáhneme se do bezpečí.“

Strážní přikývli a odvedli Rolanda s Alison na konec chodby. Muchluck jim nařídil, aby se postavili s rukama přitknutýma na zeď, a pak je hlídal, zatímco Thursby odemykal dveře. Oba gardisté se všemi těmi klíči, meči a zavazadly dost zápasili – Thursby nejevil žádnou chuť pustit z ruky drahocenný meč, aby se mohl věnovat klíčům – ale nakonec se mu podařilo zaujmout takovou pozici, aby mohl popadnout Glorii, kdyby se pokusila utéct. Roland si všiml, že to jsou ty dveře, na které klepal. Takže mu služebná nelhala. Takovou moc má zlato. „Nehýbej se,“ varoval ho Muchluck znovu. Ale i kdyby měl Roland nějaký plán, nestihl by jej realizovat. Protože Thursby konečně odemkl dveře.

Klika se mu vysmekla z prstů jako svíjející se had. Dveře se rozletěly a vystřelila z nich pěst, která zasáhla Thursbyho přímo doprostřed obličeje. Thursby pozpátku zavrával a svalil se se zaduněním na zem. Z místnost vyrazil Terry skokem hodným horského jelena. Kop Thursbyho do hlavy a ještě se stačil otočit dost rychle na to, aby odrazil Muchluckovu ránu. A to byl tak jediný odpor, k němuž měl gardista příležitost. Rolan se na něho vrhl zezadu a oba šli k zemi. Terry odkop Muchluckův meč a pak přiložil hrot svého ke gardistovu hrdlu. Roland vstal, vzal si svůj vlastní meč a pochvu a zatímco si ji připínal, Alison přikročila k Thursbym a sebrala jeho meč. Thursby se posadil, hlavu sevřeno v dlaních.

Následovala delší pauza, kdy se všichni snažili popadnout dech.

„Jste oba v pořádku?“ zeptal se Terry. „Našli jste Glorii?“

„Ne, sire Terry,“ odpověděla Alison. „Jak jste se sem dostal? Co se stalo s ostatními strážemi?“

„Zavedl jsem je do lesa, tam jsem se jim ztratil a vrátil jsem se. Brzy dorazí taky. Kde je princezna?“

„Mysleli jsme si, že je s vámi.“

Terry zavrtěl hlavou. „Ne. Zahlédl jsem ji na balkoně, když jsem projížděl kolem, ale když jsem se pak vrátil, už tam nebyla. Mávala vlajkou, aby na sebe upoutala mou pozornost. A nechala mi tam provaz, abych mohl vylézt nahoru. To mi hodně pomohlo.“

Roland ukázal na otevřené dveře. „Hrabě měl za to, že je tady. A jedna ze služek nám řekla totéž.“

„No, tak tady není.“ Terry se podíval na Muchlucka, který ležel jak dlouhý, tak široký na podlaze. Posunul o kousek hrot svého meče, aby mohl Muchluck pohnout hlavou.

„Nám hrabě taky řekl, že je tady.“

„Možná se rozhodla pro útěk na vlastní pěst,“ poznamenala Alison. „Spustila se po provaze a utekla, zatímco strážní pronásledovali vás.“

„Ne,“ řekl Terry. „Na tom balkoně došlo k zápasu. Viděl jsem dost bojišť, abych to poznal na první pohled.“ Ukázal skrz otevřené dveře. „Použila stůl, aby vyrazila dveře na balkon, ale venku s někým zápasila.“ Znovu se podíval na Muchlucka. „Kde je hrabě?“

Muchluck neodpověděl, dokud do něj znovu nedloubl mečem. „Na střeše. Čeká, že ji tam přivedeme.“

„Tak jdeme.“

Vrátili se na chodbu, ale tentokrát vedli tři zachránci dva gardisty. Když došli ke dveřím, ve kterých zmizel hrabě Bussard, zjistili, že jsou otevřené a za nimi se nachází další schodiště, vedoucí podle všeho na střechu. Bylo široké jen pro jednu osobu; druhá by se možná mohla protáhnout kolem, pokud by se obě natočily

bokem. Terry se podíval nahoru. Bylo to strmé schodiště zakončené nahoře dalšími dveřmi. Dveře byly pootevřené – škvírou prosvítalo světlo. Otočil se k Muchluckovi „Ty dveře jsou železné?“

„Hrabě je nechal opancéřovat, když se začal stýkat s Mužem ve středních letech z hor.“

„Co je tam nahoře?“

Muchluck a Thursby si vyměnili pohledy. „Vlastně ani nevím,“ řekl Muchluck. „Něco velice zlého. Muž ve středních letech z hor nemá rád cizince. Pokud už s sebou vzal hrabě někoho nahoru, byl to vždycky jen poručík.“

„Dobře.“ Terry se znovu podíval nahoru. „Nu, teď budete mít příležitost ukojit svou zvědavost, protože vy dva půjdete první. A rovnou zapomeňte na to, že byste třeba nahoře mohli rychle proběhnout dveřmi a zabouchnout nám je před nose. Nejsme hlupáci.“

„Vyběhnout na střechu,“ odpověděl Muchluck zachmuřeně, „natožpak zavřít za sebou ty dveře je to poslední, co by mi přišlo na mysl.“

Po schodišti vyšli v řadě za sebou. Muchluck se zlehka opřel o dveře a pokusil se vyhlédnout štěrbinou ven. Přiložil k nim ucho a zaposlouchal se. Nakonec zlehka zaklepal na železo. „Hrabě Bussarde?“ zavolal tiše.

Z druhé strany dveří se ozvalo pleskání obřích křídel.

„Utíkejte,“ křikl Muchluck. Chopil se kliky a dveře zabouchl. Zvenčí uslyšeli děsivé škrábání drápů po železe. Klika se otočila Muchluckovi v rukou. Sevřel ji pevněji, zaklonil se a celou svou váhou se snažil udržet dveře zavřené.

„Glorie!“ vykřikl Terry. Vyběhl po schodišti, srazil Thursbyho z cesty a přelezl přes něj. Když se dostal ke dveřím, odstrčil Muchlucka, popadl kliku a otevřel je.

A praštil sebou na zem, jak mu Thursby podtrhl nohy Muchluck se okamžitě chopil kliky a dveře zase zabouchl. „Zbláznil ses? Neotevírej ty dveře!“

„Tam venku je Glorie!“

„A my jsme tady a tady zůstaneme!“

Roland přišel Terrymu na pomoc a snažil se od něj Thursbyho odtrhnout. Thursby ho ale držel pevně a pokusil se skopnout Rolanda ze schodů. Ztratil však rovnováhu, narazil do něj a oba se skutáleli dolů. Přitom s sebou strhli i Terryho. Alison stačila jen tak tak uskočit.

Terry se z hromady propletených těl vyhrabal první a rychle se rozběhl zpátky nahoru. Hluk venku mezitím ustal. Muchluck seděl na horním schodu. Odsunul se stranou, aby Terry mohl projít. Terry to udělal.

Zjistil, že se ocitl na ploché střeše mansardového přístavku. Před dveřmi se nacházela dřevěná plošina, vyztužená trámy, jako by měla odolat velké tíze. Do některých trámů byly zavrtány šrouby s oky a z některých ok vely řetězy s okovy na konci. Na sloupku z litiny byla upevněná lampa a signální zrcadlo.

Okovy byly prázdné. Plošina byla prázdná. Střecha byla prázdná. Hrabě Bussard byl pryč. Vlastně ne úplně pryč. Zůstala tam jeho hlava, ale ani ta nebyla v příliš dobrém stavu. Po Glorii nebylo nikde ani památky.

Po šest let popisovala každá úředně schválená učebnice ve Dvaceti královstvích kauzu sir David Pěti draků versus království Lacunae, nebo Pětidrakový Davey, jak ho nazývali, případně jen DD. Stalo se, že v království Lacunae vypukla občanská válka, ve které proti sobě stáli král Hansen zvaný Arogantní a jeho bratranec Allen zvaný Al Držkoun. Jelikož byl králův hrad v obležení Držkounových ozbrojených sil, král Hansen poslal svou rodinu s vojenským doprovodem do skrytého útočiště pevnůstky, kterou nechal pro tento účel tajně zbudovat v horách. Nacházela se v úzké rokli, ukryté v boku strmého útesu, kde řadu let tichá a prázdná čekala, až ji budou potřebovat. Naneštěstí se během těch let do inkriminované oblasti nastěhovali draci.

Podle pověsti unikl jen jediný voják, aby o tom mohl přinést zprávu. Zle zřízený a krvácející z mnoha ran se dopotácel do nedaleké vesnice a tam vyprávěl, jak byla celá jejich výprava pozřena kolonií draků, až na princeznu Ginu, které samotné se podařilo uniknout do bezpečí pevnůstky. Údajně to celé vyprávěl ve verších a po závěrečném kupletu vydechl naposled. Nezapomínejte, že to bylo pohádkové království. Takové věci se tam stávaly.

Než se příběh dostal do královského paláce, byl u moci král Allen, Hansen a většina jeho dvora byli pobiti a nezůstal nikdo, kdo by věděl, kde se ta pevnůstka vlastně nachází, ba jestli vůbec skutečně existuje. Nikdo se ani nijak zvlášť nehrnul ji hledat. Bylo po válce. Tolik se toho muselo obnovit, přeorganizovat, zasít a znovu vyrobit. Nový král nestál o následnici svého předchůdce, která by jeho situaci jenom zkomplikovala. Kromě toho mu bylo jasné, že je to děvče stejně už nejspíš po smrti.

Nebo si to alespoň všichni mysleli. Až do toho dne, kdy byl do paláce povolán sir David. Nový král seděl za stolem, na němž se vršily haldy papírů. Lidé ho nyní nazývali král Al Uzurpátor, takže si musel nechat natisknout nové dopisní papíry a vizitky. „Davey,“ řekl. „Najdeš mi princeznu Ginu.“

„Ha, ha, ha.“

„Bez legrace, já to myslím vážně. Vždycky se najde nějaký potíživista, který se jen třese na to vyvolat další revoluci. Nemůžeme si dovolit nechat jim legitimního potomka. S ní by snadno získali širokou podporu.“

„Ona je mrtvá, Ale.“ Sir David a král bojovali bok po boku v mnoha bitvách, takže si tykali. „Je to už rok. I kdyby se jí nějakým zázrakem podařilo dostat se do bezpečí, dávno už musela zemřít hladu.“

„Proto musíš donést její kosti. Už teď se mezi lidmi povídá, že přežila, a v příštích pěti letech se to tu bude hemžit lžiprinceznama, které o sobě budou prohlašovat, že jsou právoplatné dědičky trůnu. Musíme nade vši pochybnost prokázat, že je mrtvá.“

Sir David se zamračil. „A na to stačí její kosti?“

„Určitě měla nějaké šperky, prsteny a podobné věci, které se dají identifikovat. Měla královskou tiaru.“

„Cože to?“

„Čelenku z masivního zlata. Patřila k sesterstvu.“

Sir David stále váhal. „Když já nevím, Ale. Podle pověsti ji hlídá smečka draků.“

„Jistě, ale to bude nejspíš pouhá nadsázka. Víš, jací draci jsou. Mají příliš nesnášenlivou povahu, než aby spolu dokázali žít ve větších komunitách. Nejspíš tam bude jen jeden drak.“

„No tak to ti pěkně děkuju.“

„Tak já ti něco povím, Davey,“ řekl král Al. „Když mi přineseš Gininu mrtvolu, můžeš si nechat tu tiaru.“

Siru Davidovi trvalo dva měsíce, než zjistil, kde se pevnůstka nachází – nakonec ji vystopoval podle stavebních záznamů. Ze své vyvýšené pozice na útesu ho princezna Gina spatřila dřív, než on zahlédl ji. Už čtrnáct měsíců žila jen o dešťové vodě a krkavcích, které chytala do ok vyrobených z nití ze svého šitíčka. Okamžitě začala jednat. Z kabelky vytáhla poslední zbytky mýdla a kosmetiky, které si celou tu dobu šetřila, a než slunce proniklo do strže a zalilo ji svými zlatými paprsky, měla vlasy čisté a vyčesané a rty a oči dokonale naličené, takže na tu vzdálenost vypadala stejně půvabně jako všechny princezny ve Dvaceti královstvích. Až na to že byla na pokraji smrti hlady, ale to bylo v pořádku. Štíhlá postava byla toho roku v módě. Sir David se do ní zamiloval na první pohled. Bez legrace, vážně se to stalo. Nebuďte takoví cynici.

Takže už musel jen zabít pět draků, kteří pevnůstku střežili, a Gina nezahálela ani v tomto ohledu. Více než rok studovala jejich zvyky a odhalila všechny jejich úkryty, a pomocí zrcátka ze své pudřenky tyto informace odvysílala siru Davidovi. I tak to byl čin vyžadující značnou odvahu, sílu a zručnost, pobít pět draků – zabít byť jen jediného draka jakéhokoliv druhu je čin hodný slávy – a sir David si zasloužil veškeré pocty, jichž se mu později dostalo, ale stejně to svým způsobem byla týmová práce. A pak ti dva vyrazili na cestu domů, kde je s jásotem a ovacemi přivítala celá země.

Tedy až na krále.

„Pro boha, Davey,“ řekl a chytil se rukama za hlavu. „Nechtěl jsem, abys ji sem přivezl živou!“

„S tím se nedalo nic dělat, Ale.“

„Zrovna se mi dařilo začít sjednocovat zemi. Ona je tu třetí den a už se mi dvůr začíná dělit na prodržkounovskou a arogantistickou frakci. Copak jsi ji nemohl shodit z útesu, nebo něco takového?“

„To by nebylo rytířské, Ale.“

Král luskl prsty. „Mám to, Davey. Oženíš se s ní.“

„Cože?“

„Jo, to je ono. Ty jsi držkounovec a ona arogantistka. Jasně. Obě frakce spojí láska, všichni budou šťastní, médiím se to bude líbit.“ Král Al vstal. „Sire Davide, za tvou odvahu, galantnost a tak dále, bla, bla, bla, tě odměňuji rukou princezny Giny. To bude bomba.“

„No, já nevím, Ale.“

„V čem je problém? Říkal jsi přece, že ji miluješ?“

„To jo. Jenomže víš, když jsem ji viděl poprvé, byl jsem jenom obyčejný rytíř. Ted' jsem známý hrdina a holky se řadí do fronty, aby se mnou mohly strávit noc. To není nejlepší doba na to se oženit.“

Jenomže když se král rozhodne odměňovat, rytíř nemůže odmítnout. Král Al si zavolal princeznu Ginu na tajnou schůzku, kde jí velkoryse nabídl, že ji nepopraví, a dokonce ji prohlásí za svou dědičku za předpokladu, že nebude zpochybňovat jeho právo na trůn. Už v tom směru připravil smlouvu. Princezna Gina si ji pozorně přečetla, vzala pero, které jí podal, a vrazila mu ho do oka. Koneckonců jí vyvraždil rodinu a čtrnáct měsíců na vodě a syrovém krkavčím mase dokáže děvče pořádně nakrknout. Pak se provdala za sira Davida, sjednotili zemi a oba žili šťastně až do smrti.

Samozřejmě, dnes si ve Dvaceti královstvích všichni *myslí*, že tenkrát v horách zahynula hlady. To proto, že

její příběh znají pouze ze slavné opery *Princezna Gina* – hudba Antonio Rosinetti, libreto Jake McGurk – kde umírá v jeho náručí poté, co zazpívá strhující árii *Perché siete così ritardati?* (Proč ti to trvalo tak dlouho?). Ale to je jen opera. Opera má končit tragicky. Ve skutečnosti žili šťastně až do smrti A založili precedens. Když rytíř zabije draka, musí se oženit s nejbližší princeznou, která je k mání. Proti tomu není odvolání.

„Gryf,“ zopakovala Alison.

„Gryf,“ řekl Muchluck znovu. „Jsou obrovští.“ Rozpráhl ruce v gestu, které mělo naznačit něco hodně velkého. „Dost velcí, aby odnesli koně. Jsou zlí. A žerou holky. Je to součást dohody, kterou uzavřel hrabě Bussard s Mužem ve středních letech z hor. Dokonce i čarodějové si musí některé věci kupovat a investovat. Hrabě byl jeho agent pro styk s veřejností. On tutlal Bussardow záležitosti a Bussard zase legalizoval ty jeho. Nebo s alespoň staral o to, aby se zákon díval jinam.“

„Viděl jsi ho?“

„Čaroděje? Ne. Raději se drží tak říkajíc v povzdálí. Kdykoliv potřebuje jednat s lidmi, využívá prostředníky jako byl hrabě Bussard. Stařec z hor to dělal taky tak.“

„Až na dívky, které unesl. Ty ho přece vidět musely.“

„Možná. U čarodějů není nic jisté.“

Všichni společně opustili střechu a vrátili se dolů do Bussardovy knihovny. Byla vkusně navržená, se spoustou vysokých oken, která zajišťovala dostatek přirozeného světla, klubovkami a prosklenými skříněmi

na knihy. Roland se jal prohledávat police, zatímco Muchluck a Alison stáli u okna a dívali se na čarodějovo sídlo. Jeho horské útočiště bylo sice zahaleno mraky, ale Alison je viděla už mnohokrát. Mráz jí běhal po zádech už jen při pomyslení, že byla Glorie odvečena na tak zlověstné místo.

Otřásla se a podívala se dolů. Bussardovy strážce ujížděly pryč. Vlastně odcházeli všichni. Z brány se valil proud sloužících, kteří spěchali po šterkové cestičce nebo rovnou přes louky, na zádech svůj nejnutenější majetek sbalený v tom, co zrovna bylo po ruce. „Vracejí se do města.“

„Ani my bychom tu neměli zůstat. Není tady bezpečno. Kdo ví, co čaroděj chystá? Z jedné strany se na nás žene král, který si jde pro svou dceru, z druhé strany Muž ve středních letech z hor, a když sebou nehodíme, uvízneme tady jako v kleštích.“

Alison už oběma gardistům vysvětlila, že unesli princeznu Glorii, dceru medullského krále. Chvilí trvalo, než jí uvěřili, ale všechno nepřátelství pak rázem skončilo.

Muchluck a Thursby se teď mohli přetřhnout, aby spolupracovali. Také toužili co nejrychleji vypadnout z hradu. I když Muchluck naznačoval, že by rád dostal příležitost vyřídít si to se sirem Terrym, byl ochoten odložit to na později –

Při zvuku tříštěného skla sebou oba trhli. Mezi skříněmi se vynořil Roland s několika tlustými svazky pod každou paží. „Našel jsem jen pár knih. Všechny byly v jediné skříně a ta byla zamčená.“ Zatímco otevíral nejtlustší z nich, Alison přistoupila k němu. Přestože byly všechny knihy pravidelně oprašované, tahle pořád

vypadala hodně stará. Kůže na hřbetě se na okrajích loupala a na deskách ji pokrývala pavučina jemných prasklin. „Nejstarší zmínka pochází od Aristeia, v jeho epické básni *Arimaspiia*. Říká, že jejich domovina leží někde za Issedones a nepřetržitě válčí s Arimaspijci o zlato, které vytěžili a shromáždili ve svých horských pevnostech. Dej mi tamtu knihu, prosím.“

Alison mu podala další svazek z hromady, nazvaný *Indika*. Na pohled vypadal nověji, ale papír uvnitř byl zažloutlý a lámaný. Podle všeho měl novou vazbu. Roland jej otevřel na označené straně. „Ketias Cnidian je umřelý do Skýtie. Popisuje je jako mimořádně zlé obří čtyřnohé ptáky se lvími drápy a orlí hlavou. S výjimkou krvavě rudé náprsenky jsou celí černí.“

„Takže jestli se tady ten člověk neplete,“ řekla Alison a kývla hlavou směrem k Muchluckovi, „nejsou teď ani ve Skýtii ani v Iedones, ale tady v Medulle.“

„Čaroděj ho sem mohl přivolat. Nebo si někde sehnal jeho vejce a vychoval si ho sám.“

Do knihovny vešel Thursby a vlekl dvě velké brašny z vepřovice. Jednu podal Muchluckovi. „Se stříbrnou plátovou zbrojí zdrhly služby, než jsem se k němu stačil dostat. Komorník mu sebral prsteny a zlaté knoflíky z košile. Stříbrné lžičky přirozeně zmizely nejdříve, podařilo se mi získat pár stříbrných svíců a stříbrnou konvičku na smetanu. Ostatní chlapi už vyprázdnili příruční pokladnu.“

„Jestli máte v úmyslu tohle místo vydrancovat,“ řekl Roland, „zdejší umělecká díla mají mnohem větší cenu než stříbro.“ Ukázal na protější stěnu, na které visel obraz mladé ženy v šeru mezi kamennými stěnami. „To je

Madona ve sklípku od Ambrosie Pesce. Na každé aukci byste za ni dostali fůru peněz.“

„Příliš neskladné,“ odpověděl Muchluck. Zamyšleně si zamnul bradu. „Vrať se do ložnice a vem jeho hedvábné punčochy,“ řekl Thursbymu. „Snadno se přenášejí, snadno se prodávají a nějakou tu penny nám hodí. Hedvábné košile vezmi taky, jestli nějaké najdeš. Pak odsud můžeme vypadnout.“

„Dobře,“ řekl Thursby. Podíval se na knihy na stole. „Říkal jsi jim o tom gryfovi?“

„Jo.“

„A řekl jsi jim, co žerou?“

„Dívky,“ odpověděla za něj Alison.

„Panny,“ upřesnil Thursby.

Alison se zatvářila znechuceně. „Zase to klišé s pannami? Co je na panenství tak světoborného? Draci, jednorožci, černokněžníci, kněží – copak jsou všichni posedlí panenstvím? Proč nikdy nikoho nenapadlo shánět pro své zlotřilé účely ne zrovna nevinné, o to však zkušenější děvče?“

Muchluck se na mladou ženu zamyšleně podíval. „Panenství musí být cenné, jinak by se tolik holek nezdráhalo nechat se o ně připravit.“

„To by stačilo,“ pokusil se zakročit Roland. „Byl bych vám vděčen, kdybyste si pro svou konverzaci vybrali nějaké méně citlivé téma.“

„I chlapci přece mohou být panici,“ vedla dál Alison svou. „Tak jak to přijde, že se zlí čarodějové nikdy nesnaží unést je?“

„Děvčata se nejspíš chytají snáze než kluci,“ vysvětlil jí Muchluck. „Nevidí ho. Když muž přijde do let, začne být pro hezké holky neviditelný.“

„Cože?“

Dveře knihovny se otevřely a zase zavřely, jak dovnitř vešel Terry. Ve tváři měl odhodlaný, nekompromisní výraz. Aniž cokoliv řekl, rozhlédl se po místnosti. Jeho zrak padl na vázu s květinami. Vzal ji, květiny odhodil na zem a vodu si vylil na obličej. Pak přešel k oknu a utřel si ruce do závěsů, zatímco pohled zachmuřeně upíral přes údolí ke strmému útesu, na němž přebýval Muž ve středních letech z hor.

„Terry,“ vyrušil ho z úvah Roland. „Kde jsi byl?“

„Ve stáji. Musel jsem se postarat o naše koně. Prchající gardisté s sebou vzali všechny koně hraběte.“

„Zatraceně,“ řekl Muchluck. „Na to jsem nepomyslel. Budeme muset po svých.“

„Nejdřív mi ukážeš, kde je zbrojnice. Budu potřebovat kopí a dlouhý meč. Docela by se mi hodila i sekera.“

„Bojová sekera, nebo ta na sekání dříví?“

„Jakákoliv bude vyhovovat.“

„Co se chystáte podniknout?“ zeptala se ho Alison.

„Musíme dojet pro vojáky,“ řekl Roland. „Na čaroděje nemůžeš zaútočit sám. Někde tady poblíž přece musí být vojenská posádka.“

„V tomto údolí ne,“ odpověděl Muchluck. „Hrabě se o bezpečnost staral sám.“

„Jak je daleko? Den jízdy? Dva dny?“

„Příliš daleko,“ prohlásil Terry. „Nemáme čas.“ Ukázal z okna. „K úpatí hor je to čtyři hodiny jízdy. Půl dne počítám na výstup na vrchol. Mohl bych se tam dostat zítra před úsvitem. Zvířata v zoo se krmí jednou denně. V divočině žerou spíš méně často. Za

předpokladu, že s dnes našel hraběte Bussarda a krmí se jen jednou denně je pořád ještě naděje, že ji zachráním.“

„Jak ji chceš zachránit? Ty bestie jsou hodně velké Terry. Bojují s draky. Viděl jsi někdy nějakého gryfa Víš vůbec, jak vypadá?“

Terry se na Rolanda zamračil, pak přešel místnost a zamířil kolem něj k jedné ze skříní. Krátce si prohlédl knihy, jednu z nich si vybral, donesl ji ke stolu a položil ji před něj. *Fieldinguv klíč k určování ptactva, motýlů a oblud*. Terry přelétl očima rejstřík a nalistoval stranu, kterou potřeboval: „Podívej se na tohle,“ řekl a podal knihu Rolandovi.

Ostatní se shlukli kolem nich a nahlíželi jim přes ramena. „Tomu nevěřím,“ řekl Thursby. „Tady se píše, že v lesích Medully je budníček menší vcelku běžný. Já tady žiju celý život a ještě jsem budníčka menšího neviděl.“

„Na protější straně!“ zavrčel Terry.

„Gryf,“ četl Roland. Pak všichni ztichli, oči upřené na ilustraci.

„Ježkovy oči,“ vydechla Alison.

Každý schopný návrhář vám řekne, že jsou jisté kombinace, které prostě nevypadají dobře a nikdy nebudou. Obvykle se pak rozpovídá o vzorech, ale totéž platí i o materiálech a površích. Například hedvábné ponožky s tvídovým oblekem. Perly a černá kůže. Kožešina a peří. Obrázek, který byl rozšklebenou směsicí kožešiny, peří, svalů, drápů a ostrého, zahnutého zobáku, znázorňoval stvůru, jež v sobě spojovala děs a odpornost s lacinou okázalostí. Vypadalo to jako něco, co vyrobil stvořitel s destruktivní povahou a velice mizerným vkusem.

Roland si odkašlal. „Terry,“ řekl opatrně. „V žádném případě nechci pochybovat o tvých profesionálních schopnostech, ale myslím, že tohle je tak trochu mimo tvou ligu. Měli bychom poslat pro toho druhého chlápka.“

„Pro kterého druhého chlápka?“

„Vždyť víš. Toho, co zabil draka v Oblongatě. Nemůžu si teď vybavit, jak se vlastně jmenoval.“

„Huggins,“ řekla Alison. „Sir Huggins. Taky jsem o něm slyšela. Roland má pravdu, sire Terry. Potřebujeme někoho, jako je on.“

Terry se na ni zamračil. „Huggins nezabil... není tak docela... nemyslím, že...“

„Omlouvám se, jestli jsem zranil tvou pýchu, Terry. Jsi velice silný a odvážný. Ale vážně bychom měli zavolat někoho, kdo s tím má zkušenosti.“

„Huggins ve skutečnosti neudělal –“

Thursby přečetl popek k obrázku. „Gryfové se živí převážně mladými pannami.“

„Okamžitě mě doved'te do té zatracené zbrojnice!“ zařval Terry.

Na doupěti Muže ve středních letech z hor nebylo nic děsivého ani strašidelného. Alespoň ne navenek. Vlastně Glorii se svými lomenicemi a hrázděnými zdmi připomínal spíš nějakou luxusní horskou chatu než pevnost zlého čaroděje. Nebyla však v náladě, kdy by dokázala něco takového ocenit. Probrala se v závěji mokrého sněhu uprostřed malého nádvoříčka, ořesená a prokřehlá mrazem. Její poslední vzpomínkou bylo, že ji

gryf upustil z výšky střechy. Když se podívala nahoru, pořád tam ještě byl: čtyřma nohama opatřenýma dravčími spáry se držel skály nad chatou a ona začala rychle pozpátku ustupovat, po rukou a kolenou se plazila rozbředlý sněhem, aby unikla jeho nepřátelskému pohledu, čirý instinkt ji nasměroval k teplu dveří. Vztyčila se na kolenou, sáhla po klice, otevřela si, vplazila se dovnitř, dveře za sebou zase zabouchla, zastrčila závoru a teprve pak se postavila, zády se opřela o stěnu a rozhlédla se.

Stála na parketové podlaze, která zoufale potřebovala vyleštit. Kolem bylo volně rozhozeno několik koberců. I ty byly značně zanedbané. Ve zdech byla okna, ale úplně zamlžená vysráženou vodou, takže dovnitř nepropouštěla mnoho světla. Glorie zprvu nikoho jiného neviděla. V centru pokoje se nacházelo rozměrné polohovatelné lehátko. Vedle stál noční stolek s lampou. Když si byla jistá, že už zase dokáže jít bez opory, došla k němu a prohlédla si jej. Na stolku ležela ilustrovaná kniha s cviky na záda, hromádka lékovek a několik prázdných plechovek od nízkokalorického piva. Stěny pokrývaly řady polic, většinou zastavěné středoškolskými sportovními trofeji.

V místnosti byl krb, který se stal Gloriiným dalším cílem. Uvnitř praskal oheň. Natáhla k němu ruce a ohřívala si je, až se přestala chvět, pak se otočila a hřála si pozadí, dokud jí ze šatů nezačala stoupat pára. Přitom se snažila vymyslet nějaký plán. Muže ve středních letech z hor neviděla, dokud na ni nepromluvil. Překvapilo ji to, protože seděl v koutku hned u krbu. Jejímu pohledu však jakýmsi zvláštním způsobem unikl.

Měl její šitíčko, jehož obsah si rozložil na kolenou. Vzal kousek krajky, přidržel ho tak, aby jím prosvítalo světlo z krbu, a řekl: „Moc hezké.“

„Dělala jsem ji sama,“ odpověděla Glorie. Samotné jí to znělo hloupě, ale musela něco říct, zatímco si ho prohlížela. Odhadovala ho tak na pětáctýřicet, ale vypadal docela zachovale, i když už mu začínalo růst břicho, kterého se už nezabývá bez ohledu na to, kolik sklapovaček denně udělá. Vlasy, na spáncích šedivějící, měl komplikovaně vyčesané v marné snaze zakrýt lysinu velkou jako dlaň. Na sobě měl vlněný propínací svetr a khaki kalhoty v pase na gumu.

Když si ho Glorie pořádně prohlédla a on nedal nijak najevo, že si uvědomuje její přítomnost, rozhodla se, že se chopí iniciativy sama. „Jsem Glorie, medullská princezna, nejstarší dcera krále –“

„Já vím velice dobře, kdo jsi,“ přerušil ji Muž ve středních letech z hor. Opatrně rozmístil obsah jejího šitíčka po krbové římsě. Teprve když s tím byl hotov, podíval se na ni. „A ty zase víš, kdo jsem já, takže si můžeme formality ušetřit.“

„Tak dobře. Poděkuji ti, že jsi mi vrátil moje šitíčko, a pak mi můžeš vysvětlit, jak se dostanu z těchto hor. Nemusíš mě doprovázet, zvládnou to sama. Nemusím snad ani dodávat, že jsi v pořádném průšvih, ale pokud budeš odtud spolupracovat, bude k tomu přihlédnuto a –“

„Nepůjdeš nikam,“ prohlásil její hostitel. „Mám s tebou plány. Bojím se, že se ti tvoje úloha v nich nebude líbit, ale na druhé straně, ta nejnepříjemnější část bude trvat jen chvíli.“

„Promiň,“ opáčila Glorie, „ale které části věty jsem medullská princezna jsi nerozuměl? Můj otec má slušně

velkou a dobře vyzbrojenou armádu, a jestli mi ublížíš, pošle ji na tebe.“

„Mám svoje informace, princezno. Král nemá tušení, kde jsi. Jeho rytíři tě hledají v západní části Medully. Sám nechápu, co jako princezna pohledáváš v Bornevaldském údolí, ale obávám se, že tvoje stopa končí na hradě hraběte Bussarda. Jestli vůbec někdo z jeho mužů ví, co se stalo, těžko to půjde ohlásit úřadům.“ Změřil si Glorii od hlavy k patě. „Moc hezké. Pět a půl stopy vysoká, světlé vlnité vlasy, modré oči, jemná plet', ma teřské znaménko na –“

„To je znamínko krásy,“ přerušila ho Glorie.

„Ale i tak je mimořádně půvabné.“

„Děkuji, to je od tebe hezké, že to říkáš. A teď, jestli už jsme skončili s výměnou lichotek –“

„Ale ve Dvaceti královstvích jsou princezny vždycky krásné, že? Vždycky. Zjevně v sobě mají princezny něco magického. Možná v krvi.“

„Něco v krvi?“ zopakovala Glorie. Rozhodně se jí nelíbil způsob, jak to vyslovil. Zamračila se a pak se její tvář znovu rozzářila, když se usmála na čaroděje. „Aha, už chápu. Bojím se, že tady došlo k nedorozumění. Ty si asi myslíš, že já jsem princezna. Kdepak. Ve skutečnosti se *jmenuji* Princezna. Ne, rozhodně nejsem královské krve. Já vím, že je to poněkud neobvyklé jméno, ale moje matka hrozně toužila po miminku, zatímco můj otec chtěl spíš kolii, takže když jsem se narodila, pojmenovali mě –“

„Krev,“ řekl Muž ve středních letech z hor. „Můj gryf se živí půvabnými dívkami.“ Řekl to naprosto věčně. Glorie z toho ke svému zděšení vyvodila, že má

co do činění s cvokem. „Dává přednost živé kořisti,“ dodal.

V tu chvíli už bylo Glorii naprosto jasné, že ji ten čtyřicetiletý čaroděj nenechá odejít. Její situace ji nijak zvlášť netěšila. Být zachráněna statečným a udatným rytířem v sobě má jisté romantické kouzlo, ale nechtěla z toho dělat zvyk. I toho nejgalantnějšího rytíře se časem může zmocnit dojem, že začínáte zneužívat svého postavení. Otočila se ke krbu a znovu si začala nahřívát ruce, ale tentokrát to udělala proto, aby se mohla nenápadně rozhlédnout po místnosti a omrknout si okna a východy, jestli by se některým nedalo utéct. „Samozřejmě,“ řekla, aby rozptýlila čarodějovu pozornost a také aby potlačila ten svíravý pocit kolem žaludku. „Živá kořist. Působná dívka a předpokládám, že by měla být panna. Po světě se sice poflakuje spousta nezkušených chlapců a ani o obyčejné ženy není zrovna nouze, jenomže o ty se čarodějové nikdy nezajímají, což ve mně budí silné podezření, že si tím vším spíš jenom ukážete nějaké ty svoje zvrhlé choutky a o magický aspekt věci vám vůbec nejde.“

„Já myslím, že je to prostě otázka nabídky a poptávky,“ odpověděl čaroděj. „Mladí muži jsou postradatelní. Nemají skutečnou cenu. Posíláme je do válek a masakrujeme je po tisících. A staré ženy? Ty také nikoho nezajímají. Všem se spíš jen uleví, když je konečně po nich. Ale když zmizí krásná dívka, schází všem. Zbude po ní prázdné místo v životě mnoha lidí. A právě to prázdné místo je to, co se zaplňuje magií. Nebojím možná magie prosakuje. Připouštím, že to je pro mne pořád ještě velká neznámá.“

„Jenomže ten tvůj domácí mazlíček právě s velkou chutí poobědval hraběte Bussarda, který nebyl ani půvabný ani ženského pohlaví, takže já si myslím, že vůbec není v jídle tak vybíravý, jak se mi tu snažíš namluvit.“

„Je to samec. Ve skutečnosti mu nejvíce chutnají koně. Samice je dole. Ještě není dospělá. Je to pouhé holátko a nedovede létat. Ale máš pravdu. S krmením jsou problémy. Snažil jsem se ji vypiplat, jak se dá, ale vypadá to, že jsem zatím nedokázal sehnat správné dívky“

„To je mi vážně líto.“

„Děvčata vždycky předstírají, že jsou čistá a nevinná, ale gryf to pozná okamžitě. Je to doopravdy zvláštní. Jednorožci mají tuhle schopnost také. Tak či tak, dříve to nebyl takový problém, ale dneska ti mladí nevydrží čekat.“

„Jistě.“

„Podle mě za to mohou rodiče. Jsou tak zaměstnaní vlastní kariérou, že si ani nenajdou čas naučit svoje děti dobrým mravům.“

„Ano, ano, nic už není jako dřív. Na tobě je hned vidět, že jsi velice mravný člověk, takže mě ani neudivuje že se nad tím tak pohoršuješ.“

„Hele, já tohle nedělám pořád. Jde mi jen o to mít dva gryfy. Chovný pár.“

Glorie se nenápadně podívala k oknu. Gryfa neviděla, ale na to, jak vypadal, nezapomene nikdy. Z představy, že by někdo chtěl něco takového chovat, se jí obracel žaludek.

Nahlas to ale neřekla. Místo toho prohlásila: „To je vážně hezké. Určitě z nich bude báječný páreček. Chápu,

jak se těšíš, až ti budou ty maličké spárečky škrábat po parketách domu... příbytku – ale rozmysli si dobře, než mi odpovíš – nenapadlo tě někdy pořídit si raději štěňátko?“

„Mně je úplně jedno, jestli budou mít mladé,“ zavrčel Muž ve středních letech z hor. Sepjal ruce, jako by si je chtěl začít spokojeně mnout, ale včas se vzpamatoval a jen si prolomil klouby na prstech. „Hlavně že si postaví hnízdo. Jde mi o to zlato.“

„Mohl bys to zopakovat?“ Glorie o krok ucouvla.

„O zlato! Copak to nechápeš, zlato! Oni si staví hnízdo ze zlata. Obrátí naruby třeba celé pohoří a najdou ho – neptej se mě jak – a vyrvou ho ze skály svými drápy. Pak si na útesu postaví hnízdo celé ze zlata! Libry zlata. Stovky liber zlata. Celé tuny.“

„No to je skvělé. Vážně skvělé. Ze všech potrhých bláznů, co jich na světě je, mě musel unést zrovna chlápek se zlatou horečkou. Jiná děvčata unesou zvrhlí psychopati zmítání nepopsatelnými, temnými vášněmi. Ta aspoň vstoupí do dějin jako oběti nějaké neuvěřitelně bizarní vraždy, ale já? Kdepak! Ze všech nejobyčejnějších, nejnudnějších a nejzprofanovanějších mánií je touha po zlatě tou nejstupidnější.“ Glorie soptila vzteky. Byla unesena, mokrá, prokřehlá, hladová, vyděšená, a navíc se cítila hluboce uražená. „Zlato. Naprosto neužitečný žlutý kov, který se hodí nanejvýš tak na náušnice. Nedá se z něho udělat ani pořádná pánev na smažení. Přesto je svět plný lidí, kteří o něj celý život bojují, intrikují kvůli němu, hromadí ho a pak nad ním slintají. Tuny zlata, říkáš? Jsi vážně cvok.“

„Je to pravda!“

„To víš, že jo. Zlatá horečka. Znáš týpky, jako jsi ty. Pořád se ženou za nějakou vidinou. Mláďí jsi strávil pátráním po potopených pokladech, že je to tak? A taky jsi hledal zlato v horách, že? Patrně jsi měl partnera, někoho, s kým ses nakonec pohádal kvůli nějaké pitomé zlaté žíle, co za to ani nestála. Vsadím se, že máš někde ukrytou truhlu se zlatáky. Tu a tam si je vysypeš do postele, pak se v nich válíš a spíš s nimi. Nebo je máš možná ukryté pod podlahou, zazděné za krbem.“ Glorie vztekle kopl do krbu a k jejímu úžasu se jeden kámen pootočil.

„Nepřibližuj se k tomu!“ Muž ve středních letech z hor byl rázem na nohou. Glorie si všimla, že na nich má sandály obuté přes ponožky. Popadl ji za ruku a smýkl jí pryč od krbu. „Na tomhle dělám už více než deset let. Za gryfí vejce jsem zaplatil obrovskou sumu. Skoro mě to přivedlo na mizinu. Ani nevím, kolik mužů položilo život, když se pokoušeli získat achátová vejce a vydělat si tak ty peníze. Musel jsem je udržovat v teple, obracet a vlhčit, to všechno v naprosté tajnosti. Mláďata jsem vychoval osobně a nedovedeš si ani představit, kolik novin musíš nacpat pod gryfy. A teď můj plán přinesl ovoce a ty, moje milá, jsi důležitou součástí jeho úspěšného vyvrcholení.“

„Jdi ode mě!“ Glorie mu vytrhla ruku a vlepila čaroději políček. Vypadalo to, že ho ani necítil. Bez jediného slova jí ho oplatil a Glorie po té ráně odletěla až ke stěně. Potom ji hodil na podlahu a zamával rukama.

Přímo před jejíma očima se parkety odsunuly a objevily se otevřené padací dveře. Glorie si pomyslela, že by ráda věděla, jestli to je nějaké kouzlo, nebo jestli do podlahy nainstaloval dráty a převody a ovládá je skrytým

vypínačem. Ovanul ji nakyslý pach, zápach moči a hnoje svědčící o tom, že dole žije nějaké velké zvíře. Glorie se nadzvedla a po kolenou a rukou opatrně dolezla k okraji otvoru. Dole viděla jen tmou.

„Myslím, že jsou tak trochu jako komáři,“ řekl Muž ve středních letech z hor konverzačním tónem.

Glorie vzhlédla. „Cože?“

„K páření potřebují krev. Jako komáři.“ Glorie se stále tvářila nechápavě. „Nebo se možná mylím,“ pokračoval vesele. Náhlé změny jeho nálady princeznu jen utvrzovaly v přesvědčení, že mu straší ve věži. „Možná jen touží po nevinné dívce. Jako těhotná žena, která má chuť na nakládané okurčičky. Ale nemyslím, že už někdo nakrmil gryfa princeznou. Draka, to ano, ale ne gryfa. Je docela možné, že nás výsledek ještě překvapí. Třeba na to téma napíšu i článek.“

Glorie se podívala na dveře, kterými vešla dovnitř. Věděla, že vedou na nádvoří, a to střežil gryf. Tam tudy neunikne. A pak tam byly ještě jedny dveře, které vedly dovnitř. Nevěděla, kam konkrétně, ale to už musela risknout. Čaroděj jí stál v cestě. Bude muset proklouznout kolem něj. Napjala svaly, připravená vyrazit.

Muži ve středních letech z hor to neuniklo. „Nic takového,“ řekl a skočil po ní. Než stačila cokoliv udělat, stál vedle ní a pak ji kopl do boku takovou silou, že se zkroutila bolestí do klubíčka. Potom se jí opřel nohou v sandálu o záda a vši silou ji postrčil přes okraj díry.

Za normálních okolností by pak chvíli postál nad zejícím otvorem a s rukama vbok by shlížel dolů s výrazem ďábelského uspokojení, na tváři by mu hrál sadistický úsměv a tak podobně, jenomže místo toho

začal poskakovat kolem padacích dveří a ječet: „Jauva, jauva! Okamžitě pusť mou nohu!“

Glorii se podařilo chytit se ho jednou rukou za kotník. Zatímco mu zatínala nehty do kůže, druhou rukou zoufale šátrala kolem sebe a snažila se zachytit na hladké dřevěné podlaze. Pak se jí podařilo zaklínit loktem a vytáhla se nahoru. Čaroděj ji kopl do hlavy a dupl jí na prsty. Glorie zase sklouzla dolů. Volnou nohou ji tak dlouho kopal do ruky, až její stisk konečně povolil a ona začala padat. Zatímco se řítila dolů, ze tmy znělo zoufalé, táhlé ječení hrůzy, které jen pozvolna utichalo.

Muž ve středních letech z hor se podíval do díry. „Co to mělo znamenat?“ zeptal se podrážděně. „Ten sklep je jen dvanáct stop hluboký.“

„No tak promiň,“ ozval se zdola Glorii hlas. „Já jsem tady oběť. Můžu si ječet, jak se mi zlíbí.“

Ze tmy se ozvaly škrábavé zvuky. Přitkla se zády ke zdi ve snaze co nejvíce se zploštit, a přitom napínala sluch. Škrábání se ozvalo znovu, trochu blíže. Tentokrát v něm rozpoznala zvuk drápů na kameni a nebyly to malé drápy. „Co je to?“

„Ten druhý gryf,“ odpověděl čaroděj nad ní. Stáhl si ponožku a prohlížel si škrábance na kůži. Na kotníku se mu začínaly tvořit dvě velké podlitiny. „Samice.“

„Jo, myslela jsem si, že je to ten druhý gryf,“ odpověděla Glorie. Zavřela oči a znovu je otevřela v naději, že se lépe přizpůsobí tmě. „To byla řečnická otázka. Pojmenoval jsi ji? Vsaďím se, že ano.“ Zamžourala do tmy. Slyšela, jak se to k ní blíží, ale neviděla vůbec nic. Mluvení jí dodávalo odvahy. „Vsaďím se, že s ní mluvíš, že je to tak? Vsaďím se, že stáváš nad její klecí, házíš jí dolů syrové maso a říkáš věci jako:

„Kdopak je moje činaná holčička? Kdopak je moje činaná holčička? Ty jsi moje činaná holčička. Moje činaná holčička.“

Prakticky přesně tohle Muž ve středních letech z hor dělával, ale neměl v úmyslu to teď přiznávat. Zoufale se snažil vymyslet nějaké originální a přiléhavé jméno pro gryfa, aby mohl princeznu setřít. „Gryfice“ nepřicházelo v úvahu a chvíli si pohrával se jménem Agáta, protože se vylíhla z achátových vajec, ale ani to se mu nezdálo dost vhodné. Pořád ještě přemýšlel, když Gloriin hlas náhle zesílil a zazněl ještě ječivěji. „A víš co ještě? Vsadím se, že jsi vypadal jako dokonalý idiot, když jsi žvatlal na to svoje přerostlé gryfí holátko.“ Muž ve středních letech z hor se rozhlédl po něčem, čím by po ní hodil. Už se skoro rozhodl pro popelník, když si všiml kusu krajky na krbu.

Popadl ho a hodil do díry. „Tu máš. Udělej si z něj pohřební závoj. Měla bys ho mít, když se chystáš umřít.“

Gloriin hlas skoro nebylo slyšet. „Šetřila jsem si ji na podzimní ples.“

„Chá. No tak to můžeš –“ Náhle zmlkl. Glorie ze sebe vydala krátký, ostrý výkřik.

A pak zavládlo ticho.

Muž ve středních letech z hor se zatvářil zamyšleně. Několik minut zíral do díry a pak znovu zamával rukama. Padací dveře se zavřely. Parketová podlaha se zacelila, jako by tam princezna Glorie nikdy nebyla.

Dostat se nahoru po útesu, na němž stálo čarodějovo sídlo nevyžadovalo žádné zvláštní horolezecké schopnosti, dlážděná kočárová cesta, úzká, ale dobře

udržovaná, se vinula podél jeho stěny až k vrcholu. Naneštěstí k ní Terry dorazil právě ve chvíli, kdy poslední sluneční paprsky zmizely za horami. Zastavil koně na úpatí a prohlédl si stezku. V houstnoucím soumraku viděl, že stoupá strmě vzhůru, po jedné straně nalepená na skalní stěnu, zatímco na druhé straně že je propast. Přesto byla stezka dost široká, aby po ní mohl jet muž na koni. Vrcholek hory se ztrácel v mlze. Terry mu připadalo, že z ní občas probleskuje světlo z jediného okna. Mohl to ale být i odlesk slunečních paprsků v mracích. Než dorazil i Roland, setmělo se úplně. Alison, která se za nimi celou cestu malinko opožďovala, se objevila o několik minut později.

„Je příliš velká tma, než aby se dalo jet,“ řekl jim Terry. „Stačí jediný chybný krok a mohli bychom se zřítit do propasti.“

„Takže půjdeme pěšky?“

„Já půjdu první s lucernou. Vy půjdete za mnou a povedete koně. Je to strmý výstup, takže se nám ještě budou hodit, aby vezli naše zbraně. Chci si šetřit síly na boj.“

„Nemusíme se tak štvát,“ namítl Roland. „Mohli bychom si trochu odpočinout. Máme na to celou noc.“

Dokonce i Alison, kdyby ji v té tmě mohli vidět, se zatvářila nad Rolandovou necitlivostí šokovaně. Terry ho proklál pohledem. „Nesmíme promarnit ani okamžik. Nevíme, co se s Glorií děje. Na každé minutě záleží.“

„Terry,“ řekl Roland trpělivě. „Mrtvý princezně nijak nepomůžeš. Vážně si myslíš, že s tou bestií dokážeš bojovat ve tmě?“

Existuje jistý druh ticha, které se často označuje jako těhotné. Roland čekal. „Ne,“ řekl nakonec Terry. „Ale do rána čekat nebudu.“

„Za několik hodin vyjde měsíc,“ připomněl mu Roland. Ukázal na oblohu, kde skrze mraky prosvítala slabá záře Mléčné dráhy. „Vypadá to, že se nebe jasní. Když vyjde měsíc, mohlo by být dost světla, aby se dalo jet na koních.“

Terry nechtěl otálet, když byla Glorie v nebezpečí. Jenomže Roland měl pravdu. „Dobře, Rolande. Počkám dvě hodiny. Jestli se mraky do té doby nerozejdou, půjdeme pěšky.“

„Dobře,“ řekl Roland. Alison souhlasila.

Vrátili se asi o půl míle, kde se cesta k horám křížila s cestou lemující údolí a na křižovatce stál hostinec. Okenice na oknech byly zavřené, ale z komína se vinul tenký proužek dýmu, okamžitě rozptýlovaný chladným větrem. Terry poslal Rolanda a Alison dovnitř a sám napumpoval vodu pro koně. Hostinec byl malý, s barovým pultem přes celou jednu stranu výčepu a dvěma malými stolky u dveří, ale hostinský jim mohl nabídnout chléb, sýr a uzené klobásky, které se výborně hodily k jeho horkému moštu. Roland si vybral jeden ze stolů. O chvíli později přišel dovnitř Terry a přitáhl si židli, ale řekl Rolandovi, že se za chvíli půjde znovu podívat na koně. Rolandovi bylo jasné, že rytíř je příliš potlučený a zraněný, než aby mohl sedět.

Alison si přitáhla židli proti Rolandovi a rozvázala si šátek, potom ze svého vaku vytáhla hřeben a začala si rozčesávat vlasy. On toho využil, aby si ji pořádně prohlédl. S přihlédnutím k tomu, že za sebou měla těžký den v sedle, vypadala velice dobře. Večerní šaty, které

působily tak choulostivě, se kupodivu rovněž držely skvěle. Roland usoudil, že je to výsledek kvality materiálu a dobře odvedené krejčovské práce. Oči měla ve stínu, ale světlo svíčky zdůrazňovalo její lícní kosti. Po chvíli kartáč odložila a rozeplula si kazajku, svoje sametově hebké vlasy si nechala volně splývat po ramenou. Když hostinský donesl horký mošt, natáhla ruce nad korbel, aby si je ohřála, a přitom se na Rolanda ostýchavě usmála.

Roland v duchu sám sebe usilovně přesvědčoval, že ve světle svíčky vypadá dobře každý.

Pořád na sobě měl svůj oděv z hedvábí a stříbra, který si oblékl ráno, ale lehkou kazajku vyměnil za gabardénový cestovní plášť. Byl dvouřadový, s hlubokými vnitřními kapsami. Z jedné z nich teď vytáhl knihu, kterou vzal v Bussardově knihovně – *De natura animalium* od Aeliana. Požádal hostinského ještě o jednu svíci a pak knihu otevřel na straně, kterou si předtím založil. „Tady se píše,“ řekl Alison, „že se gryfové chovají nepřátelsky k lidem i koním, ale se slonem se do křížku nepustí.“

„Velice moudré,“ odpověděla Alison. „Já taky nikdy nebojuji se slonem.“

„Autor potvrzuje, že z hor dolují zlato a drahé kameny na stavbu hnízd. Ale čím se krmí, se tady nepíše.“

„Možná že bys měl raději nechat sira Terryho, aby se s ním utkal sám.“

„Vyloučeno.“ Roland otočil list. „Nebojoval by jen s obludou. Bojoval by s obludou a zlým čarodějem. To je na jednoho chlapa trochu moc. Zatraceně, měl jsem

najmout ty dva vojáky, aby šli s námi. To mě vůbec nenapadlo.“

„A oni se k tomu také nenabídlí. Připadalo mi, že mají z Muže ve středních letech z hor docela vítr.“

„Jsou to žoldáci. Stačilo jim nabídnout dost peněz a změnili by názor. Teď už je na to ale stejně pozdě. Budeme to muset zvládnout sami. Kéž bych si z toho obrázku mohl udělat lepší představu o jeho velikosti. Rád bych věděl, jak obrovská ta obluda vlastně je.“

„Ti vojáci říkali, že je dost velká, aby odnesla koně.“

„Jistě, ale co přesně to znamená? Myslí se tím, že: tak velká, že se snese k zemi a popadne koně a jako nic s ním zase odletí, nebo je dost velká jen na to, že koně sice odtáhne, ale nedokáže s ním vzlétnout?“

„Raději by ses mu měl vyhnout,“ řekla Alison. „Ať se o něj postará sir Terry.“ Přemýšlela nahlas a úplně ji uniklo, jaký mají její slova účinek na Rolanda. „Protože víš, oni se živí pannami. Ale nikde není řečeno, že si nepochutnají i na panici.“

Roland se zamračil. „Nečekám, že zrovna tohle by byl problém. Nechci být indiskrétní, ale už jsem párkrát zabodoval.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Alison. Zrovna zvedala korbek, aby se napila, takže jí unikl Rolandův výraz. Pročež si neuvědomila, že kormidluje loďku konverzace přímo k mělčině, a pokračovala: „Jenom mě napadlo, že se to z pohledu obludy nebo čaroděje možná nepočítá. I když si o sobě muž myslí, jaký je chlapák. Víš, jak to myslím.“

„Bojím se, že nevím.“ Rolandův hlas zněl pojednou velice odměřeně. „Proč by se to nemělo počítat?“

Alison si najednou uvědomila, že její loďka najela na útesy. Co teď měla udělat, bylo opustit téma, skočit přes palubu a kraulovat do bezpečnějších vod. Bohužel se rozhodla vztyčit plachy a proplout. „Chtěla jsem tím jen říct, že by chlapec mohl být pořád považován za panice, když to nedělal s děvčetem.“

Roland hlasitě zaklapl knihu. „Co –“ řekl ostře „– tím naznačuješ?“

„Nic!“ Alison se rychle snažila změnit kurz. „Omlouvám se. Já jsem jen myslela... však víš.“

„Ne! O čem to mluvíš, zatraceně?“

„No, myslela jsem... při tom, jak se oblékáš, a tak. A když tak dbáš o svůj účes. Všechny ty řeči o víně, umění a módě... prostě mi připadalo, že... a pak to s tím divadlem...“

„Chápu,“ řekl Roland mrazivě. „Omlouvám se, že tady nesedím v košili z kopřiv a neprobírám sport.“ Pak mu povolily nervy. „Kat aby to spral! To už se chlap nemůže obléknout kapku elegantněji nebo dát najevo maličko složitější povahu, aby si lidi hned nezačali něco pomýšlet?“

„Samozřejmě že může, pokud je Ital. Ale normální chlapi to nedělají.“

Zvýšené hlasy upoutaly pozornost hostinského, který se rozhodl, že je čas zakročit. Přikolébal se se džbánem a dolil jim korbele. „Mohu pro vás ještě něco udělat?“ zeptal se. Podíval se z Alison na Rolanda. „Možná lahvinku vína?“

„Ne,“ odsekl Roland. „Přines mi pivo. Ve špinavé sklenici. A nějaké hodně mastné smažené jídlo. Ne, dám si raději biftek. Vlastně stačí, když mi doneseš flák syrového masa.“

„Omlouvám se, pane. Bojím se, že nemáme –“

„Nůž ani vidličku nepotřebuju. Budu jíst rukama. A pak si pořádně řihnu!“

„Dobře!“ zaječela Alison. „Už jsem se ti přece omluvila!“

Probodávali se vzájemně očima přes založené ruce. Ovzduší kolem nich jako by se najednou ochladilo. Pak si uvědomili, že to není pouhá iluze – vrátil se Terry a nezavřel za sebou dveře. „Vyšel měsíc.“ Tvářil se ponuře. „Koně jsou připravení. Já jedu.“ A zase odešel.

Roland hodil na stůl několik mincí a vyrazil za ním. Alison si oblékla kazajku a vydala se za Rolandem. Roland ke svému překvapení zjistil, že Terry už má všechny tři koně osedlané a připravené. Ohlédl se přes rameno po Alison, pak se znovu obrátil k Terryemu a řekl: „Alison na nás počká tady. Nemá smysl, aby jela s námi.“

„Nemá ani smysl, abys se mnou šel ty. Měsíc je dost jasný, abych mohl jet na koni, takže nepotřebuji nikoho kdo by ho vedl. Takže já jedu rozsekat tu obludu na kusy, zabít čaroděje a vysvobodit princeznu Glorii. Vy dva jed'te do nejbližší vojenské stanice a zbucujte vojsko. Pokud se nevrátím s princeznou, ať pošlou do hor oddíl a vypořádají se s tím chlápkem jednou provždy.“

„A jestli se vrátíš s princeznou?“

„Jakmile budou vědět, že je princezna v bezpečí, předpokládám, že pošlou do hor oddíl a vypořádají se s tím chlápkem jednou provždy. Je čas, aby král znovu převzal vládu nad tímto údolím.“

„V tom případě to nespěchá,“ řekl Roland. „Jestli lidé v tomto údolí touží po králově pomoci, můžou pro ni někoho poslat. Já pojedou s tebou.“

„Nemůžu tvou pomoc potřebovat, Rolande. Je mi líto, ale tak to prostě je. Tohle není první záchranná výprava, kterou podnikám. Jak bys mi při tom chtěl pomáhat? Jestli se jen snažíš ukázat, jak jsi odvážný, mně nic dokazovat nemusíš.“

Rolandovy oči zalétly na kratičký okamžik zpátky k Alison. „Možná musím,“ zamumlal tiše.

„Cože?“

„Mohu ti krýt záda,“ řekl Roland nahlas. „To zvládnou. Nemůžeš vědět, co tě tam čeká. A neříkej, že ti nemůžu nijak pomoci – dobře víš, že to není pravda... a nehádej se se mnou. Jenom marníme čas.“

„Dobře,“ řekl Terry stroze. Obrátil se k Alison. „V tom případě budeš muset přivolat pomoc ty. Jedna vojenská stanice je na –“

„Ne,“ přerušila ho Alison. „Já jedu taky.“

„Nepotřebujeme –“ začal namítat Roland, ale Alison ho nenechala domluvit.

„Nezačínej s tím zase od začátku!“ zaječela.

Terry se podíval na Rolanda. „Nezačínej s tím zase od začátku.“

„Dobře,“ řekl Roland.

Ale jejich důmyslný plán se brzy začal hatit. Cesta měla některé hodně špatné úseky, podemleté vodou nebo oslabené podzimními bouřkami, a tak museli často sesedat a vést koně krok za krokem přes uvolněné kameny. Potom se měsíc na hodinu nebo dvě skryl za mraky, což je rovněž zpomalilo. Nacházeli se nad hranicí sněhu a museli si dávat dobrý pozor, aby neuklouzli na

ledě nebo namrzlé skále. Než se jim podařilo dorazit na vrchol, začalo vycházet slunce. Vršek útesu byl poměrně plochý, takže před čarodějovým sídlem byl i dvorek dost velký, aby se na něm člověk mohl otočit s kočárem nebo cvičit koně. Noční vítr jej umetl dočista, ale teď, když utichl a slunce stoupalo po jasně modré obloze, vše nasvědčovalo tomu, že začíná hezký podzimní den. Domek vypadal zvenčí teple a útulně, jako dokonalé místo na strávení zimní dovolené, i když je třeba připustit, že obrovské okřídlené monstrum hřadující na skále nad ním dojem pohody zrovna nevzbuzovalo.

„To nevypadá jako čarodějnický hrad,“ prohlásil Roland. „Čekal jsem něco zlověstnějšího. Však víte – strohou kamennou věž s jediným, rudě zářícím oknem. Tohle místo evokuje myšlenky na čokoládu a perník.“

„Možná je to jen jeho letní sídlo,“ opáčil Terry kysele.

Sesedli ještě před vrcholem, koně nechali na cestě a poslední úsek překonali pěšky, ukrývajíce se při tom za balvany kolem cestičky. Gryfa samozřejmě uviděli okamžitě, a gryf zase viděl je. Pořád ještě seděl na útesu nad domkem. Jeho pařáty zaškrábaly o skálu, až se dolů sesypala malá lavina kamínků. Sledoval je zlovlným pohledem a několikrát si protáhl křídla, ale jinak se ani nehnul Terry, který jel popředu, se vrátil k ostatním dvěma. Ti se skrývali ve skalách lemujících vrchol hory, vklínění do úzké mezery mezi dvěma balvany. Terry přiklekl k nim.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Roland.

Terry měl dlouhý meč a sekeru. „Víš, jaké to je, když se díváš na obrázek krutého válečníka nebo dravého zvířete a předpokládáš, že malíř trochu přeháněl, aby

vypadalo nebezpečnější, než ve skutečnosti je?“ zeptal se. „Nebo když jedeš temnou nocí a tvoje představivost mění každý stín v odpornou příšeru, ale ty přitom dobře víš, že až vyjde slunce, zjistíš, že tam žádné nejsou?“

„Jistě.“

„Tak přesně tenhle pocit nemám.“ Podal Rolandovi sekeru. „Drž se u Alison.“

„Dobře,“ řekl Roland. Už teď se k ní tiskl, což by za jiných okolností mohlo být docela příjemné. Několikrát potěžkal sekeru a přikývl. Terry se vrátil ke svému koni. Alison už zase měla kuši, tentokrát normální velikosti, která pocházela ze zbrojnice hraběte Bussarda. Terry jí ji natáhl a nabil. Teď ji položila na balvan a podívala se na gryfa. „Předpokládám, že nabídnout mu ptačí zob by nebylo k ničemu.“

„Mohli bychom obětovat jednoho z koní, pokud bychom ho potřebovali přilákat.“

Dívali se, jak se Terry vrací po cestě k domu. Žádný z nich nevěděl nic o turnajovém klání, ale oba se shodli na tom, že rytíř vypadá, jako když ví, co dělá. Ujížděl vpřed slušným tempem, uvážíme-li terén, který měl jeho oř pod kopyty. Na sobě měl prsní plát, ramenní chrániče a helmici, u pasu mu visel meč, na jedné ruce měl navlečený štít a v podpaží druhé svíral kopí. Ta zbroj byla největší z těch, co našli v Bussardově zbrojnici, ale stejně mu byla příliš těsná. Kopí a štít držel přesně tím způsobem, jakým je nosí rytíři na obrazech, které Alison viděla, takže to z jejího hlediska bylo v pořádku. I Rolandovi se zdálo, že Terry vypadá zatraceně nebezpečně. Gryf s ním ten pocit nejspíš sdílel, protože stále neútočil.

Obezřetně rytíře pozoroval, syčel a protahoval si pařáty. Terry zakroužil kolem něj a zkusmo proti němu vyrazil kopím ve snaze vyprovokovat ho k útoku. Zvíře několikrát roztáhlo křídla a zamávalo jimi, jako by se chystalo vzlétnout. Pokaždé se ale usadilo zpátky na svůj hrad. Možná mělo s kopími špatnou zkušenost nebo bylo možná vycvičené útočit pouze na rozkaz. Nebo se mu zdálo, že na pořádnou pranici je ještě příliš časně zrána. Ať už byl důvod pro to jakýkoliv, zůstávalo sedět na místě.

Terry se vrátil k místu, kde na něho čekali Roland a Alison. Oba vstali. „Tak dobře,“ řekl rytíř. „Jestli jsme měli na své straně moment překvapení, teď už jsme o něj přišli. Tuším v tom nějakou past. Ale musíme najít princeznu.“

„Co kdybys ho zaměstnal a my bychom zatím vběhli dovnitř?“

„Přesně tohle jsem chtěl navrhnout.“

Terry se podíval na domek. Měl velké dveře s mosaznou klikou a klepadlem a nevypadaly nijak zvlášť nedobytně. Zavrtěl hlavou. „To mi připadá příliš snadné. Pronikneme dovnitř kočárovým přístavkem.“

Roland se ve svém úkrytu za balvanem postavil, aby si mohl kočárový přístavek pořádně prohlédnout. Byl postavený ve stejném stylu jako domek, se strmě se svažující střechou, hrubými dřevěnými stěnami a kamennými základy do výše asi jednoho yardu, které měly ochránit dřevo před vlhkým sněhem. Obě budovy byly spojené krátkým průchodem. Kočárový přístavek měl velká dřevěná vrata, která očividně nebyla zavřená na závoru; vlastně byla malinko pootevřená. Dostat se dovnitř ale znamenalo překonat asi čtyřicet yardů po holé

skále, zatímco shora vás pozoruje stvůra s drápy jako srpy. „No samozřejmě se o to můžu pokusit, ale nečekej, že —“

„Dovnitř půjdu vchodem pro služebnictvo,“ dokončil; za něj Terry a Alison jednohlasně. Alison dodala: „Jestli se pak budeš cítit lépe, mohla bych odnést tvoji vizitku na stříbrném podnose čaroději.“

„Ano, to by mi pomohlo. Tak jdeme.“

Popadl ji za ruku a oba se rozběhli ke kočárovém přístavku. Terry je následoval v sedle svého oře. Tři lidé a kůň představovali pokušení dost silné na to, aby gryf opustil svoje bidýlko. Sněhl se dolů, všechny čtyři pařáty napřážené před sebe, připravený bojovat, a dostalo se mu rány do žeber Terryho kopím. Rytíři se ale nepodařilo zasadit smrtící úder. Raněný gryf odletěl a pořád ještě kroužil ve vzduchu, odhodlávaje se k dalšímu útoku, když Roland a Alison dorazili ke dveřím. Roland se ohlédl, aby se přesvědčil, zda Terry nepotřebuje jeho pomoc. Gryf na něj vztekle nalétával, ale pořád se držel v uctivé vzdálenosti od hrotu jeho kopí. Zdálo se, že si rytíř vede docela dobře, a tak za sebou Roland zabouchl dveře; nezastrčil však závoru, aby se Terry mohl dostat dovnitř. Když se otočil, Alison už vcházela do domu. Prokličkoval mezi lehkým kočárem a čtyřkolkou, proběhl otevřenými dveřmi a našel Alison v obývacím pokoji. „Neutíkej. Měli bychom se držet pohromadě.“

„Podívej se,“ řekla Alison.

Roland se podíval. Dívka ukazovala na krb. Na jeho římse bylo rozloženo množství dlouhých, lesklých jehel a krutě vyhlížejících háčeků. Roland zalapal po dechu. „Mučící nástroje!“

„Ne, jsou z jejího šitíčka.“

„Aha, dobře. Takže víme, že tady byla.“ Přešel pokoj a otevřel dveře na zadní dvorek. Byl prázdný, ale Roland si všiml, že ve sněhu jsou stopy. „Myslím, že dovnitř se dostala tudy.“ Zase dveře zavřel a jal se prohledávat ostatní místnosti v přízemí – jídelnu, kuchyni a spíž. Glorie tam nebyla a nikde nebylo vidět ani čaroděje. Na schodišti se oba zastavili. Alison si připravila kuši. Roland pevněji sevřel sekeru. Kývla na něj a nechala ho, aby šel nahoru první, pak jej následovala. V patře našli čarodějovu pracovnu se spoustou map, policemi nejrozličnějších lektvarů a prášků, hromadami nevybroušených polodrahokamů a překvapivým množstvím literatury zabývající se geologií a dolováním. Ostatní místnosti byly podle všeho pokoje pro hosty. Když zjistili, že jen jeden z nich je zamčený, byli si jisti, že našli princeznu. Nejprve ale v rychlosti prohledali nezamčené pokoje, pak se vrátili zpět. Dva úderů sekerou jim zjednaly přístup dovnitř a oni vtrhli do místnosti se zbraněmi připravenými. Jenže i tento pokoj byl prázdný. Okna byla bez záclon. Nebyl tam žádný nábytek.

Nalezli tam však další schodiště. Dveře, které objevili, když po něm vyběhli, byly rovněž zamčené. „Musí to být tady,“ prohlásil Roland.

Alison s ním souhlasila. „Když chce člověk držet vězně, obvykle ho strčí na půdu nebo do sklepa, a žádné schody vedoucí do suterénu jsme zatím neobjevili.“

Dveře se zavíraly na obyčejnou petlici opatřenou malým mosazným visacím zámkem. „Na tohle nepotřebuji sekeru,“ řekl Roland. Rozběhl se po schodech a plnou silou vrazil do dveří ramenem. Petlice se vytrhla ze dřeva. Dveře se rozletěly a Roland se natáhl jak

dlouhý, tak široký na podlahu. Alison pomalu vešla dovnitř, kuší přitom mířila hned do jednoho a hned zase do druhého rohu místnosti. „Princezno Glorie?“

Roland počkal, až si jeho oči přivyknou na tmu. „Není tady.“ Na půdě nebylo nic než pár kusů polámaného nábytku, několik truhlic starých šatů, krabice s vánočními ozdobami a stříbrnými lametami a příšerně nevkusná lampa, která očividně byla něčím dárkem. Všechno to pokrývala neporušená vrstva prachu a pavučin.

„Musí být někde tady,“ prohlásila Alison, jakmile se vrátili do přízemí. „Pokud není –“ Nedokázala vyslovit ‚sežraná‘. „I kdyby byla pryč, pořád ještě tu někde musí být Muž ve středních letech z hor. Nemohl odejít. V krbu pořád ještě hoří oheň.“ Oba se rozhlédli po prázdném obývacím pokoji. „Tohle místo mi nahání husí kůže. Zvenčí vypadá tak hezky, ale uvnitř je to strašidelné. Tobě to tady nepřipadá strašidelné?“

Roland přešel pohledem po nábytku. „Mně se to zdá docela v pořádku. Kirgizský koberec vkusně sladíuje barvy závěsů a pohovky. To vyřezávané dubové táflování se mi vcelku líbí, i když ozdobné lišty bych zvolil jiné. Patrně byly přidány až později. Ovšem ten starožitný stůl z doby Filipa XIV je pouhá imitace.“ Když si všiml jak si ho Alison zamyšleně prohlíží, zarazil se. „Ale pro boha živého!“ Popadl ji a vlepil jí pořádnou pusku na rty. „Tak,“ řekl a zase ji pustil. „Už jsi spokojená?“

„Mmm-mm,“ odpověděla Alison. Oči jí jen zářily.

Hluk, který se ozval za nimi, je oba polekal. Byl to Terry, který se hnal dovnitř. Neměl ani kyrys, ani kopí a v obou rukou svíral meč. „Huh,“ řekl. „Žádní koně.

Protože měl gryfa, že? Ale stejně tu má kočár. Všimli jste si? Rychlý červený sport'ák. Vypadá zbrusu nový.“

„Všiml jsem si ho,“ řekl Roland. „A nahoře je skoro nepoužitá souprava vzpěračských činek.“

„Jo. Koupil si sportovní káru a začal posilovat. Ten chlap je vážně ve středních letech.“

„Není divu, že jde po mladičkých blondýnkách. Zabil jsi gryfa?“

„Ne. Párkrát jsem ho polechtal kopím a nakonec uletěl. Kde je Glorie?“

„Nemůžeme ji najít,“ řekla Alison. „Dívali jsme se všude. Není tu.“

Terry se zhluboka nadechl a pak zaječel z plných plic: „GLORIEEEE!“

Slaboučký hlas mu odpověděl: „Tady dole.“

„Tam jsme se zrovna chtěli podívat,“ řekl Roland Alison. „Že ano?“

„Dej mi tu sekeru.“ Terry vytrhl Rolandovi sekeru a vrazil mu místo ní do ruky svůj meč.

„Ale dolů žádná cesta nevede,“ namítla Alison. „Hledali jsme ji. Není tajný vchod zvenčí?“

„Za knihovnou. Vždycky jsou ukryté za knihovnou. Nějaký východ určitě bude i venku, ale za knihovnu se musíme podívat nejdříve.“

Roland už stál u knihovny. „Viděl jsem to v divadle. Vytáhneš nějakou knihu a tajné dveře se otevrou.“ Přejel police pohledem. „Která kniha je nejméně zaprášená?“ Natáhl se po výtisku *Hráčem na valchu ve třech dnech*. „Tady.“

Jen tak tak stačil ucuknout, když na knihovnu dopadla sekera, jak se Terry jal názorně předvádět vysoce softikovanou rytířskou metodu otevírání tajných dveří

tím, že se rozsekají na kusy. Svitky, kodexy, folianty a golfové trofeje se rozletěly na všechny strany. Když skončil, knihovna ležela v troskách a otvor ve zdi zhruba o velikosti člověka odhaloval schodiště vytesané do skály a vedoucí dolů do temnoty. Terry se ani nenadechl a vběhl do díry. Roland ho v těsném závěsu následoval. Alison zatajila dech a chvíli počkala, aby zjistila, jestli jí srdce přestane divoce bušit. Nepřestalo. Stejně se ale rozběhla za nimi.

Ocitla se v chodbě vyhloubené v nitru hory. Byla zhruba dvakrát vyšší než ona a stejně široká. Osvěťovala ji lampa visící nade dveřmi a záře, která přicházela z opačného konce chodby, tam, kde ústila ven. Po obou stranách z ní odbočovaly menší jeskyně tonoucí v temnotě. Ve vzduchu se vznášel silný zvířecí zápach. Jedna z bočních jeskyní byla uzavřena železnými mřížemi zajištěnými těžkým visacím zámekem. Alison viděla, jak ho Terry urazil sekerou, vykopl dveře a vběhl dovnitř. Roland se ho právě chystal následovat, když Alison zaječela.

Zaječela, protože ji za ruku popadl Muž ve středních letech z hor. Později si uvědomila, že vyšel z jeskyně těsně vedle ní, ale ona ho z nějakého důvodu vůbec neviděla. Měl vytřeštěné oči a na lysině se mu perlil pot. Vytrhl jí z rukou kuši, ale nebyl připravený na její odpor a tak zbraň vzápětí zase upustil na zem, když ho Alison udeřila pěstí do obličeje. Oplatil jí ránu fackou, po které odletěla ke stěně. Pak se na něho vrhl Roland.

Alison sebrala svou kuši. Šipka vypadla ze žlábků. Vrátila ji na místo, ale tou dobou už se Roland a čaroděj váleli po zemi, rukama se vzájemně drželi za hrdlo a byli příliš blízko u sebe a příliš rychle se pohybovali, než aby

mohla spolehlivě zamířit. Zápas netrval dlouho. Vlastně byl záležitostí pouhých okamžiků. Ukončil ho řev, který se ozval Alison za zády.

Z jeskyně vyrazilo to nejošklivější zvíře, jaké Alison kdy viděla. Jeho tělo v hrubých obrysech připomínalo lva, ale bylo mnohem větší, než kdy měl nějaký lev právo být. Na všech čtyřech nohách mělo drápy dlouhé jako její předloktí a jeho monstrózní zobák vypadal, že by dokázal překousnout zábradlí na uvázání koně. Křídla, přestože je mělo složená, zaplňovala chodbu od stěny ke stěně. Celá ta obluda byla s výjimkou ostrůvku krvavě rudého peří na hrudi pokrytá naježenými černými bodlinami připomínajícími zárodky peří supího mláděte trpícího vážným nedostatkem vitamínů. Hnalo se to přímo na ně.

Alison po tom vystřelila od boku z kuše a minula; šipka neškodně prošla peřím obludy. Ta její pokus ignorovala a jednoduše proběhla kolem ní. Roland už zase stál na nohou a snažil se vytrhnout meč z pochvy. Stvůra jej srazila k zemi jediným úderem tlapy. Alison se dívala, jak Muž ve středních letech z hor leze gryfovi na záda. Pak zvíře odcválalo pryč.

Roland se vzpamatoval jako první. Podal Alison ruku a pomohl jí na nohy. „Jsi v pořádku?“

„Jenom trochu omráčená.“ Na okamžik si myslela, že ji zase políbí, ale upíral pohled do země a k ničemu se neměl. Nakonec se sehnul a zvedl z podlahy svůj meč. Alison se chopila kuše. Oba se očima vyhýbali jeskyni. Uvnitř vládlo naprosté ticho.

„Myslím, že půjdu dovnitř a postarám se o těla,“ zamumlal Roland tiše. „Jestli vůbec bude o co se postarat.“ Zjistil, že se Alison nedokáže podívat do očí, a

tak těkal pohledem z podlahy na tmu uvnitř jeskyně a zase zpátky.

Alison dělala totéž. „Půjdu nahoru a podívám se tam po nějaké lucerně.“

Roland přikývl. „Možná bys mohla vzít i nějaké deky, abychom je mohli přikrýt. Šel bych s tebou, ale... já nevím... cítím, že bych je neměl opouštět.“

„Vezmu je z postelí.“ Alison se v očích zaleskly slzy a mohla z toho být skutečně dojemná scéna, nebýt toho, že si právě ten okamžik Terry vybral k tomu, aby vyšel z jeskyně. Byl beze zbraně a za ruku si vedl princeznu Glorii.

Roland a Alison na ni vytřeštili oči.

„Co je?“ zeptala se Glorie. Podívala se na sebe, pak si rukou zajela do vlasů. „Co se děje?“

„Ty nejsi sežraná,“ vydechl Roland.

„Ne. Nejspíš neměl hlad.“

Terry se rozhlédl. „Kam to zmizelo?“

Roland ukázal směrem k východu z jeskyně. „Právě to odpelášilo. Čaroděj tomu seděl na zádech. Nedokázali jsme mu v tom zabránit.“

„Tvrdil, že ještě neumí létat,“ řekla Glorie.

„Rozhodně umí rychle utíkat.“

„Na tom nezáleží,“ řekl Terry. „Královi vojáci ho brzy najdou.“ Vzal Glorii kolem ramen. „Nejdůležitější je, je Glorie... ehm, princezna Glorie je v bezpečí.“

Alison si druhou dívku zamyšleně prohlížela. „Ano Takže proč tě ten gryf nesežral?“

„Už jsem to říkala,“ odpověděla Glorie podrážděně. „Nebyl hladový.“

„Aha. No jistě.“

„Prostě nebyl!“

Alison se podívala na Rolanda a stejně tak Terry. Rytíř se na mladíka výhrůžně zamračil. „Poslyšte,“ řekl. „Jsem rytíř a voják královské gardy. Je mou přísěznou povinností chránit princeznu, a to jak její život, tak *i její čest*. Jasně?“

„Proč se díváš na mě?“ ohradil se Roland. „Já jsem neřekl ani slovo.“

„Ano, ale způsob, jakým jsi ho neřekl, se mi vůbec nelíbí.“

„Omlouvám se,“ vložila se mezi ně Alison. „Je to moje chyba. Neměla jsem v úmyslu kohokoliv očerňovat. Mohla bych navrhnout, abychom všichni co nejrychleji vypadli z těchtohle podzemních kobek, nebo co to vlastně je, a zašli si nahoru na šálek čaje?“

Roland se zatvářil, jako by chtěl ještě něco poznamenat, ale ovládl se a mlčel, dokud nedorazili do obývacího pokoje. Jakmile prošli dírou ve zdi, řekl: „Princezno Glorie, dovolte, abych se představil. Jsem Roland Westfield, váš snoubenec.“

Glorie stála tváří obrácená ke krbu a stále ještě svírala Terryho ruku. Po tom sdělení dvakrát zamrkala, pak se otočila a napřáhla ruku k Rolandovi. „Pane Westfelde. To je milé, že jste přišel.“

Roland vzal její ruku do své a sklonil se nad ní. „Omlouvám se, že jsem nemohl dorazit dříve.“

„Musíme si toho tolik povědět.“ Glorie mu věnovala laskavý úsměv, jaký ženy používají na veřejnosti a při němž jsou sice koutky úst zahnuté vzhůru, ale oči signalizují, že se blíží potíže. Roland jej viděl, ale neměl tušení, co má znamenat. Alison to také nevěděla, ale rychle se vložila mezi ně.

„Jsem tak ráda, že tě vidím nezraněnou, princezno Glorie.“

„Děkuji, Alison. A jak se vede tvému otci?“

„Baron Wayless je v pořádku, děkuji za optání.“

„Cože?“ zvolali Terry a Roland současně, a kdyby vystupovali v nějaké hře jako komické duo, nemohli by být lépe sehraní.

„Ehm,“ řekla Alison. „Chtěla jsem říct, že je samozřejmě pořád nemocný a dostal ránu do hlavy, ale jinak je –“

„Kdo jsi?“ zeptal se Roland.

Glorie se zatvářila zmateně. „Omlouvám se. Vy jste čekali, až vás někdo představí? Alison, tohle je Roland Westfield, pane Westfielde, tohle je Alison Waylessová, dcera barona Waylesse.“

„Baron Wayless je tvůj otec?“

„Ehm, ano,“ přikývla Alison. „Já jsem se o tom nezmínila? Určitě jsem o tom musela mluvit.“

„Říkala jsi, že jsi kuchařka,“ ozval se Terry.

„Já jsem kuchařka.“

„Myslel jsem, že jsi –“

„Nebyl tvůj otec zapletený do toho únosu?“ zeptal se Roland.

„Samozřejmě že ne,“ ujistila ho Glorie. „Od samého začátku za tím byl hrabě Bussard. Hele! Moje šitíčko!“ Rozběhla se ke krbu, na kterém stále ještě byly rozloženy jehly, příze a kus krajky. Glorie si je schovala d kabelky. „Jsem tak ráda, že jsem o ni nepřišla.“

„Je moc pěkná,“ poznamenal Roland.

„Sire Terry,“ řekla Glorie a otočila se k rytíři.

„Mohla bych si s tebou promluvit někde v soukromí?“
Její hlas Alison připomněl cucavý bonbón v tom smyslu,

že i slova mohou být sladká, a zároveň tvrdá a ostrohranná.

„Ehm, samozřejmě,“ řekl Terry.

„Půjdu do kuchyně a postavím na ten čaj,“ navrhla Alison rychle.

„Já ti pomůžu,“ nabídl se Roland, který dokázal vycítit blížící se hádku stejně dobře jako každý jiný muž. Oba věnovali Terrymu soustrastný pohled a odešli tak rychle, jak to šlo, aniž by se otevřeně dali na útěk.

Glorie počkala, až se za nimi zavřou dveře, a pak se přesvědčila, že jsou doopravdy zavřené. Potom se otočila a podívala se na Terryho. „Terry, co on tady dělá! *Co tady zatraceně pohledává!*“

Terry věděl, že se to blíží, ale nedokázal přimět svoje ústa, aby vyřkla slova, která chtěl říct. „Nedalo se tomu zabránit. Nemohl jsem ho setřást.“

„Nemohl jsi ho setřást!“ Gloriiin hlas stoupal. „Terry, copak jsi zapomněl, že účelem celé téhle komedie bylo zbavit se právě tohoto chlápka? Co tě to pro všechno na světě napadlo ho sem tahat s sebou?“

„Mluv tišeji,“ zasyčel Terry. „Já jsem ho sem nepřítáhl. Rozhodl se, že po tobě bude pátrat na vlastní pěst. Byla to jen obyčejná podělaná smůla, že si vybral zrovna správný směr. Musel jsem se k němu přidat, abych ho měl pod dohledem a ujistil se, že tě najdu jako první. Všechno by bylo v pohodě, kdyby tě mezitím neunesli doopravdy.“

„Dobře.“ Glorie se zhluboka nadechla. „Dobře, omlouvám se, že jsem na tebe ječela.“ Posadila se na pohovku a poplácáním na vedlejší polštář mu naznačila, aby si přisedl. Terry to udělal. Glorie ho odměnila

dlouhým, vášnivým polibkem a pak řekla: „Potřebujeme plán. Řekni mi všechno, co se přihodilo.“

Terry jí podal zhuštěný popis svého partnerství s Rolandem, útoku na baronovo panství, objevení Alison, infiltrace do hradu hraběte Bussarda a útoku na čarodějův horský příbytek. Odolal pokušení patřičně svoje činy zveličit, ale jeho lidská přirozenost způsobila, že aspoň podhodnotil roli, kterou v tom všem sehráli Roland a Alison. Na Glorii to udělalo patřičný dojem. Byla zklamaná, že nenašel krajky, kterými mu značkovala cestu, ale potěšilo ji, že použil alespoň provaz, který upletla. Zvláště se zajímala o Terryho vysvětlení jejího únosu.

„Jak já to vidím,“ řekl, „Bussard neměl vůbec v úmyslu se tě zmocnit. Ve skutečnosti chtěl unést Alison.“

„To mi řekl. Ale proč?“

„Chtěl jejich pozemky. Hádám, že Alison je jediná dědička. Bussard vykonával v Bornewaldu soudcovskou pravomoc. Po baronově smrti by mohl jmenovat sám sebe nebo některého ze svých přísluhovačů jejím poručníkem a disponovat s pozemky až do její zletilosti. Do té doby už by našel způsob, jak se její půdy zmocnit.“

„Mohlo se mu něco takového povést?“

„Samozřejmě. Víš, jak to chodí, když jsi rytíř. Jednou z mých povinností je objíždět zemi, prosazovat právo a chránit ty, kterým se děje bezpráví. A můžeš mi věřit, netrvá to dlouho a znáš všechny špinavé triky, co je jen lidi vymysleli.“ Terry se zaklonil a natáhl si nohy. „Bussard čekal, až Wayless umře, ale měl strach, že by se Alison mohla vdát a dostat se tak z jeho moci. Pravděpodobně se rozhodl, že déle už čekat nebude.“

Chtěl ji dostat do svého poručnictví dřív, než baron natáhne bačkory.“

Glorie se natočila na bok a položila si hlavu do Terryho klína. „Vůbec mi není líto, že je Bussard mrtvý.“

„Ani mně ne. Jenom by mě zajímalo, kde je Muž ve středních letech z hor.“

„Tím se netrap. Dopadnou ho, nebo uprchne ze země Pravděpodobně už je na cestě. Mm-mmm.“ Slastně přivřela oči, jak ji Terry začal vískat ve vlasech, najednou je ale zase otevřela. „Teď musíme vymyslet, co my dva uděláme.“

„Pořád se nemůžu zbavit nepříjemného pocitu, že jsem něco přehlédl.“ Terry se rozhlédl po místnosti, p rozházených knihách, převrženém křesle, krbu. Cítil, že něco není v pořádku, ale nedokázal přijít na to co. Na něco zapomněl.

„Copak?“

„Já nevím. Mám pocit, že něco není v pořádku, ale nedovedu to pojmenovat.“

„Tak mysli na něco jiného a časem to přijde samo. U mě to tak vždycky funguje. Mysli na nás.“

„Jak to myslíš?“

„Musíme spolu utéct. Doufala jsem, že se tomu budeme moci vyhnout, ale vždycky jsme věděli, že s tím musíme počítat jako s krajním řešením.“

„Ano. To je mi líto. Víím, že jsi chtěla mít velkou svatbu.“

„Ále, to není tak důležité. Vyloučíme se tím ale ze společnosti. Budeme se muset uchýlit někam na venkov a pár let se tam schovávat. Nikdo nás už nikam nebude zvát. Matinka bude šilet a dlouho jí nebudeme moci přijít na oči. Ani Westfieldovým. Ti budou hrozně zuřit.“

„U Westfieldových si tím nejsem tak jistý. Možná se s tím smírí. Pripadá mi, že Roland by se docela rád spokojil s Alison. Možná to ani sám neví, ale je do ní zamilovaný.“

„Skutečně?“

„Tím jsem si jistý. Než jsme se vydali sem, hádali se spolu v restauraci.“

Glorie se prudce posadila. Odtáhla se od Terryho a zamyšleně se mu podívala do očí. „Bavili se spolu? Myslim kromě té hádky?“

„Ehm, ano, v hostinci a jinde taky.“

„Viděli je při tom jiní lidé?“

„Ano. Proč?“

„Byli spolu někdy sami?“

„Když byli spolu, nebyli sami.“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Nejspíš ano. Nebyl jsem s nimi celou dobu.“

Gloriino čelo se nakrabilo. „Možná že bychom to mohli uhrát na porušení manželského slibu. I kdyby šlo o pouhé klepy, mohl by z toho být skandál. Matinka by zrušila zasnoubení...“

„Na to zapomeň!“ okřikl ji Terry ostře. „Roland Westfield je čestný muž. Myslel jsi, že jsi v nebezpečí, a přijel sem, aby se tě pokusil zachránit. My jeho pověst neposkvrníme!“

Glorie se zatvářila zahanbeně. Vrhla se Terrymu kolem krku. „Máš pravdu. Jistěže máš úplnou pravdu, miláčku. To já jen že jsem myslela na nás dva.“

„Chápu. Vlastně si půjdu s Rolandem promluvit rovnou.“ Terry od sebe Glorii jemně odstrčil a postavil

se. „Glorie, jdu za ním a všechno mu povím. Už mám dost všech těch pletich a skrývání. Povím mu, že jsme se rozhodli vzít, a tohle všechno jsme dělali kvůli tomu. Měl jsem mu to říct hned.“

„Ach, Terry! Já už najdu způsob, jak ti to vynahradit. Je mi jasné, že tě to bude stát tvou rytířskou čest. Kéž by se dívky mohly v té věci rozhodovat samy. Pak bychom si samy mohly rušit svoje zasnuby.“

„To by dvoření rozhodně ulehčilo.“

„Doufám, že se Roland zachová jako civilizovaný muž. Bude to pro něj velká ztráta.“

„Jak to myslíš?“

„Ale no tak, Terry. Víím, že Alison je velice milá a docela hezká tím svým prostým venkovským způsobem ale – jen se na ni podívej. Musíš připustit, že je trochu hubená.“

„Ehm, ano. Máš pravdu.“ Není mnoho akceptovatelných odpovědí, které muž může dát na podobné prohlášení, ale Terry myslel rychle a jednu našel. „Nesmíš ale zapomínat, že tě Roland předtím, než se setkal s Alison, nikdy neviděl. A dokonce ještě ani teď tě nevidí v nejlepším stavu.“

„Můj bože!“ Glorie vyskočila a začala se horečně rozhlížet, pátrajíc po zrcadle. „Vypadám příšerně. Kde je kartáč na vlasy? Ach Terry, jen se na mě podívej.“

Terry mu ve skutečnosti připadala s rozčuchanými vlasy, rozmazanou rtěnkou a potrhanými šaty velice sexy, takovým tím skrz naskrz zkaženým způsobem. Bylo mu ale jasné, že teď není ta správná chvíle, aby jí to říkal. „Vypadáš dobře. Vážně. Jdu si promluvit s Rolandem.“

Zatímco hledala umyvadlo, vyšel z pokoje a zamířil do kuchyně. Roland a Alison se skláněli nad sporákem, hlavy těsně u sebe, jak se snažili rozdělat oheň, a přitom si něco polohlasně špitali. Když vešel dovnitř, oba se prudce narovnali, ve tvářích provinilý výraz. Alison řekla: „Řekla bych, že pěkně zuřila.“

„Slyšeli jsme ji až sem,“ dodal Roland. „Slovům jsme sice nerozuměli, ale znělo to hodně rozčileně.“

„Však ono ji to časem přejde,“ řekla Alison povzbudivě. „Užila si svoje, ale ty za to přece nemůžeš. Nejspíš si ještě neuvědomila, jak moc jsi pro ni riskoval. Dá si šálek čaje, zdřímne si a hned se bude cítit lépe. Roland a já se už postaráme, aby se král dozvěděl celý příběh.“

„Ehm, to je od tebe hezké,“ řekl Terry poněkud vyvedený z míry.

„Princezna Glorie je skutečně skvělé děvče,“ přidal se Roland. „Já ji sice osobně moc neznám, ale všichni mi pořád říkají, jak je skvělá. Moje rodina o ní básní od rána do večera.“

„Přišla navštívit mého otce a byla velice milá. Taková přátelská a bezprostřední.“

„Já se s vámi nehádám,“ upozornil je Terry. „Kam tím vším směřujete?“

Roland se podíval na Alison. Ta nervózně posunula čajník na plotně a pak si začala pohrávat s regulátorem tahu. Po chvíli po něm šlehla pohledem ,tak do toho‘. Roland se podíval na Terryho. „Víš, v poslední době jsem hodně přemýšlel, a i když má princezna Glorie spoustu nezpochybnitelných kvalit, nejsem si jist, jestli je to opravdu to správné děvče pro mne. Nevysvětluj si to špatně. Jsem si jist, že pro toho pravého muže bude

skvělou partnerkou. Chci tím jen říct, že si nejsem jistý, jestli jsem už připraven se oženit.“ Znovu se podíval na Alison, která na něho povzbudivě kývla. „Za těch několik posledních dnů, na cestách a při všech těch dobrodružstvích, co jsme zažili, jsem o sobě hodně přemýšlel a řekl bych, že si to teď potřebuji pořádně rozebrat.“

„Aha,“ řekl Terry. „Rolande, mně to spíš připadá, že tvoje srdce touží po jiném.“

„Ne!“ zvolali Roland a Alison jednohlasně a Roland dodal: „O to tady vůbec nejde.“

„Myslel jsem si, že jste možná ty a Alison...“

„Ne, tak to vůbec není. Alison nemá s mým rozhodnutím vůbec nic společného.“

„Ne,“ přisvědčila Alison.

„Nechtěl bych, aby si někdo snad myslel, že Alison patří k těm dívkám, co kradou jiným snoubence. To rozhodně ne. Je to čistě jen moje rozhodnutí.“

„Jak jinak.“

„Vůbec nemám v úmyslu vzít si Alison místo Glorie.“

„V žádném případě.“

„Alespoň ne hned.“

„Nejprve se musíme trochu lépe poznat,“ řekla Alison.

„Ačkoliv,“ pokračoval Roland, „její vznešený původ by mi rozhodně pomohl vyžehlit si to u rodiny, kdyby na to přišlo.“

„Chápu,“ řekl Terry. „A řekl bych, že to řeší náš problém. Vlastně jsem si myslel –“

„Glorii by s mohl vzít ty,“ skočil mu do řeči Roland.

„Prosím?“

„Ožeň se s princeznou.“ Roland zvedl ruku. „Ne, počkej, Terry. Neříkej nic, dokud mne nevyslechněš. Nejspíš jsi o tom takhle vůbec neuvažoval, ale muž, který zachrání princeznu ze smrtelného nebezpečí, získává právo na její ruku. Pokud na sebe vezmeš všechny zásluhy za její vysvobození, můžeš trvat na tom, aby se stala tvou ženou.“

„Oženit se s princeznou Glorií?“ řekl Terry. „Já?“ Nevěřicně se podíval na Rolanda a Alison. „To by bylo poněkud opovážlivé.“

„Roland má pravdu,“ řekla Alison. „Ta tradice ohledně zachránění a ožení se s princeznou není v Medulle pouhá tradice. Je to spíš něco jako zvykové právo. Nejspíš tomu neuvěříš, ale Glorie se za Rolanda ve skutečnosti provdat nechce. Myslí si na nějakého jiného hochu a doufala, že ji zachrání dřív než on, takže by se třeba mohla provdat za něj.“

„Skutečně?“ řekl Terry. „A kdo to je?“

„To nevím. Jméno mi neřekla. Ale na tom nezáleží, protože teď stejně nepřípadá v úvahu. Kdybys byl jejím zachráncem ty, musela by si vzít tebe.“

„Kdybych byl jejím zachráncem?“

Lehce ironický tón jeho hlasu Rolandovi zcela unikl. „Jasně, Terry. Jen se nad tím zamysli. Když ses rval s těmi mizery na baronově panství, byl jsem nahoře s Alison. Pokud princezna vůbec někoho viděla, pak jediné tebe. Nemůže vědět, že jsi tam byl jako můj pomocník. Na Bussardově hradě tě mohla vidět z balkonu, ale určitě neměla ani tušení, že já už jsem byl tou dobou uvnitř.“

„Přesně tak,“ řekla Alison. „A stejné to bylo tady. Všechno, co ví, je, že ses vrhl do doupěte netvora, abys ji zachránil. Kdybychom já a Roland trvali na tom, že jsme

sem přišli, až když bylo po všem, kdo by mohl něco namítat?“

„No to je rozhodně zajímavá myšlenka,“ řekl Terry. „Ale vy si vážně myslíte, že by na to přistoupila?“

„Samozřejmě. Vlastně ani nemá na výběr. Musíš jen vystupovat sebevědomě a říct jí, že takhle se věci prostě mají.“

„Nový ohoz by taky nemusel být na škodu,“ poznamenal Roland. „Měl by s na sebe obléknout to nejlepší, co máš. V tom směru bych ti mohl poskytnout pár cenných rad.“

„A já ti zase pomůžu udělat něco s těmi tvými vlasy,“ nabídla se Alison. „Správný účes dokáže divy. Ale nedělej si s tím starosti. Hodně děvčat nedá na vzhled.“

„Tak to ti tedy děkuju“ odsekl Terry.

„On vypadá dobře,“ namítl Roland. „Spoustě děvčat se líbí zrovna tihle velcí, neotesaní drsníci. Počkej. Čert aby to vzal. Ted' jsem si na něco vzpomněl.“ Roland si přitáhl dřevěnou židli a posadil se ke kuchyňskému stolu. „Zapomeň na to, Alison. On to nikdy neudělá,“

„Ale ano, udělá.“ Alison prosebně upřela oči na Terryho. „Že to uděláš?“

„Předpokládám, že za daných okolností...“

„Je rytíř,“ vysvětlil jí Roland. „Nemůžeme čekat, že se bude podílet na něčem takovém a ožení se s dívkou podvodem. To zkrátka nejde. Bylo by to nečestné.“

„Ehm,“ řekl Terry. „Jistě, svým způsobem je to preses tak, jak říkáš, ale když je v sázce mladá láska...“

„Je to koneckonců králova dcera. Terry králi přísahal lenní věrnost. Nemůže lhát svému panovníkovi.“

„Za normální situace nikdy. Ale mohl bych udělat výjimku...“

„On lhát nemusí,“ řekla Alison Rolandovi. „My to uděláme. Stačí, když zůstane zticha a nebude do toho nijak zasahovat.“ Otočila se k Terrymu. „Uvědom si, že Roland je z kupecké společenské vrstvy. Ti mohou dělat všechno, co se jim zachce – lhát, podvádět, krást, podplácet, švindlovat – a když se proti tomu někdo ozve, stačí aby řekli: ‚Tak se zkrátka dělají obchody.‘“

Roland si odkašlal. „Tak tohle... tohle není úplně pravda.“

„No tak dobrá,“ zvolal Terry. Vstal a položil jim ruce na ramena. „Rolande, Alison,“ řekl a přitom se na každého z nich podíval. „V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jsme toho spolu hodně prožili a řekl bych, že se z nás stal skvělý tým. Jsem vám vděčný za všechno, co jste udělali. Kdybychom nespolečně pracovali, nejspíš bychom tu už nebyli. Jestli je pro vás tak důležité, abych se oženil s princeznou Glorií, můžete se mnou počítat.“

Alison se mu vrhla kolem krku a vděčně se k němu přitkla. Roland mu slavnostně potřásl rukou. Když přijal jejich díky, Terry řekl: „Myslím, že bych měl raději jít a nějak jí to šetrně sdělit.“

„Ne,“ namítl Roland. „Děkuji ti, Terry, ale tohle musím udělat já. Už tak je dost zlé, když gentleman poruší zasnubní slib, ale jestliže už to musím udělat, tak ne přes prostředníka.“ Vypjal hrud', vyšel z kuchyně a rázně za sebou zabouchl dveře.

Alison se ke dveřím okamžitě rozběhla a sklonila se ke klíčové dírci, ale Terry se postavil před ni a přísně se na ni zadíval. Dívka předstírala, že se sehnula, aby zvedla z podlahy nějaké smítko. Přesto oba napínali uši a snažili

se zachytit jednotlivá slova ze stěží slyšitelného hovoru, který k nim doléhal z vedlejší místnosti. Konečně uslyšeli zvuk kroků vracejícího se Rolanda. Terry mu otevřel dveře a Alison se na něj tázavě podívala. Roland pokrčil rameny. „Vyřízeno,“ řekl jen. Pak vzal Alison za ruku.

„Co říkala?“

„Nic. Plakala.“

„Ona plakala?“ zeptal se Terry.

Roland přikývl. „Nejspíš jsem to měl čekat. Ne že by se přímo rozvzlykala, ale do očí jí vhrkly slzy, třásla se jí ramena a vydávala takové ty přidušené zvuky, jak to dívky dělají, když se brání pláči.“

„Dostane se z toho,“ řekla Alison. „Z dlouhodobého hlediska to tak bude pro všechny nejlepší.“

„Správně,“ řekl Terry. „No, já a princezna toho teď musíme hodně probrat a já bych to nerad dál odkládal. Myslím, že bych měl jít raději hned zjistit, co si o mně myslí.“ Odešel do přijímacího pokoje, kde se k němu Glorie okamžitě vrhla a přitkla mu tvář na prsa.

„Ach, Terry,“ zvolala a přitom dusila smích v jeho kazajce. „Měl jsi vidět jeho obličej! Tvářil se tak smrtelně vážně, že jsem si myslela, že to nevydržím a vyprsknu. Musela jsem se kousat do rtu, abych se nesmála. Můj bože, Terry, co jsi mu to vlastně napovídal?“

„Nic moc. Prostě jsem mu vysvětlil situaci a on si uvědomil, že v té věci nemá na výběr. Řekl bych, že to přijal docela dobře.“

„Ty jsi rozený diplomat, miláčku.“ Glorie se vytáhla na špičky a dala mu dlouhý, procítěný polibek. Pak, s jazykem stále v jeho ústech, ho tlačila před sebou, dokud se nesvalil na pohovku. Vylezla si na něj, obkročmo se

mu posadila na klín a vklouzla mu rukama pod košili. Sklonila se k němu a začala ho něžně líbat na krk. „Terry,“ zašeptala.

„Hmmm?“

„Vzpomínáš na minulý rok, po svatojánských trzích když jsme se oba vytratili a šli jsme spolu do jižní věže?“

„Ano?“

„Byli jsme v tom malém pokojíku, okny dovnitř vál teplý větřík, který voněl po kvetoucích jabloních, a celé město se rozprostíralo pod námi.“

„Mm-mmm.“ Terry měl oči zavřené a vychutnával si horké doteky jejích rtů na ušním lalůčku.

„Vzpomínáš si, jak to bylo romantické?“

„Mm-mmm.“ Její prsy se k němu tiskly.

„Vůně jabloní,“ šeptala Glorie, „zapadající slunce, hudba ozývající se zdola.“

„Mm-mmm.“

„Jen my dva.“

„Mm-mmm.“

„Takže se to nepočítá, když je to jenom pusou, co?“

„Jasně,“ řekl Terry a otevřel oči.

„Tak jsi mi to říkal.“

„Tak jsem to vždycky slyšel. Ano.“

Glorie popadla Terryho oběma rukama za vlasy a přitáhla si jeho hlavu k sobě, až si hleděli do očí ze vzdálenosti pouhých několika palců. „Takže ten gryf asi jenom neměl hlad, co?“

„Samozřejmě! Tak to muselo být. Je to jediné vysvětlení.“

Princezna se uvolnila. „Jen jsem se chtěla ujistit.“ Těsně se k němu přivinula a znovu mu začala oždibovat ušní lalůček, potom se rty přesunula na jeho ústa. Dala

mu dlouhý, procítěný polibek, do kterého vložila všechnu svou něhu, pak se ale najednou odtáhla, zamračila se, posadila se zpříma a řekla: „Co se děje?“

„Nic.“

„Terry, ty myslíš na něco jiného. To já poznám. Když děvče, které vypadá jako já, dává klukovi polibek, jako byl ten, co jsem ti právě dala, a on je myšlenkami někde jinde, něco rozhodně není v pořádku.“

„No dobře.“ Terry se narovnal. „Něco není v pořádku. Něco důležitého. Něco, co mi pořád uniká.“ Rozhlédl se po místnosti. „Ale já nemůžu přijít na to, co to je.“

„Něco v téhle místnosti?“ Glorie se snažila sledovat jeho pohled.

„Ne. Ano. Já nevím.“ Oči se mu znovu samy stočily ke krbu. Najednou na něj ukázal „Dívky! Panny! Krajka!“

Glorie se podívala na krbovou římsu, na které stále ležely její jehly a několik kousků krajky. Přitkla si ruku na ústa. „Ach ne!“ zašeptala. „Podzimní ples!“

Ta jízda vstoupila v Medulle do legend. Ujížděli celý den a noc, na nejrychlejších koních, kteří se dali za peníze koupit, čtyři dobří jezdci pronásledující zlého čaroděje a magického netvora. Nedopřáli si žádný odpočinek. Hnali své koně, dokud nebyli zchvácení a neměli kolem úst pěnu, pak v další vesnici koupili jiné a jeli hned zase dál. Postupovali nevýslovné riziko, řítili se v plném trysku nerovným terénem, hlubokými lesy a roklemi, přeskakovali potoky, živé ploty u brány. Nerozdělili se a

ani na okamžik nezpomalili, spoléhali se na to, že pokud jeden kůň klopýtne a padne, případně dva nebo tři, alespoň jeden z nich dorazí do města a bude moci varovat stráž. Terry s Glorií všechno vysvětlili Alison v těch krátkých okamžicích, kdy Roland platil za nové koně a oni zatím měnili sedla a postroje.

„Na podzimním plese bude spousta krajek,“ řekl Terry. „Dokonce i muži budou nějaké mít, na manžetách nebo náprsenkách košil. Dívky samozřejmě nosí krajky i jindy, ale tradice vyžaduje, aby jich na podzimním plese měly co nejvíce. Některá děvčata si nechávají ušít šaty, které jsou prakticky celé z krajky. Jsou vážně senzační,“ dodal, jak se mu myšlenky na chvíli zatoulaly jinam. „Člověk by skoro řekl, že se skrze ně dá vidět jenomže to nikdy není úplně –“

Glorie mu skočila do řeči. „Do Medully se sjíždějí dívky ze širokého okolí, aby tu prodaly svoje krajky. Krejčí a švadleny budou pracovat do posledního okamžiku a děvčata budou našívat krajky ještě ten večer, co je ples. Medulla je svou krajkovou módou proslavená.“

„Pořád ale nechápu, co to má s námi společného.“ Její nový kůň nespolupracoval. Čekala, až vydechne, aby mu přitáhla sedlový řemen. „Ženy jsou přece všude. Proč ted? A proč krajky?“

„Protože nejjemnější krajky vyrábějí hodně mladá děvčata. Musí být dost stará, aby měla trpělivost na paličkování, ale také musí mít dobré oči a hbité prsty. Pracují na tom večer, když mají ostatní práci hotovou. Touhle roční dobou se jich ze statků a vesnic sjíždějí stovky. Přesně ten druh děvčat, o jaká mu jde.“

„Utrácejí tu peníze, které si za rok naspoří,“ dodal Terry.

„Na jeden měsíc v roce je město plné mladých panen,“ řekl Roland. Už se finančně vypořádal s prodejcem koní a vrátil se právě včas, aby ještě stihl konec vysvětlování. Jeho měšec na peníze se znatelně ztenčil „Jestli to nestihneme včas, každá ulice ve městě se stane obrovským krmítkem pro gryfa.“

„My ho dohoníme,“ prohlásil Terry. Vyšvihl se na koně a vyrazil. Ostatní se pustili za ním.

Jenomže ho nedohonili. Gryf jako by vůbec nepotřeboval odpočívat. Ujížděli tak rychle, jak to koně dokázali, ale po čaroději nebylo nikde ani stopy. Musel být pořád ještě kus cesty před nimi.

„Možná mi lhal,“ řekla Glorie, když se zastavili, aby napojili koně. Musela se o toho svého opírat, aby se vůbec udržela na nohou. Hrozněji bolel zadek a její klouby protestovaly při každém pohybu. „Čaroděj mi řekl, že gryf ještě nedokáže létat, ale možná že to už umí.“ Sehnula se ke korytu a šplíchla si vodu do obličeje.

Mládenci byli stejně unavení jako děvčata. Terry zůstal v sedle, ale vzpřímeně se držel jen s viditelným úsilím. Ukázal na dlouhé rýhy ve vyschlé půdě. „Nelétá,“ řekl. „Zanechává po sobě stopy, které dokážu sledovat i já. Ty jeho drápy se nedají s ničím splést. A jsou čím dál čerstvější. Doháníme ho.“

„Proč ho nikdo jiný neviděl?“

„Čarodějové mají svoje metody, jak zůstat neviděni, když si to přejí. Ale myslím, že stejně působí rozruch. Potíží je v tom, že jedeme rychleji, než se mohou šířit zprávy.“

„Kam se žene?“ zeptala se Alison. „Na podzimní ples? Ten přece bude až za spoustu dní.“

„Nejspíš na nějakou jinou slavnost, řekl bych,“ nadhodil Roland.

„Podzimní ples je veliká slavnost,“ vysvětlila Glorie. „Šlechta se shromáždí v plesovém sále. Ale většina děvčat se bude bavit ve městě. Po celý týden se budou pořádát nejrůznější akce, které vyvrcholí velkým plesem.“ Se sotva znatelnou pýchou dodala: „Na podzimní slavnosti do Sulcusu přicházejí dokonce i lidé z Occipitalu.“

„Ulice budou plné mladých dívek,“ navázal Terry. „Bude jich plné město. Všechny peníze, které strží za krajky, se s nimi domů nevrátí. Chá! Můžete se vsadit, že ze Sulcusu každý rok odjede mnohem méně panen, než tam přijede.“ Všiml si Gloriina káravého pohledu „Ehm, alespoň se to tak říká,“ dodal spěšně. „Tak pojedeme.“

Byli ještě nějakých šedesát mil od města, když konečně uviděli Muže ve středních letech z hor. Nejprve ho zahlédli jen na okamžik, než zmizel za zatáčkou, ale to stačilo, aby pobídli koně do ještě většího trysku. Marně – gryf byl stále rychlejší. V průběhu dne jej zahlédli ještě několikrát a pokaždé jim hned zmizel za kopcem nebo mezi stromy. Jejich rychlost byla prakticky vyrovnaná. Koně byli sice rychlejší, ale gryf ani na okamžik nezastavil. Vzdálenost mezi nimi se pomalu, velice pomalu zkracovala, ale obří opeřená bestie s plešatejícím mužem na hřbetě byla pořád ještě velký kus cesty před nimi. Ve chvíli, kdy dorazili na předměstí, si stále udržovala náskok několika set stop.

To však stačilo. Když Muž ve středních letech z hor projel městskou bránou, teprve se smrákalo. Což bylo

jediné štěstí, protože většina mladých dívek ještě nebyla venku. Za malou chvíli zaplaví ulice a všude se bude ozývat jejich smích a zpěv, jak se budou ve skupinkách trousit někam na večeři, než začne hudba a tanec, ale zatím se ještě někde připravovaly na noční oslavy. Jen několik starších krajkářek posedávalo na chodníku a snažilo se vydělat pár měďáků; pracovaly ve světle pouličního osvětlení, aby ušetřily za svíce. Horší bylo, že v houstnoucím šeru bylo špatně vidět, zvláště ve stínu budov. Terry, který znal město jako svoje boty, Muže ve středních letech z hor několikrát ztratil v úzkých uličkách. Zdálo se, že čaroděj dobře ví, kam míří. Naštěstí ho Terry pokaždé znovu vyslídil, zrovna když gryf vyrazil nahoru po předním schodišti dlouhé kamenné budovy v klasickém stylu. Byl to dvojblok bytů táhnoucí se podél královského paláce. Muž ve středních letech z hor seskočil ze svého ohyzdného oře a rozběhl se k východnímu křídlu budovy. Gryf zbavený váhy jezdce stejně rychle zamířil k západnímu křídlu.

Terry dorazil jen několik okamžiků po nich. Seskočil na zem a vytáhl z pod svého sedla sekeru. „Postarejte se o čaroděje,“ křikl, když se objevili i ostatní. „Já vyřídím gryfa.“ A zmizel v bytovém bloku. Roland a Alison nechali své koně neuvázané a rozběhli se k druhému křídlu. Glorie se chvíli nemohla rozhodnout, co dělat, chvíli tékala pohledem z jedných dveří na druhé a pak následovala Terryho.

Za nimi zaplavovala ulice vůně kouře a pečeného masa. Obchody se zavíraly a prodavačky vzrušeně vybíhaly do ulic. Z nejbližšího dvorku se ozvala veselá taneční hudba. Večerní kolo oslav začínalo.

„Ne,“ prohlásila Jennifer nekompromisně a odstrčila Georgeovu ruku. Začala si zapínat blůzku. Pak ale uviděla Georgův zklamaný výraz a její hlas malinko zjhl. „Byl to nádherný den, Georgi. Tak ho nepokazme.“

„To jej nepokazí,“ namítl George. „Udělá ho to ještě nádhernější.“ Byla to ta nejstarší a nejnepřesvědčivější odpověď, jakou kdy muž na podobné prohlášení dal. Ještě nikdy v celé historii dvoření s ní žádný neuspěl a ani George nečekal, že by byl v tom směru výjimkou. Nicméně měl pocit, že by to říct měl. Když žijete v tak konzervativní zemi, jako je Medulla, a zvláště pokud randíte s princeznou, musí vám být jasné, že se s ní bez přinejmenším zasnubního prstenu nikam nedostanete. Přesto se o to ale můžete pokoušet, a to i když předstírá, že ji to pobuřuje. Kdybyste to nedělal, začala by uvažovat, co to s vámi je nebo jestli náhodou není něco s ní.

Byli v bytě, který si George začal pronajímat před několika měsíci. Byla to malá garsoniéra, jediný pokoj poblíž paláce, bezvýznamný v porovnání s Georgeovým skutečným příbytkem ve městě, panským sídlem nedaleko Marlingtonského parku, kde bydlel, když zrovna nebyl na svých pozemcích. Musel si ho pořídit, aby měli s Jennifer na své schůzky pohodlí, a co bylo ještě důležitější soukromí. O téhle garsonce nevěděl ani jeho osobní sluha. George řekl domácímu, že je umělec a potřebuje klidný ateliér, kde by si mohl skicovat. Aby podpořil svou image umělce, nechával všude po bytě povalovat nezaplacené účty a hojně ho zásobil šnapsem. Měl tam nacpaný likérník, police prohýbající se pod

laciným vínem, mezi nimiž bylo šikovně zamícháno pár lahví dobrých ročníků, které měl skutečně v úmyslu vypít. Kromě toho už tam moc nábytku nebylo, jen toaletní stůl, několik menších stolků s lampami rozmístěných po místnosti a ta nejpřepychovější pohovka, jakou si mohl opatřit bez toho, aby zavdal podnět k nevídaným řečem.

Pohovka byla navržena pro dva lidi. Ta část, na které má sedět muž, má opěradlo. Ta druhá ho nemá, aby se žena, kterou brzy unaví sedět vzpřímeně, musela opřít o svého partnera. George se opřel, zatímco Jennifer vstala a odešla k zrcadlu, aby si upravila účes a make-up.

„Nejde o to, že bych byla nějak prudérní nebo se bála, Georgi,“ řekla přes rameno. Kartáčem si zajela do svých dlouhých hnědých vlasů, které se jí během odpoledně nějak rozčuchaly. „To přece víš. Nejsem ani otrokyně zastaralých představ o morálce. Dokážu se za sebe rozhodovat sama.“

„Samozřejmě,“ řekl George.

„Já to s tebou *chci* dělat, Georgie. Opravdu ano. Hořím touhou po tobě.“ Otočila se a podívala se na něj. „Georgie,“ řekla procítěně. „Víš přece, jak moc tě miluji.“

„Já tě taky miluji, lásko.“

„Ale já nechci, aby k tomu došlo jen tak, miláčku. Až ten správný čas přijde, poznáme to. Chtěla bych, aby to poprvé bylo jedinečné, ty snad ne? Chtěla bych...“ Odmlčela se, aby se zhluboka nadechla.

Chceš prostě, aby to něco znamenalo, pomyslel si George.

„Chtěla bych, aby to něco znamenalo,“ řekla Jennifer.

No jasně, řekl skoro George, ale včas se ovládl. Když dívky říkají takové věci, je důležité nesouhlasit. Protože jakmile jednou souhlasíte, že to vy dva ještě dělat nebudete, máte utrum. Dříve nebo později budete mít kliku – ona se opije nebo něco takového a podvolí se – jenomže vy přece nemůžete porušit svoje slovo. Takže je třeba, abyste řekli něco obecně souhlasného, ale ve skutečnosti jste s ní prokazatelně nesouhlasili.

„Chápu, jak to cítíš,“ řekl.

Jennifer, která byla s jeho odpovědí spokojena, mu poslala vzdušný polibek. Pak se otočila zpátky k zrcadlu. „Teď už budu muset jít,“ řekla trochu šišlavě, protože si současně nanášela lesk na rty. George ji s potěšením pozoroval. Bylo mu naprosto jasné, že se dívky nelíčí, aby vypadaly lépe před muži. Líčí se, aby vypadaly lépe před ostatními ženami. Stejně ho krvavě rudá rtěnka vždycky rozrajcovala. „Ne, nechod’ se mnou, Georgie. Dnes jsme spolu strávili příliš mnoho času a lidé by si toho mohli začít všímat. Musíme odejít každý zvlášť. Uvidíme se na večírku?“

„Budu na tebe čekat,“ slíbil jí George. Zavázal si tkanici u kalhot, rychle si přešetil boty a rozhlédl se po svém meči. Visel na věšáku pod jeho kloboukem. Zkontroloval svůj vzhled v zrcadle. Na sobě měl volnou košili s nabíranou náprsenkou a širokými rukávy. Nijak zvlášť se mu nelíbila, ale slyšel, že děvčatům připadají pirátské košile velice sexy.

Jennifer provedla poslední úpravy svého účesu, odsunula zástrčku na dveřích a pootevřela je. Nechtěla, aby ji někdo viděl, jak vychází z mužského pokoje, takže nejprve opatrně vykoukla, aby se přesvědčila, že na

chodbě nikdo není. A uviděla gryfa, jak kráčí směrem k nim.

Nezaječela strachem, protože tomu prostě nedokázala uvěřit. Zabouchla dveře, párkrát potřásla hlavou, jako by se potřebovala vzpamatovat, a pak je znovu pootevřela. Tentokrát vystrčila ven hlavu. Tentokrát už se bála.

Byl obrovský. Byl stejně velký jako drak. Měl tělo lva, ale větší než jakýkoliv lev, o němž kdy slyšela. Zaplňoval celou chodbu. Jeho svalnatá ramena se otírala o obě protější stěny zároveň. Na všech čtyřech nohách měl dlouhé, zakřivené drápy a jeho obrovský zobák očividně sloužil k trhání velkých kusů masa. Křídla měl složená a přitknutá k tělu a jeho peří vypadalo z nějakého důvodu jako prašivé, ale gryf to nade vší pochybnost byl. Zastavil se. Podíval se přímo na ni. Jeho obrovský zobák se otevřel a odhalil slizký černý jazyk. V Jennifer se vzedmula vlna hrůzy a s ní se na povrch vynořila vzpomínka, něco ze školních dob, něco o tom, co žerou gryfové.

Jediným plynulým pohybem zabouchla dveře, zasunula zástrčku, otočila se a skočila na George. Ten překvapeně pozpátku zavrával a dopadl na pohovku. Jennifer si rychle vyhrnula šaty, obkročmo se na něj posadila a sevřela ho svými štíhlými stehny. Drobnýma ručkama ho popadla za fiží a rozerval mu košili na prsou. „Georgie,“ vykřikla, „udělejme to!“

„Cože?“ zeptal se George. Princezniny ruce zápasily s tkanicí jeho kalhot. „Zrovna jsi říkala, že chceš počkat.“

„Změnila jsem názor. Děvče má přece právo změnit názor, nemyslíš?“ Z chodby se ozvalo zafunění,

následované škrábavými zvuky. „Potřebuji tě hned. Jak se to sundává?“

„Musíš rozvázat... co je to za hluk?“

„Toho si nevšímej,“ zaječela Jennifer a přitkla se k němu klínem. „Tady. Hraj si s nimi!“ Vzala ho za obě ruce, položila si je na živůtek a rozervala si ho.

„Jennifer, něco je na... páni!“ vydechl George, když v dešti malých perleťových knoflíčků vyskočila ven její ňadra. Dívka ho popadla za hlavu a vtiskla si jeho obličej mezi ně, pak začala znovu horečně trhat za tkanici jeho kalhot. Na chodbě za dveřmi gryf výhrůžně zavrčel.

„Nemůžu se do nich dostat! Georgie, já se do nich nemůžu dostat.“

„Zašmodrchala jsi tkanici,“ odpověděl George hlasem tlumeným jejím poprsím. „Nespěchej. Já si je sundám sám.“

„Na to není čas!“ vykřikla Jennifer. „Potřebuju tě okamžitě!“

Musím si těch košil koupit víc, pomyslel si George. „Hele, to je vážně lichotivé, Jenny, ale bude to mnohem hezčí, když se uvolníš a uděláme to pěkně pomalu. Co to bylo?“

Další škrábání, tentokrát na dřevo. Těžké dveře se otráslы v pantech. Jennifer uviděla Georgeovu dýku na stolku u pohovky. Natáhla se přes něj a popadla ji. George se chvíli dusil v záhybech spodničky a saténové sukně, než se mu podařilo se z nich vymotat. Jeho hlava se vynořila na povrch právě včas, aby uviděl čepel dýky snášející se k jeho rozkroku. „Jéééé!“

V hrůze z toho, co očekával, se rozplynul všechen jeho žár. Dýka minula zamýšlený cíl a zabodla se do polštáře pohovky mezi jeho nohama.

„Jejda. Promiň. Neházej sebou, ano?“

„Jennifer, zbláznila ses? Okamžitě to polož.“

„Tentokrát se mi to povede, neboj se.“ Jennifer mu rozřízla kalhoty v pase a odhodila dýku. „Svlíkni si je, honem.“ Zalovila rukou v jeho spodním prádle.

„Au! Nemačkej ho tak! Jemně!“

Prask, udělaly dveře a pak se ozval zvuk lámajícího se dřeva. Prostřední výplň povolila a vynořila se z ní tlapa velká jako koš na trávu se čtyřmi dlouhými drápy Jennifer zaječela a zmizela za pohovkou, kde se schoulila do klubíčka. Pracka zmizela a ve dveřích po ní zůstala zubatá díra. George na to tupě zíral, jeho mentální převody se marně snažily zařadit správnou rychlost. Gryf prostrčil dveřmi hlavu a zavrčel.

Lord George, doslova přistižený s kalhotami na půl žerdi, prokázal vzhledem k situaci pozoruhodně dobrý reflex. Aniž tak docela věděl, co dělá, popadl z jednoho stolíku lampu a mrštil jí po gryfovi. Mířil trochu moc vysoko, ale to nevadilo. Skleněná lampka se rozbila o zárubeň dveří a s tichým *hummpf* explodovala. Gryfovou hlavu zkropil hořící petrolej. Většina zvířat reaguje na oheň negativně. Gryf nebyl díkybohu výjimkou. Vydal ze sebe zaječení plné bolesti a vzteku, dlouhé a děsivé, a pak zatřásl hlavou, aby se zbavil hořícího petroleje. Když se mu to nepodařilo, stáhl hlavu. Jennifer i George slyšeli, jak sebou zmítá a hází, naráží do zdí i stropu a

řve, a pak se ozvalo škrábání drápů na podlaze a šustění peří, jak zvíře běželo pryč. Zvuky slábly, až utichly docela.

Hořící petrolej zapálil vlněný koberec. Fermež na dveřích už se začala škvařit žárem a místnost se rychle plnila kouřem. George popadl z věšáku svůj plášť. Spěšně začal jednou rukou utloukat plameny, zatímco druhou si přidržoval kalhoty. Jennifer byla dost chytrá na to, aby počkala, až všechn oheň uhasí, a teprve pak otevřela okno a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Ten brzy odvanul většinu kouře spolu se štiplavým pachem spálené vlny a peří. Když zmizely poslední plameny. George zahodil pozůstatky svého pláště na zem a tázavě se podíval na Jennifer. Ta se chystala začít mu vše vysvětlovat, když se z chodby ozval křik a zvuk běžících nohou.

Jeho lordstvo si rychle připnulo opasek s mečem. Kalhoty mu spadly ke kotníkům. Rozčileně je odkopl, tasil meč a připravil se k útoku. Jennifer se znovu rozběhla k pohovce a schovala se za ni. V díře ve dveřích se objevila hlava Glorie.

„Páni, ahoj, lorde Georgi. Ahoj, Jenny. Já jsem se vrátila. Máte tady hezké hnízdečko. Neviděli jste tu náhodou gryfa? Velkého, ohyzdného a mizerně naladěného?“

Jennifer se vynořila zpoza pohovky. Omámené ukázala, kudy obluda zmizela. George naznačil mečem stejný směr.

„Díky, Jenny.“ Glorie prostrčila dírou ve dveřích ruku a vytrhla Georgeovi meč. „Nevadí, když si tohle půjčím, lorde Georgi?“ Zavrtěl hlavou. „Díky moc. Už

musím běžet. Uvidíme se později.“ Pak rovněž zmizela v oblacích kouře.

Naprosto zmatený George ztěžka dosedl na pohovku. Podíval se na Jennifer. Dívka se nahýbala nad ním a pokoušela se zakrýt svá nahá řadra rukama. Světlo zbylé lampy barvilo její pleť do zlatova. Jako důkaz, že naděje neumírá nikdy, George rozpřáhl náruč. „Tak dobře, miláčku, teď jsem připravený.“

„Ne!“ řekla Jennifer.

Alison vypadala příšerně. Dlouhé hnědé vlasy měla větrem spletené do změti uzlíků a suků, šaty měla postříkané blátem odhozeným od kopyt cválajícího koně, střevíce obalené bahnem a tvář zamazanou prachem z cest smíšeným s kapičkami potu. Její oči byly dvojice zrcadel odrážejících vyčerpání a stres. Vypadala jako šílená žena, která utekla z blázince a pak se schovávala v hromadě kompostu. Přesto jí nečinilo žádné potíže dostat se přes vrátného v druhém bloku bytů. Vlastně se snažil, seč mohl, aby jí nestál v cestě. Stejně jako všichni ostatní, s nimiž se potkala. „Zdá se, že lidé cítí respekt k dívce s kuší,“ řekla Rolandovi. „Musím si opatřit nějakou vlastní.“

„Nejprve musíme vyvolat poplach,“ řekl Roland. „Zburcuj každého strážného, kterého dokážeš najít. Pak prohledej tohle patro a postupuj směrem nahoru. Já vyběhnu do nejvyššího patra a budu postupovat směrem dolů.“ Nechal ji a rozběhl se nahoru po schodech, které bral po čtyřech. Schodiště se otevíralo do dlouhé úzké chodby. Po obou stranách ji lemovaly dveře jednotlivých

bytů. Muže ve středních letech z hor našel skoro okamžitě.

Měl jsem vědět, že bude tady nahoře, pomyslel si. Proč mají čarodějové tak v oblibě vyvýšená místa?

Všechny dveře ve čtvrtém patře byly zavřené a neprosvívalo pod nimi žádné světlo, což znamenalo, že se nájemníci ještě nevrátili domů a nerozsvítili lampy. Až na jedny, pod kterými byl vidět tenký proužek světla a z klíčové dírky se linula slabá záře. Roland se k nim tiše přikradl. Opatrně poklekl u klíčové dírky. Když nahlédl skrze ni, uviděl zařízený obývací pokoj. Bylo tam křeslo, pohovka, konferenční stolek a malý okrouhlý stolek se dvěma židlemi. Muž ve středních letech z hor seděl u stolu. Za ním byla dvě velká křídlová okna.

Roland se narovnal a položil jednu ruku na jílec meče. Druhou rukou zkusil kliku. Bylo odemčeno. Velice opatrně kliku stiskl. Pohnula se naprosto bezhlesně. Pootevřel dveře a skulinou nahlédl dovnitř.

Muž ve středních letech z hor pracoval ve světle lampy. Měl před sebou dvě odlivky, kapátko, složený ručník a láhev jantarově žluté tekutiny, o níž Roland soudil, že je to whisky – značku rozpoznat nedokázal. Muž ve středních letech z hor nalil whisky do obou odlivek, až byly asi z poloviny plné. Pak vytáhl z kapsy malou lahvičku a do jedné ze sklenic přidal kapátkem jedinou kapku rudé tekutiny. Nakonec lahvičku pečlivě zazátkoval a zase ji schoval do kapsy.

Roland začal vytahovat meč z pochvy, ale nechal toho, když zjistil, že by se to neobešlo bez hluku. Podíval se na dveře. Otevíraly se dovnitř. Ucouvl, zhluboka se nadechl, rozkopl dveře jednou nohou a současně tasil meč. Dveře se rozletěly a narazily do zdi s bouchnutím,

které polekalo Rolanda, ale na čaroděje nemělo sebemenší účinek. Roland vtrhl dovnitř, namířil na Muže ve středních letech z hor mečem a zařval: „Ani se nehni!“

Neměl tušení, jestli je to správný postup, ale tak nějak to viděl v divadle. Muž ve středních letech z hor to přijal docela klidně. Zhoupł se na židli a řekl: „Jsi z kondice. Pořád ještě popadáš dech, jak jsi běžel po schodech. Já jsem vyběhl čtyři patra na jeden zátaħ a ani jsem se nezadýcháľ.“

„Jo, skvělé. Teď se nejspíš začneš chvástat, kolik si nakládáš v posilovně. To si schovej k soudu.“ Roland zamával mečem způsobem, o kterém doufal, že je výhrůžný. „Já tě tam přivedu.“

„Jemináčku, to je ale parádní meč.“ Čaroděj ledabyľe odstrčil svou židli od stolu. „Všechny ty krásné drahokamy a stříbrný filigrán... Vyrobený na zakázku?“

„Jo, a co má být?“ odsekl Roland defenzivně. „Prostě dokážu ocenit dobrou řemeslnou práci, jasné?“

„To já také, můj mladý příteli. Proto mám tenhle.“ Muž ve středních letech z hor tasil jediným plynulým pohybem meč, tak rychle, až to zasvištělo. Udělal to, aniž se musel zvednout ze židle, což vůbec není snadné. Rolanda to zaskočilo. Mimoděk o krok ucouvl. Čaroděj se usmál.

„Vzal jsem si ho od jednoho kráľovského dvořana z Angostury. Zjevně se mu nelíbil jeden z mých malých projektů a cítil potřebu začít ječet, že mne přivede před kráľovskou spravedľnost, a tak dál. Byl to arogantní chlápek, ale měl slušnou reputaci jako duelant. Sběhlý ve všech uměních obrany, říkali o něm. Mladší než já, ale na svůj věk velice zkušený, říkali. Docela se mi zamlouvala

myšlenka nechat si jeho meč jako trofej. Byl to čtvrtý muž, kterého jsem zabil.“

„Ehm-hmm,“ řekl Roland. Nevěděl, jak na tohle odpovědět. Nevypadalo to moc dobře.

„Ale nemá smysl se bezhlavě hnát do rvačky. Pořád ještě máme trochu času.“ Muž ve středních letech z hor vstal a zasunul meč do pochvy tak rychle a hladce, jak ho předtím tasil. „Pojďme k oknu.“

Roland opatrně vykročil vpřed a přitom se držel z dosahu čarodějova meče. Obešel pohovku a pohlédl z okna, dolů na nádvoří obehnané plotem z kované oceli. Na jedné straně stál palác se svými jasně osvětlenými okny a balkony a přímo před ním bylo malé náměstíčko s lampou veřejného osvětlení uprostřed, obklopenou čtyřmi litinovými lavičkami. Bylo to náměstí, kterým začínala Krejčovská ulice. Pod lampou se shromáždil hlouček mladých dívek. Vesele spolu švitořily a zjevně vůbec nevnímaly chlad vlhkého podzimního večera. Někde hrála hudba; její útržky zaznívaly z ulice až k oknu. „Docela dobrá kapela,“ poznamenal Roland nepřítomně.

„Jsou zatraceně hluční,“ odsekl Muž ve středních letech z hor. „A všechny jejich skladby znějí úplně stejně.“

Okno bylo zamlžené. Roland ho utřel rukávem a vyhlédl ven. K náměstí mířily další dívky.

„Přicházejí prodat, co dnes upalíčkovaly,“ řekl Muž ve středních letech z hor. „Nejraději bych si nakopal, že mě to nenapadlo dřív. Můj mazlíček má rád hory, tak jsem se usadil tam. V horách koneckonců získám zlato. Jenomže tam v divočině by trvalo celá léta sehnat dostatečné množství mladých dívek. Nevím, proč

vesničané považují svoje děti za tak cenné, když si můžou snadno udělat nové. Ale na tom nezáleží. Tady jich moje zvířátko najde dost za jedinou noc.“

„No a co? Dobrý bože, pane, tohle město je plné gardistů, policistů a králových vojáků. Do rána bude ta vaše bestie polapena a zabita. Zavolej si ji zpátky, dokud to ještě jde.“

„Divil by ses, jak rychle transformace probíhá. Za necelou hodinu už bude schopná létat a pak už nás tu nikdo neuvidí.“ V čarodějově oku se zableskla hamiznost. „A pak se páreček spáří a začnou si stavět hnízdo ze zlata.“ Rostouženě si povzdechl. „Tak jednoduchý plán. Překvapuje mne, že na to někdo nepřišel už dávno.“

„Zdá se, že nám ostatním chybí tvoje tvůrčí mysl.“

„Ale zpátky k věci. Tobě se nelíbí moje metody, neschvaluješ moje záměry, pronásleduješ mě bůhvíkolik dnů a chystáš se mě zabít nebo přinejmenším zajmout, je to tak?“

„Ehm, ano.“

„Dobře, dobře. Mohl bych tě okamžitě zabít svým mečem nebo ještě rychleji magií. Ale připadáš mi jako docela bystrý mladý muž. Takže ti místo toho nabízím zkoušku inteligence.“

Počkal na Rolandovu ironickou odpověď, protože lidé obvykle nějakou tu ironickou poznámku utrousí, když se jim nabízí zkouška inteligence. Ale Roland si čaroděje jen mlčky prohlížel, jako by se ho snažil odhadnout, a tak Muž ve středních letech z hor pokračoval. „Slyšel jsi někdy o idogainovém extraktu?“

„Ne,“ odpověděl Roland, i když o něm samozřejmě slyšel.

Muž ve středních letech z hor vytáhl z kapsy lahvičku. Byla velice malá, asi poloviční velikosti než jeho malíček, a zazátkovaná mrňavou korkovou zátkou, na které pořád ještě ulpívaly zbytky pečetního vosku. Udělal okázalé divadlo z toho, jak lahvičkou mával, předával si ji z jedné ruky do druhé a držel ji před lampou, aby světlo procházelo jejím načervenalým obsahem. „Nejúčinnější jed známý lidstvu. Neexistuje na něj žádný protijed a ani není možné si proti němu vypěstovat odolnost. Může se podat orálně nebo může být absorbován pokožkou. Je bez chuti a bez zápachu. Smrt nastává okamžitě, což je výhoda. Nemusíš alespoň poslouchat všechno to kvílení a úpění o žaludečních křečích, ke kterým dochází po požití rostlinných alkaloidů. A jediná kapička by zabila člověka desetkrát. Takže i když je to velice vzácný a tím pádem i drahý jed, v konečných důsledcích je také ekonomický.“

„Protože ho nepotřebuješ moc.“

„Přesně tak. Náklady na jednu oběť jsou nízké, takže z dlouhodobého hlediska šetří peníze. Ten svůj jsem si musel objednat u jedné specializované firmy v Illyrii. Doručili mi ho –“

„Ta zkouška inteligence,“ připomněl mu Roland.

„Ano, správně.“ Muž ve středních letech z hor ukázal směrem ke stolu. „Vidíš ty dvě sklenice?“

Roland se podíval na stůl. „Předpokládám, že to byla řečnická otázka.“

„Nehraj si na chytráka. Jedna z nich obsahuje jed, a druhá ne. Vypijeme je najednou, ale tebe nechám, aby s vybral, kterou vypiješ. Bude to zkouška tvé znalosti lidských povah a myšlenkových pochodů. Budeš se muset rozhodnout, zda jsem ten typ, který přidá jed do

sklenice stojící před mým protivníkem, nebo do té blíže ke mně.“

„A když se odmítnu napít?“

„Pak budeme bojovat mečem a nic mi neudělá větší radost. Ale pokud nemáš značnou důvěru ve své šermířské schopnosti s dvorským mečem, radil bych ti, abys raději vyzkoušel sklenice. Tak budeš mít alespoň padesátiprocentní šanci, že přežiješ.“

Roland přikývl. „To je velice přesvědčivý argument, pane.“

Muž ve středních letech z hor mimoděk zamrkal. „Nemusíš mi říkat ‚pane‘. Nejsem ještě tak starý, abys se mnou musel jednat s povinnou úctou.“

„Omlouvám se. To já jen že mi trochu připomínáš mého tátu.“

„Tak už si zatraceně vyber jednu sklenku!“ zaječel čaroděj.

„Dobře,“ řekl Roland. Bez zaváhání se chopil sklenice, která stála blíž k němu, a jediným douškem vypil její obsah, který chutnal jako skotská. Odkášlal si a postavil sklenici zpátky na stůl. „Jsi na řadě.“

Očekával, že si Muž ve středních letech z hor vymyslí nějakou výmluvu, aby se nemusel napít. Nebo že se pokusí o nějaký trik. Třeba že obsah sklenice rozlije nebo jej chrstne Rolandovi do očí a pokusí se utéct. Roland už byl připravený tasit meč. K jeho překvapení ale čaroděj jen přikývl, sebevědomě zvedl druhou sklenici, pozvedl ji směrem k Rolandovi v posměšném přípitku a klidně ji vypil. Prázdnou sklenici položil na stůl, usmál se na Rolanda a řekl: „Překvapilo tě to?“

„Ano.“

„Protože se domníváš, že jsem právě vypil jed?“

„Vím, že jsi ho vypil.“

„A jak to můžeš vědět, smím-li se zeptat? Že by to bylo tím, že jsi mne viděl přidávat jed do sklenice, než jsi vešel do místnosti?“ Čaroděj zaznamenal výraz v Rolandově obličejí. „Ano, věděl jsem, že tady slídíš, že jsi mne špehoval, než jsi rozkopl dveře. Proto jsem odvedl tvou pozornost k oknu. Zatímco ses díval ven na ta děvčata dole, vyměnil jsem sklenice.“

„Já vím,“ řekl Roland. „V odrazu na okenní tabulce jsem viděl, jak je vyměňuješ. Proto jsem si vybral sklenici bez jedu.“

„Obávám se, že nikoliv,“ odpověděl Muž ve středních letech z hor. „Koutkem oka jsem zahlédl, že jsi viděl, jak je vyměňuji, takže jsem ti sehrál malé divadýlko s tou lahvičkou jedu, rozptýlil jsem tvou pozornost a vyměnil jsem sklenice ještě jednou.“

Roland se nejistě podíval na stůl. „Myslím, že se pleteš.“ Položil na jednu ze sklenic prst. „Říkal jsi, že jed byl v téhle sklenici?“

„Ne, v té druhé.“

„Ale já jsem se napil z téhle.“

„Ne, nenapil. Vypil jsi obsah té, co stála blíže k tobě.“

„Jistě, tahle stojí blíže ke mně, protože jsem ji tam pak postavil. Ale když jsem si ji bral, stála blíž k tobě.“

„Ano, to vím,“ prohlásil čaroděj nepřesvědčivě. „Dal jsem jed do sklenice, co stála tady, pak jsem ji přesunul tady, když jsem je vyměňoval, potom tady, když jsem je měnil zpátky, a ty s vybral sklenici, která byla... ehm... tady. Je to tak?“

„Ne, stála tady. Alespoň myslím.“

„Víš to určitě?“

„Ehm, ne.“

Oba tam stáli asi minutu mlčky a dívali se na stůl a prázdné sklenice. Roland vzal láhev a přičichl k ní, pak udělal totéž s jednou ze sklenic. „To není k ničemu,“ řekl mu Muž ve středních letech z hor. „Říkal jsem ti přece, že je bez zápachu.“

„Já vím. Jen jsem si to ověřoval.“

„Dej tu sklenicí zpátky, kde stála! Takhle to ještě více zamotáš.“

„Omlouvám se.“

„Dobře, projdeme si to ještě jednou. Viděl jsi mě, jak jsem přidával jed do sklenice, která stála tady –“

„Moment,“ přerušil ho Roland. „Tvrdil jsi, že ta věc účinkuje velice rychle. Okamžitě, jsi říkal. Takže neměl by touhle dobou už jeden z nás být mrtvý?“

„Dříve vždycky účinkoval rychle.“ Čaroděj si zkontroloval tep. „Já jsem v pořádku.“

„Já také. Ukaž mi ještě jednou ten jed.“

Muž ve středních letech z hor vytáhl z kapsy malou lahvičku a podal ji Rolandovi. Roland se na ni podíval. „Pane na nebi!“ zvolal rozmrzele. „Čekáme zbytečně. Tohle není idogain. Je to obyčejný *jód*!“

„Cože!“ Čaroděj mu vyrval lahvičku z ruky. „Je to idogain.“ Podíval se na nálepku zblízka, pak si lahvičku přidržel dál od očí, pak ruku postupně natahoval, až ji měl úplně napjatou. Lahvičku držel v konečcích prstů a mžoural na malinkatá písmenka.

„Jód – iodum“ prohlásil Roland pevně. „Není divu, že to pití chutnalo jako skotská. Měl by s opatrít brýle na čtení.“

„Já nepotřebuji brýle na čtení!“ zaječel Muž ve středních letech z hor a odhodil lahvičku na stůl. Potom

znovu popadl meč a zamával jím tak výhrůžně, že Roland instinktivně tasil vlastní zbraň a ustoupil do středu místnosti. Čaroděj kopnutím převrhl stůl. Láhve a sklenice se rozkutálely po podlaze. Lampa zhasla. „No dobře, ty pankáči! Tak ty si myslíš, že přede mnou máš výhodu ve svém mládí? To se ještě uvidí!“ Světlo z paláce, které dovnitř pronikalo oknem, dostačovalo akorát na ozáření čarodějova obličeje zkřiveného vztekem. „Připrav se zemřít!“ Muž ve středních letech z hor namířil hrot meče na Rolandovo srdce a mocným, leč plynulým skokem se vrhl přes pohovku.

Alison doběhla do horního patra právě včas, aby uslyšela výkřik bolesti. Přiložila si kuši k rameni a proběhla chodbou, ozbrojená a připravená udeřit. Následovali ji tři vojáci medullské armády, dva vyzbrojení meči a jeden palcátem. Uviděla otevřené dveře a chystala se do nich vtrhnout, ale jeden z vojáků ji odstrčil stranou. Druzí dva vešli dovnitř, zbraně připravené k boji. Nic dramatického se nestalo. Alison cítila, jak se jí srdce v hrudi svírá napětím. Oba vojáci se zase vrátili na chodbu. „Zavolejte lékaře. Řekněte mu, ať s sebou vezme zdravotníky s nosítky.“

„Ach!“ bylo to jediné, co ze sebe Alison vypravila.

Voják, který promluvil jako první, řekl třetímu: „Místnost je bezpečná.“ Kývl hlavou a postavil se na stráž ke dveřím. Druhý voják se vydal najít lékaře. První voják vzal Alison za ruku a odvedl ji dovnitř.

Čekala nejhorší. Rozhodně nečekala, že uvidí Rolanda, jak klidně stojí v rohu pokoje, meč v pochvě u

pasu a dívá se na podlahu, zatímco si bezděčně upravuje manžety. Odhodila kuši a rozběhla se k němu, aby se mu vrhla kolem krku. „Rolande! Jsi v pořádku? Kde je Muž ve středních letech z hor? Slyšeli jsme ho křičet, když jsme běželi nahoru. Znovu uprchl?“

„Ehm, slečno?“ řekl voják. „Leží u vašich nohou, slečno.“

Alison se podívala na zem. „Aha, jistě.“ Muž ve středních letech z hor ležel na zádech a díval se na ni. Alison se divila, že si ho nevšimla dřív. Pořád ještě byl naživu, ale zuby měl křečovitě zaťaté a tvář zkrivenou ve výrazu mučivé bolesti.

„Pojďme,“ řekl Roland a vzal Alison za ruku. „Teď už se o to postarají královi muži. Je to tak, pánové?“ Vojáci přikývli. „Půjdeme najít ostatní.“ Odvedl ji na chodbu a zavřel za sebou dveře. „Ale nejprve chci další pusu.“

„Prima nápad,“ řekla Alison a udělala to pořádně; zapojila i jazyk a svůj výkon náležitě doprovodila řečí těla. Když se od sebe konečně odtrhli, řekla: „Ale Rolande, co se tam uvnitř přihodilo?“

„Pokusil jsem se ho zajmout. Dal jsem mu příležitost vzdát se. A on mě napadl.“

„A co jsi udělal ty? Bodl jsi ho? Neviděla jsem žádnou krev. Srazil jsi ho ranou pěsti?“

Roland se do odpovědi nijak nehrnul. Vypadalo to, jako by zápasil se svým svědomím. Teprve když došli do přízemí a ven do noci, položil jí ruku kolem pasu a řekl: „Mám-li být úplně upřímný, Alison, neudělal jsem vůbec nic. Vlastně jsem se ho ani nedotkl. Strhl si záda když se pokoušel přeskočit pohovku.“

Alison si položila hlavu na jeho hrud' a zasmála se.
„No jistě.“

Glorie běžela chodbou za pachem kouře a spáleného peří, pokoušela se dohonit gryfa. Zahlédla ho jen na chvíli, ale sledovat ho nebylo těžké. Jeho obrovské drápy zanechávaly zřetelné stopy na parketách a rameny odíral malbu na stěnách. Pronásledovat ho bylo šíleně sebevražedné, ale Glorie už o takové věci dávno nedbala a na nebezpečí ani nepomyslela. Vzrušení z pronásledování, divoká jízda a stres z posledních týdnů se na ní podepsaly. Z hladu a nedostatku spánku se jí točila hlava a jediná emoce, kterou teď cítila naprosto jasně, byl pocit viny.

Všechno je to moje chyba, myslela si. Nebýt mého plánu, ten gryf by tady dnes nebyl. Kvůli mně jsou teď všichni v nebezpečí. Je na mně, abych s tím něco udělala. Sevřela jílec meče pevněji a přinutila svoje nohy ještě více zrychlit.

Gryf šílený bolestí hlasitě řval. Chodba před ním byla prázdná. Dveře po obou stranách byly zavřené a zajištěné závorami, obyvatelé bytů se schovávali uvnitř. Glorii připadalo, že slyší i zvuky přesouvání nábytku ke dveřím. Zahnula za roh a konečně obludu uviděla. Dorazila už na konec chodby, který tvořilo odpočívadlo s velkým arkýřovým oknem. Tam se gryf zastavil, možná zmatený svým vlastním odrazem ve skle. Ohlédl se přes rameno, věnoval jí jediný opovržlivý pohled a pak se vrhl skrz zavřené okno ven. Děšť skleněných střepů zasypal podlahu. Glorie si zakryla oči.

Bylo to neuvěřitelné, ale nikdo jiný to neviděl.

Glorie došla k rozbitému oknu. Krajčářky se už shromáždily na nádvoří. Dívaly se opačným směrem, na několik krejčovských nákupčích, kteří stáli na otevřeném voze a hlasitě smlouvali o ceny. Ostatní lidé spěchali po chodnicích za svými záležitostmi, uši zakryté klobouky a šály. Odněkud se ozývala hudba. Pouliční prodavači občerstvení se zaměstnávali svými vozíky a rozděláváním ohně v ohřívačích. Na jedné straně nádvoří se tyčil královský palác. Glorie viděla postavy pohybující se za jasně osvětlenými okny, ale nikdo se nedíval ven. Zdálo se, že si nikdo neuvědomuje hrozbu, která se blížila po dláždění.

Takže je to na mně, pomyslela si Glorie a pokusila se zavolat na děvčata dole, ale byla příliš uříčená během – na to, aby překřičela hudbu a shon dole, jí scházel dech. Vrhla se dolů na dlažbu, dopadla bolestivě na kolena a hned se zase zvedla, meč přitom použila jako oporu. Nohy ji příšerně bolely, ale běžela dál, i když věděla, že je pozdě. Příliš pozdě na to, aby zabránila masakru, který se gryf chystal rozpoutat.

Až na to, že se gryf jakýmsi zázrakem zastavil.

Přikrčil se, chvíli v té pozici setrval a pak znovu vyrazil. Jeho obří zobák se lehce otevřel. Křídla měl stále složená a tiskl tělo k dláždění, jak se plazil vpřed, pomalu, naprosto tiše a promyšleně, hlavou přitom otáčel ze strany na stranu, aby měl svou kořist stále na očích.

On loví, pomyslela si Glorie. *Jako obrovská opeřená kočka*. Připadalo jí směšné, že se tak velká obluda snaží zůstat neviděná, a zdálo se jí naprosto neuvěřitelné, že si jí z lidí shromážděných na náměstí stále ještě nikdo nevšiml. Ale děvčata byla zcela pohroužena do svého

smlouvání, zatímco chlapci a muži na ulici měli oči jen pro dívky. Gryf se k nim mezitím dostal na doskok. Proměnil se v uzel svalů a zloby a pak se napjal, aby se vrhl vpřed jako červenka na červa. Zdržel se tím však natolik, že ho Glorie mezitím dostihla. Neměla už čas na nic jiného než doběhnout v plné rychlosti až k němu a vrazit mu meč do zadku.

Tím si okamžitě získala jeho pozornost. Vlastně si tím získala pozornost celého širokého okolí. Gryf ze sebe vyrazil výkřik, který zmrazil krev v žilách každému do vzdálenosti šesti bloků. Všechny hlavy se otočily směrem k němu. Ústa se otevřela úžasem. Hudba umlkla. Koně vyrazili tryskem pryč, vlekouce za sebou vozy a kočáry uličkami. V paláci se sluhové i dvořané rozběhli k oknům. Ptáci v korunách stromů, kteří se už uložili k spánku, poplašeně vzlétli a zaplnili nebe tlukotem svých křídel. Krysy z ulic zmizely ve stokách. Dívky na náměstí zaječely, zahodily krajky a rozprchly se do všech stran.

A na nádvoří se gryf otočil, zvedl jednu ze svých obřích tlap a přitiskl Glorii ke studenému dláždění.

Síla nárazu jí vyrazila dech a hrůza ji ochromila tak, že nedokázala ani vykřiknout. Obří drápy ji obklopovaly jako klec. Obluda se nad ní nahrbila a vyrazila ze sebe další uši rvoucí skřek, který Glorii skoro ohlušil. Gryf nebyl hladový, alespoň ne po ní, ale zaručeně byl šílený vztekem. Sklonil hlavu skoro až k ní a pohlédl na ni očima velkýma jako podšálky a černýma jako expreso. Otevřel obrovský dravčí zobák, který by ji dokázal jediným skousnutím přepůlit. A právě když se chystal sklápnout, Terryho sekera se mihla vzduchem a rozpoltila obludě lebku.

Gryf se svalil mrtvý na zem. Dokonce i Terrymu dalo pořádnou práci odvalit ho z princezny a pak jí pomohl na nohy. Sotva se vrávoravě postavila, vrhla se mu kolem krku a přitiskla se k němu celým tělem. Když se vzpamatovala natolik, že mohla mluvit, vydechla: „Terry, kde jsi sakra byl?“

„Hned za tebou, celou dobu. Křičel jsem na tebe, ale ty jsi mě neslyšela. Ale víš co, miláčku?“ Terry se odmlčel a prohlédl si nehybného gryfa. „Možná že napříště bys měla nechat zabíjení oblud na mně. Alespoň dokud nezískáš víc zkušeností.“

„Máš pravdu. Mimochodem, dobrá práce.“

„Bez tebe bych to nedokázal. Omluv mě na chvíli.“ Terry se přesvědčil, že Glorie dokáže stát sama, vzal svou sekeru a jal se gryfovi oddělovat hlavu od těla. Udělal to rychle a zručně, pak sekeru zase odhodil a sevřel Glorii, aby ji znovu políbil. „U magických tvorů se vždycky vyplatí useknout hlavu.“ Kolem se zase začaly shromažďovat dívky, aby si prohlédly bezhlavou obludu. V paláci nad nimi teď svítla snad všechna světla a jeho obyvatelé zvědavě vystrkovali hlavy z otevřených oken. Dokonce i král s královnou se objevili na balkoně.

Glorie vytušila svou chvíli.

Znovu se vrhla Terrymu do náručí. „Můj hrdino!“ zvolala tak hlasitě, jak to jen dokázala. „Zachránil jsi mi život!“ Všichni – děvčata na náměstí, muži na ulicích, obličeje v oknech a zejména její rodiče na balkoně teď upírali oči na Glorii – ale kvůli případným opozdílům a všem, kterým to pomaleji zapalovalo, dodala: „Můj *zachránce!*“ A pak omdlela do rytířova náručí.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se jí Terry.

„Zvedni hlavu,“ zašeptala Glorie s očima stále zavřenýma. „Snaž se tvářit hrdinsky.“

Terry vzhlédl a zjistil, že je z oken paláce pozorují královští úředníci, dvořané a medullská šlechta. „Jasně,“ řekl a zaujal co nejheroičtější pózu. „Co třeba takhle?“

„To by šlo,“ zamumlala princezna. Pak opatrně pootevřela oči. Královna se dívala přímo na ni a tvářila se velice vztekle. Glorie se usmála.

„Vy muži!“ řekla princezna podrážděně. „Jste všichni stejní. Jistě, vždycky si dokážete pospíšit s lichotivými slůvky, zamilovanými psaníčky a drobnými dárčky. Vyprávíte nám, jak moc pro vás znamenáme a že jsme tím nejdůležitějším ve vašich životech. Ale pravda je, že ve skutečnosti vám jde jen o to jediné.“

Terry se na okamžik zamyslel. „Pivo zdarma?“

„Přesně.“

Seděli v salóнку nedávno přejmenovaného hostince *U Velkého gryfa*. Měl arkýřové okno, bufet a kolekci měkce vypoštěřovaných křesílek a lenošek. V zamřížovaném krbu praskal oheň. Venku pokrýval ulice lehký poprašek čerstvého sněhu. Od Gloriiny ‚záchraný‘ uběhly dva týdny. Tehdy se hospoda ještě nazývala *U Šedého kozla* a nad velkým krbem ve výčepu vela vycpaná hlava horského kozorožce. Nyní její místo zaujímala parparovaná hlava gryfa.

„Pivo zdarma až do smrti,“ řekl Terry, který jí vysvětloval, co si s hostinským sjednal výměnou za tu hlavu. „Jestli chceš, můžeme si rovnou pintu objednat.“

„Páni, to ne. Vždyť ještě není ani poledne. Zůstaneme u čaje, děkuji pěkně.“ Glorie se skláněla nad čajovým servisem na servírovacím stolku.

„To je jenom takový ženský výmysl, že existuje něco jako správný čas na pití.“

„Opravdu? No, holky vymyslely například i tohle.“ Glorie se s rozběhem vrhla na Terryho a srazila ho pozpátku na pohovku. Pak se na něj vysoukala a začala m na obličej sázet jeden polibek za druhým. „Jak se ti to líbí, velký kluku?“

„Nezačínej s tím zase,“ varoval ji Terry mezi polibky „Budou tady každou chvíli.“

„Já že s něčím začínám? Já? A čí to byl nápad strčit mi ruku pod šaty, hmmm? Kdo rozhodl, že je v pořádku dotýkat se mě na... aaach – jo, přesně tam. Hmmm Hmmm?“

Zrovna se vrátili ze zasedání Královské rady, kde král a královna konečně a oficiálně posvětili jejich svatbu. Byly to vyčerpávající dva týdny, zvláště pro Terryho. Byl vyhozen od královské gardy bez náhrady mzdy, donekonečna vyslýchán, zadržován na celé hodiny, zatímco m různí činitelé vyhrožovali postihem, držen v malé cele kde na něj pro změnu řvali vysocí důstojníci, a nakonec propuštěn s důrazným varováním, aby neopouštěl město. Po celou tu dobu se stále držel nové historky, kterou vymyslela Glorie, ale druhého dne byl předvolán k dalšímu výslechu a všechno to začalo znovu od začátku. Třetí den měl víceméně stejný průběh, dokud se k jeho překvapení neobjevil advokát jménem Miligras,

neoznámil, že je Terryho právním zástupcem, a že všechny další otázky mají být směřovány na jeho kancelář.

Pak už šlo všechno hladce. Terry byl znovu přijat a ušlá mzda mu byla doplacena. Miligras si vymohl slyšení před Královskou radou. Tam rychle dokázal, že tradice odměňování rytířů, kteří zachránili dívku ze smrtelného nebezpečí, její rukou, má platnost zákona. Dokázal dokonce z paměti citovat precedenty až do dnů královny Donny Rádoby. Gloriina matka vznesla námitku. Trval na tom, že zákon hovoří o dracích, a ne o gryfech. Miligras na to byl připraven. S pomocí tabule a obrazových prezentací přesvědčil radu, že draci, gryfové a únosci jsou z právního hlediska totéž. Expert povoláný Westfieldovou rodinou zbabral svoje svědectví, zjevně vyvedený z míry Miligrasovým křížovým výsledkem nebo možná ostrými pohledy vrhanými Glorií. Skutečnost, že princezna obstarala pro jeho manželku vytoužené pozvání na silvestrovský večírek, nebyla nikým zmíněna.

Ted' už museli jen počkat na Rolanda s Alison, aby mohli začít oslavovat. Když se přestali líbat na dost dlouho, aby se mohli nadechnout, Terry vyjádřil nahlas přání vědět, jak si ti dva asi vedou. „Nevím, jestli je dobré začít vztah podvodem.“

„Vy rytíři jste přemrštěně čestní,“ řekla mu Glorie. „Náš vztah je přece založen na jednom obrovském podvodu.“

„Ano, ale my podvádíme ostatní. Ne jeden druhého.“ Všiml si Gloriina zamyšleného pohledu. „Glorie, slib mi, že až se vezmeme, nebudeš mi nikdy lhát.“

Glorie mu položila ruku na paži. „Miláčku, slibuji ti, že jestli někdy budu mít důvod tě oklamat, podám ti to zabalené do spousty vášnivého sexu.“

Terry se nad tím zamyslel. „Tak jo, dobře. Stejně je to víc, než v co jsem doufal.“

To rozpoutalo další kolo líbání, přerušené až tichým zaklepáním na dveře. „Můžeme vstoupit?“ zeptal se Alisonin hlas. „Hod'te si něco na sebe.“

Glorie si rychle upravila šaty. „Pojd'te dál.“

Dveře se otevřely. Místnost okamžitě zaplnila vůně čerstvě upečeného chleba. Roland a Alison vešli dovnitř a každý z nich nesl velký koš chleba, rohlíků, muffinů a keksů, které položili na stolek vedle čajového servu. Alison na sobě měla úplně nové šaty pocházející z Glorieho šatníku. Roland měl dlouhý kašmírový kabátec ušitý na zakázku na jeho štíhlou postavu. Terry musel připustit, že vypadá mimořádně elegantně, ale neuniklo mu ani, že mouka na manžetách poněkud kazí celkový efekt. Roland a Alison strávili spoustu času v Rolandově obchodě, kde spolu zkoušeli různé recepty.

„Tak jak to jde?“ zeptal se Rolanda.

„Vyzazili mě bez měďáku,“ odpověděl Roland vesele.

„Ne! Vážně?“

„Tohle ti posílá tvůj táta,“ řekla Glorie Alison a předala jí dlouhý, tenký předmět zabalený v papíře. Alison papír roztrhla a objevila zčernalou železnou vidlici s dlouhou rukojetí.

„Dobře. Právě na tohle jsem čekala. Víš, dobrá stránka toho všeho je, že mému otci už nehrozí obvinění z únosu. Ani ho nepředvolali k výslechu.“

„To byla od začátku nejslabší část mého plánu,“ připustila Glorie. „Ale Miligras je dobrý právník. Vzpomínám si na jeden případ, kde přesvědčoval soud, že nahoře je dole. Když pak porotci opouštěli soudní síň, polovina z nich odešla po schodišti opačným směrem.“

„Co je to?“ zeptal se Roland Alison. „K čemu to je?“

„Vidlice na opékání,“ odpověděla dívka a hrdě pozvedla nástroj. „Vynalezla jsem ji já. Slouží k opékání krájeného chleba.“

Roland se ušklíbl, ale než mohl cokoliv říct, slova se znovu chopil Terry. „Tvoje rodina tě vydělila? Proč? Musí přece vědět, že to nebyla tvoje chyba.“

„Hrozně zuřili. Už napevno počítali, že se přiřazením do královské rodiny. Vyčítali mi, že jsem se dost nesnažil. Říkali, že jsem toho gryfa měl zabít já. Dokonce i můj táta soptil vzteky“

„Můj táta má spoustu chyb,“ řekla Alison, „ale musím uznat, že po mně nikdy nechtěl, abych zabíjela obludy.“ Obrátila se ke Glorii. „Přinesla jsi máslo a džem?“

„V malých skleničkách.“

„Táta tvrdil, že nebylo čeho se bát,“ pokračoval Roland. „Byl to přece jenom velký pták s drápy, říkal. Nemyslím, že si ho doopravdy pořádně prohlédl.“

„Možná se časem uklidní.“

Roland zavrtěl hlavou. „K čertu s nimi. Alison a já jsme to spolu probrali a rozhodli jsme se, že se uděláme pro sebe. Nejsem tak pyšný, abych nemohl pracovat. A mám gentlemanskou výchovu. Mohl bych dostat nějakou kancelářskou práci. K tomu, abychom byli šťastní, nepotřebujeme hromadu peněz.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Alison a podtrhla to zamáváním čerstvě upečenou topinkou. „Já se také vrátím ke své práci. Začnu vydělávat. A teď, když nám hrabě Bussard nebude pořád utahovat šroub, časem splatíme i dluhy na panství mého otce.“

„To už samozřejmě budeme staří a šediví,“ dodal Roland.

„Takže budeme mít kam se odebrat na odpočinek.“

Terry si vyměnil pohled s Glorií ve snaze uhodnout, jestli je na něm, aby začal. Glorie přikývla, a tak řekl: „Rolande? Alison?“ Odkášlal si. „Ehm, my jsme očekávali, že by se mohlo něco takového stát, a Glorie má plán.“

„My máme plán,“ opravila ho Glorie.

„Správně. My máme plán, ale teď nechám Glorii, aby vám o něm pověděla.“

„Ukázalo se, že na zabití gryfa byla vypsána odměna,“ řekla Glorie. „Spadal do kategorie ‚nebezpečné stvůry‘. Není to zase tak moc peněz, ale Terry a já jsme se rozhodli, že se o ně rozdělíme, protože celé pronásledování vlastně byla týmová práce.“

„To je od vás velice velkorysé,“ začal Roland, „ale my nepotřebujeme –“

„V Middletonu potřebují nového pekaře,“ pokračovala Glorie. „My se tam stěhujeme. Starý pekař nám řekl, že se chystá na odpočinek. Jeho podnik je na prodej. Tak jsme si řekli, že by možná nebyl špatný nápad použít ty peníze z odměny na splátky za pekárnu. Ty a Alison byste tam mohli péct.“

„Můžeme se na to podívat, Rolande.“ Alison pečlivě rozetřela máslo po topince. „Často jsem si říkala, že by výrobní prostředky měly patřit těm, kdo s nimi pracují.“

„Můžete tam vyrábět, co budete chtít,“ dodala Glorie. „Třeba chléb se semínky.“

„Já mám rád žitný chléb se semínky,“ poznamenal Terry.

Alison musela polknout, než mohla odpovědět. „Opékaný chléb s máslem a džemem. Dáte si?“ Podala krajíček Rolandovi. Ten si ho vzal a zkoumavě si ho prohlédl.

„Ty jsi dala na opékaný chléb máslo a džem?“

Alison přikývla. „Začali jsme to tak dělat v hostinci. Lidé si myslí, že je bezpečnější jíst chléb opečený, jenomže při opékání se vysuší. Tak jsme ho začali mazat máslem a ke snídani a svačině přidáváme ještě džem. Všem to chutná.“

Roland si ukousl malý kousek topinky. Pomalu a zamyšleně jej žvýkal. Pak vytřeštil oči a ukousl si znovu.

„Víš, všimla jsem si, že si lidé namácejí topinky do čaje. Nebo do kávy. Tak jsem je zkusila postříkat vodou. Použila jsem k tomu rosítko na květiny. Jenomže zákazníci si stěžovali, že nechtějí rozmáčené topinky, i když přesně to s nimi dělali sami. Věřil bys tomu? Ale máslo a džem se ujaly okamžitě. Každé ráno jsme toho prodali hromady. Byl to můj nápad,“ dodala Alison hrdě.

„Mmmpf,“ řekl Roland. Polkl. „Alison,“ prohlásil klidně a vážně. Pak poklekl vedle její židle. „Jsi si absolutně jistá, že jsi to vymyslela sama?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Alison. „Všichni si mysleli, že je to šílenost, dokud to sami nezkusili. A dá se k tomu použít jedině krájený chléb. Když se pokusíš udělat topinku z nalámaného chleba, nepropeče se rovnoměrně.“

„A teď,“ dodal Roland, stále navenek naprosto klidný, „nechala s ten nápad patentovat?“

„To ne. Je to jenom obyčejný recept. Vlastně taková hloupost.“

„Patentuj si to!“ řekl Roland. Vymrštil se. „Zítra! Dnes sepíšeme patentní přihlášku a hned zítra ji odneseš na patentní úřad. Ano!“ Luskal prsty. „Opékaný chléb s máslem a džemem.“ Obrátil se ke Glorii a Terrymu. „Budeme potřebovat něco z těch peněz z odměny na patentní poplatky.“

„Žádný problém,“ řekla Glorie.

Roland začal přecházet sem a tam po místnosti, nahlas si uspořádal myšlenky a přitom mával topinkou. „Džem. Budeme potřebovat džem. Ne. Nekoupíme džem. Koupíme opci na příští produkci džemu. Poznamenejte si to někdo.“ Terry vstal a začal hledat pero a inkoust. „Jahodový,“ řekl Roland. „Pomerančový. Malinový, ostružinový a švestkový. A tu druhou věc. Ne švestkové pyré, to hustší.“

„Švestková povidla!“ řekla Alison, kterou už Rolandovo vzrušení nakazilo. „Marmelády!“

„Přesně tak. Švestková povidla. Cokoliv, co se dá mazat na chleba.“

„Drožděná pomazánka,“ nadhodila Glorie.

„Cože to?“ zeptal se Terry.

„Pomazánka z droždí. To je ta věc, co zůstane na dně kádě s pivem.“

„Kdo by to jedl? Vždyť to chutná jako přepálený tuk.“

„Ale je to zdravé,“ namítla Glorie.

„Napiš to,“ prohlásil Roland. „Necháme si patentovat i opékači vidlici. Ty samozřejmě zpočátku dáme k volnému použití.“

„To tedy ne!“ Alison sevřela vidlici pevněji. „Já jsem ji vynalezla.“

„Tomu se říká obětovaný předvoj, má lásko,“ řekl Roland. „Pomůže to vytvořit trh pro opékaný chléb s džemem.“ Zatímco uvažoval, snědl zbytek topinky. „Podáme dva patenty. Jeden speciální na opékači vidlici a pak druhý, obecný patent, který se pokusí pokrýt veškeré potřeby k opékání – opékači vidlici, opékači nůž, opékači lžíci, opékači vývrtku. Všechno, na co si člověk vzpomene.“

„Dobře.“

„Nejprve sepíšeme podnikatelský záměr a pak začneme shánět investory. To by neměl být problém.“ Zvedl Alison ze židle, roztočil ji a pak ji k sobě přitkl. „Až se roznese, že podnikáme společně s princeznou a rytířem, lidé se budou stavět do fronty, aby do nás mohli investovat.“

Glorie a Terry se po sobě podívali. Pak oba najednou pokrčili rameny. „Já do toho jdu,“ řekla Glorie.

„Já taky,“ souhlasil Terry.

„Rolande,“ zeptala se Alison. „Vážně si myslíš, že b to mohlo fungovat?“

„Krajíc opečeného chleba s máslem a džemem,“ řekl Roland a políbil ji. „Miláčku, to bude obrovské.“

John Moore
OSUD HORŠÍ NEŽ DRACI

Z amerického originálu *A Fate Worse than Dragons*
vydaného Ace Book

(The Berkley Publhing Group)

přeložil Petr Caha.

Ilustraci na obálce namaloval Walter Velez,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS

Podkopčů 464, Frenštát p. R.,

e-mail: svoboda@polarissf.cz,

v roce 2007 jako svou 219. publikaci.

Tisk: Printo s.r.o. Gen. Sochora 1379, Ostrava

Poruba.

Vydání první.

Cena: 179 Kč

ISBN 978-80-7332-108-6

***Pohádky nemusí být
jen pro děti***

Alespoň ne v podání Johna Moora

Když krásná dívka políbí žabu, má se tato podle všech pravidel proměnit v krásného prince. Nikdo nečeká, že se promění v prince mírně řečeno nepohledného, a navíc z království, jemuž hrozí brzký finanční krach. Takže není divu, že se jeho vysvoboditelka cítí podvedena. A když se Karolína cítí

podvedena, někdo si to odskáče. Počínaje čarodějkou, co to všechno spískala (že mezitím zemřela, není pro rozzlobenou dívku až tak podstatné).

John Moore: Nepohledný princ (brož., 232 str, 169 Kč)

*

Když vám zdánlivě šilený čaroděj nebo jasnovidka řekne, abyste nenechali magický talisman upadnout do špatných rukou, berte to vážně. Nemávejte nad tím rukou a nenechávejte zmíněný talisman povalovat někde na stole; docela dobře by to také mohlo skončit koncem světa.

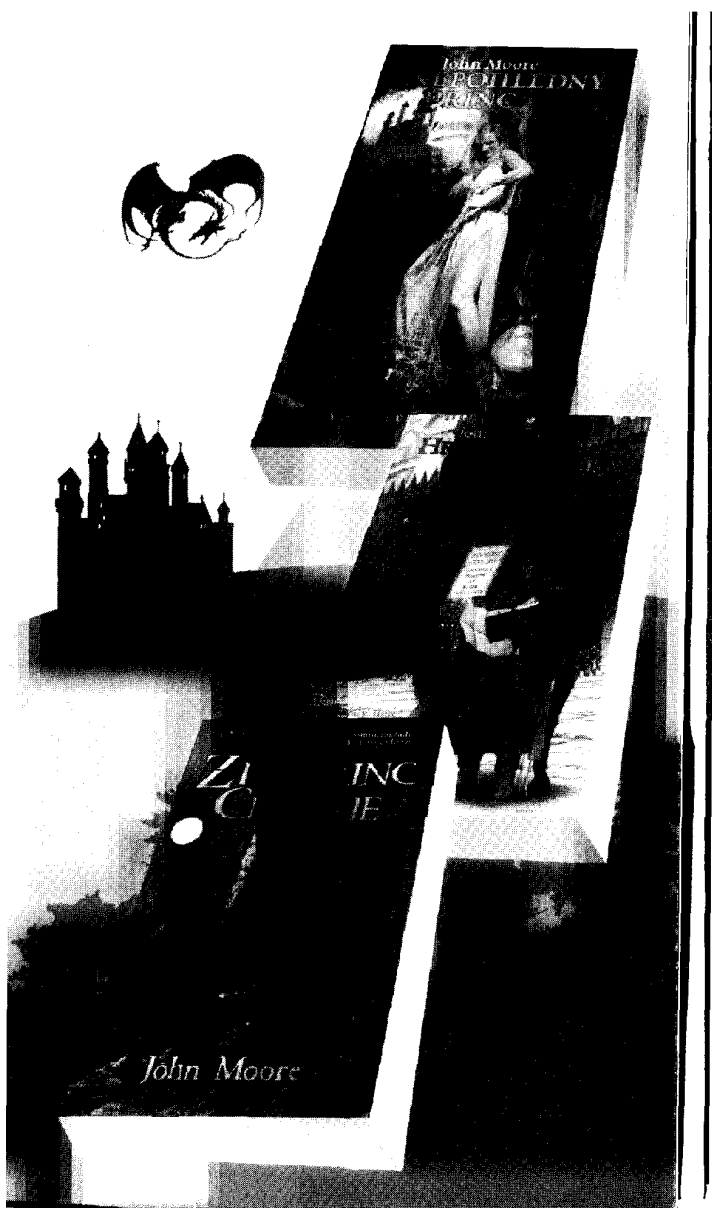
Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství
A pokud už k tomuto dojde, sežeňte urychleně nějakého zkušeného hrdinu s kouzelným mečem. Jinak bude nucen zachraňovat svět amatér vybavený jen výše uvedenou příručkou.

John Moore: Hrdinství pro začátečníky (brož., 248str, 179Kč)

*

Damask je království, které nestojí ani za vyplnění. Nejrozumnější co se s ním dá udělat, je připojit ho k bohatšímu sousedovi. Jenže království nelze jen tak předat. Kdyby se ovšem vlády zmocnil uzurpátor, nejlépe levoboček se špatnou pověstí, to by sousední vladař mohl zakročit a jako vítaný osvoboditel pak obě země spojit. Vhodný levoboček je po ruce, zbývá ho je přesvědčit, aby pro dobro vlasti sehrál potřebnou roli. Princ Charlie nakonec souhlasí, i když ani ne tak pro dobro vlasti, jako spíš kvůli lady Kateřině. Jenže časem zjistí, že všechno je trochu jinak. A taky ze mu zatajili některé dost podstatné informace - například že vítězný vladař počítá s slavnostní popravou poraženého krutovládce za účasti jásajících davů...

John Moore: Zlý princ Charlie (brož., 256 str, 189 Kč)

**Jen jedna věc je děsivější, než zabít obrovského,
oheň dštícího draka... zabít nesprávného
obrovského, oheň dštícího draka.**

Sir Terry ví, že jako neohrožený (avšak typicky středostavovský) rytíř nemá nejmenší šanci získat ruku překrásné princezny Glorie... jedině že by zabil draka, který se usadil v nejzazším koutě království, a pak si ji nárokoval jako svou odměnu.

Jenomže pohádkoví princové se obvykle nemusejí potýkat se změnami hranic katastrů. Když Terry draka zabije, zjistí, že zbavil škůdce sousední království. Ruku princezny samozřejmě získal i tak. Bohužel, tahle se honosí přezdívkou „Trhlá Jana“, kterou si vysloužila svým zvykem hovořit s mrtvými zvířaty.

Naštěstí pro Terryho je mu princezna Glorie ochotná dát druhou šanci a zařídí, aby ji mohl osvobodit z rukou únosce. Zachránit dámu, která není tak docela v nesnázích, by mělo být vcelku snadné, jenomže události nabereu nečekaný a krajně nebezpečný obrat. Terry musí Glorii zachraňovat doopravdy, a to už není legrace. Protože každý ví, že skončit s nesprávnou dívčinou na krku je vskutku osud horší než draci ...